

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/01 (34) • 24 Ağustos 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

Emperyalizmin savaş
hazırlıklarına karşı

işçilerin birliği

halkların kardeşliği!

İÇİNDEKİLER

Türkiye emperyalizmin savaş üssü haline getirilirken	3
Suriye'ye yönelik emperyalist saldırı hazırlıkları sürüyor... ..	4
NATO'nun kanlı Yugoslavya operasyonu	5
BDP'li milletvekillerinin dokunmazlıkları kaldırılıyor, KCK operasyonları genişletiliyor... ..	6
Nebiha Aracı katledilmek istendi, sahip çıkanlar işkence gördü!	7
Onlar insanın, emeğin ve umudun düşmanıdır!	8-9
Maraş'ın katili sermaye devleti!	10
Devrimci Kadın Kurultayı 10 Şubat'ta toplanıyor!... ..	11
Devrimci Kadın Kurultayı deklarasyonu... ..	12
Devrimci Kadın Kurultayı'na doğru... ..	13
Ellerimizdeki kelepçeler dinci-gerici iktidarca takılsa da, ayağımızdaki prangalar kapitalizme aittir!	14
Devlet gözetiminde kadın cinayeti	15
<u>NATO: Bir saldırı, savaş ve iç savaş örgütü - 2</u>	16-18
Kemal Türkler'in kızı Nilgün Soydan'a 6 yıl hapis istemiyle dava açıldı	19
Suriye, Kürt sorunu ve tutumumuz.	20-21
Küresel Eylem Günü'nde DHL işçileri alanlardaydı!	22
HEY Tekstil'de direniş kazanacak!	23
Ölüm orucu gazisi Haydar Baran ile 19 Aralık katliamı ve direnişini konuştuk	24
Destansı direnişin sırrı devrime kilitlenmektir - M. Kurşun.	25
Doha Zirvesi'nde değişen birşey yok... ..	26
İzmir'de nükleer atık skandalı	27
Yeni YÖK Yasası'nı sokakta parçalamak için	28
Zaman'ın ve sermayenin ortak aklı: "Yeni YÖK Yasası'nı istiyoruz!"	29
Çanakkale YÖK Karşıtı Platform kuruldu!	30
Mücadele postası	31

Kızıl Bayrak'tan...

Yayın hazırlıklarımızın sürdüğü sıralarda yazı işleri müdürümüz Tayfun Altıntaş hala gözaltındaydı. Altıntaş tutsak düşen bir devrimcinin infazını engellemek üzere yapılan eylemi izlemek için bulunduğu yerden gözaltına alındı. Besbelli ki polis suç üstü yakalanmak korkusuyla orada bulunan devrimcileri ve Altıntaş'ı gözaltına alma yoluna gitti. Böylelikle de rutin hale getirdiği cinayetlere bir yenisini ekleyecekken tanık olunsun istemedi.

Avukatlardan Altıntaş ve onunla birlikte gözaltında tutulan devrimcilerin işkence gördükleri yönünde bilgiler aldık. Anlaşılan o ki polis en iyi bildiği şeyi yapıyor. İşkenceyle devrimcileri teslim alabileceğini sanıyor. Ama yanılıyor. Böylelikle sadece zavallılığını gösteriyor.

Gözaltındakilerinin akıbetinin önümüzdeki saatler içerisinde netleşmesini bekliyoruz. Hiç kuşkusuz hepsinin derhal serbest bırakılmasını talep ediyoruz. Ama bu düzenin polisi gibi yargısının da nasıl çalıştığını iyi biliyoruz. Polis nasıl gözaltına almak için hukuksal bir gerekçeye ihtiyaç duymuyorsa, mahkemeler de yine herhangi bir hukuksal delile gerek duymadan tutuklamalar yapıyor. Binlerce insan aynı yollardan geçti. Düzenin polis ve yargı mekanizması, hep aynı biçimde çalışarak tümüyle siyasal nedenlerle binlerce insanı zindanlara kapatıyor.

Faşist iktidarı, ilerici ve devrimci düşüncüyü böylelikle yok edeceğini sanıyor. Hakkından gelemediği Kürt hareketini böylelikle ezmek istiyor. Ama aynı zamanda dışarıda girdiği maceralar için içeriye çeki düzen vermeye çalışıyor. O nedenle her türlü ilerici ve muhalif kişi polis ve yargı mekanizmasının hedefi oluyor. Zindanlar toplama kamplarına dönüşüyor.

İşte bunun için komünist basın çalışanı Altıntaş'ın da hedef seçilmesi tesadüf değildir. Kızıl Bayrak devrimci yayın çizgisiyle zaten tüm tarihi boyunca sermaye devletinin hedefi olmuştur. Pek çok çalışanı gözaltına alınmış, işkence görmüş ve tutuklanmıştır. Pek çok sayısı toplatılmış ve birçok kez gazete

kapatılmıştır.

Ama ne olursa olsun Kızıl Bayrak susmamış, bildiği yoldan kararlılıkla yürümeye devam etmiştir. Çünkü Kızıl Bayrak'ın kökleri bu ülkenin topraklarının derinliklerindedir. Suyunu Marksizmden, harcını başeğmeyen bir devrimcilikten almaktadır. Bunun için büyük bir özgüvenle söylüyoruz ki; Kızıl Bayrak'ı bugüne kadar susturmaya gücünüz yetmedi, bundan sonra da yetmeyecek!

Bu düşüncelerle tüm okurlarımızı ve yoldaşlarımızı, Kızıl Bayrak'a daha sıkı sarılmaya ve daha da yükseklerde dalgalandırmaya çağırıyoruz.

Sosyalizm için

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/16 (49) * 14 Aralık 2012

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Parti değerlendirmeleri-1

Kitapçılarda...

H. FIRAT

Dünya
Ortadoğu
ve
Türkiye

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Türkiye emperyalizmin savaş üssü haline getirilirken...

Emperyalizmin taşeronluğuna ve savaş hazırlıklarına karşı birleşik-militan mücadeleye!

Patriotların Türkiye’de konuşlandırılması için gerekli prosedür tamamlanmış görünüyor. Basına yansıyan bilgilere göre Ocak 2013’te NATO’nun füze bataryaları ve askeri personeli Türkiye’de olacak. Bu adımın NATO’nun (dolayısıyla ABD komutası altındaki batılı emperyalist ittifakın) Suriye’deki savaşa doğrudan müdahil olma planının bir parçası olduğu, artık sermaye temsilcileri tarafından da kabul ediliyor. Bir başka deyişle ‘Suriye’nin olası saldırılarına karşı Türkiye’yi savunma’ yalanı, başından beri sadece dizginlenmesi gereken işçi ve emekçi kitlelere yönelikti ve hala da bu amaçla sürdürülüyor. Yoksa ne Türk sermaye devletinin, ne de emperyalist efendilerinin böyle bir olasılığı ciddiye aldığı var. Tüm gayret emperyalizmin Suriye üzerinden Ortadoğu’ya ve bölge halklarına yönelik savaş ve saldırganlık politikalarını hayata geçirmeye endekslidir. Nitekim başta medya olmak üzere burjuvazinin tüm propaganda aygıtları, 21 aydan beri hummalı bir şekilde Suriye’ye yönelik emperyalist saldırının yolunu düzlemeye çalışıyorlar.

Türkiye savaş üssüne dönüştürülüyor

NATO’nun silah yığınağının devam edeceğini söylemek için uzun uzun döküm yapmaya bile gerek yok. Emperyalist güç dengeleri örneğin batılı emperyalist ittifakın Suriye’ye ne zaman daha doğrudan saldıracağı konusunda bir belirsizlik yaratıyor olabilir. Fakat emperyalist kapitalist sistemin genel gidişatı hegemonya bunalımını ve mücadelesini sürekli körüklerken, Suriye ve tüm bölge halkları namlunun ucunda olmaya devam edecektir. Bu çerçevede emperyalizmin savaş hazırlıkları ve dolayısıyla silah-asker yığınağı da giderek artan şekilde sürecektir. NATO’nun yine Türkiye’yi sözde korumak argümanı ile oluşturduğu hareket planı, bu konudaki her türlü şüpheyi ortadan kaldırıyor. Plana göre patriotların devamında nükleer veya kimyasal saldırı olasılığına karşı Nükleer Müdahale Gücü, ardından kara saldırısı olasılığına karşı da Acil Mukabele Gücü oluşturulması planlanıyor.

Elbette iş bununla bitmiyor. Türk sermaye devleti emperyalist efendilerinin bölgesel taşeronluğunu etkin bir şekilde yerine getirebilmek üzere kendi cephesinden ayrıca gayretkeş bir siyaset izlemektedir. 2013 bütçesi içinde savunma-güvenlik-silahlanma giderleri için ayrılan pay %13’le (52,3 milyar TL) Hazine ve Maliye Bakanlığı’ndan sonra ikinci sırada yer alıyor. Sınıf ve emekçi kitlelerin sessizliği savaş hazırlıklarına ve militarist yoğunlaşmaya adeta davetiye çıkarmış olmalı ki, patriot sevdasının ikinci adımı yeni bir silah ihalesi oldu. Buna göre Türkiye 17 Aralık’ta yapılacak ihale ile toplamda 4 milyar dolarlık 12 adet füze bataryası almayı planlamaktadır.

Emperyalizme taşeronluk Türk burjuvazisinin ortak mutabakatıdır

Aslında bütün bu yığınağın savunma değil saldırı amaçlı olduğunu, bizzat burjuvazi cephesinden

yansıyan tablo tüm açıklığı ile göstermektedir. Suriye’deki kirli savaşın emperyalizmin direktifleri doğrultusunda Türk sermaye devleti tarafından idare edildiği zaten gizlenmiyor. Aynı pervasızlık NATO ile ilişkiler üzerinden de sergileniyor. NATO’ya bağlılık ve silah yığınağı konusunda ne radar üssü sırasında ne de son Patriot olayında düzen cephesinde çatlak bir ses çıkmış değildir. Örneğin geçtiğimiz hafta başındaki bütçe görüşmeleri sırasında sözümüne muhalefet sıfatı taşıyan MHP başkanı, “AKP hükümeti NATO’nun beyanlarına karşı açıklama yapmalı. NATO’nun bizi değil, bizim onları korumamız gerekmektedir. Sınır Patriot konulması doğru ve mantıklı bir adımdır...” diyerek, tersyüz edilmeye çalışılan denklemi olduğu gibi ifade etmekte bir sakınca görmedi.

Burada korumak-korunmak gibi anlamsız kelimeleri ve MHP’nin karakteristik iğreti efelenmelerini bir yana bırakırsak, MHP başkanının meselenin özünü dile getirdiği görülecektir. Gerçekten de Türk sermaye devleti, radar üssü ve füze konuşlandırmasıyla NATO’nun (dolayısıyla ABD’nin) talimatları doğrultusunda ileri karakol olmanın gereklerini yerine getirmektedir. Daha doğrusu emperyalist savaş ve iç savaş aygıtının Suriye ve bölge halklarına yönelik saldırı-savaş hazırlıkları bağlamında ileri bir görev üstlenmiştir.

Başında AKP gericiliğinin olduğu sermaye cephesinin işi iyiden iyiye pişkinliğe ve arsızlığa vardırmasının ise anlaşılır nedenleri var. Radar üssü ve füze yığınağı olaylarında bir kez daha bariz olarak görüldüğü gibi düzen cephesi emperyalizme uşaklıkta tam bir mutabakat halindedir. Dönem dönem düzen muhalefetinin ön cephesini tutan CHP’den veya MHP’den yapılan kimi itirazlar, yalnızca düzen içi siyasetin artık komediye dönüşmüş olağan atışma ihtiyacını karşılamaktadır. Bunların toplumda bir inandırıcılıkları da kalmadığı ölçüde dinci-gerici iktidar emperyalizme uşaklığın gereklerini hiç değilse burjuvazi cephesinden herhangi bir zorlanmayla karşılaşmadan yerine getirebiliyor.

Sermaye iktidarının pervasızlığı işçi ve emekçilerin sessizliğindedir

Fakat dinci-gerici iktidarın işini kolaylaştıran asıl olgu, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sessizliğidir. AKP iki yıla yaklaşan bir zaman boyunca Suriye’ye yönelik örtülü bir savaş yürüttüğü, toplumun büyük çoğunluğu Suriye konusunda pompalanan kara propagandayı pek de inandırıcı bulmadığı, dahası “Suriye muhalefeti”nin arkalanmasıyla Suriye topraklarında gerçekleştirilen icraatlara sıcak bakmadığı halde kayda değer bir tepki

ortaya konulmuş değil. Dönem dönem gerçekleşmiş eylemler kitlesel olmaktan uzak kaldı ve solun zayıf tablosunda cılız tepkilerin ötesine geçemedi. Aynı durum uzun bir dönem boyunca yine solun çeşitli kesimlerinin gündeminde olan, yine zayıf kitle katılımlarıyla gerçekleşebilen çok sayıda basın açıklaması, yürüyüş vb. eylemli tepkiye konu olabilen radar üssü meselesinde de vuku buldu.

AKP iktidarı, emperyalizmin Suriye ve bölge halklarına yönelik saldırganlığının yeni halkası olan Patriot yığınağında ise neredeyse hiçbir ciddi tepkiyle karşılaşmadı. Komünistler ve bazı sol çevrelerin yetersiz kalan eylemli tepkileri bir yana bırakılırsa, deyim uygunsu oldu da bitti havası estirildi. Bu tabloda üzerinde durmayı gerektiren bir boyut da Kürt hareketinin tutumudur. Halklara düşman bir savaş, iç savaş ve karşı-

derim aygıtı olan NATO’nun Türkiye’ye silah yığınağı, en az Suriye ve bölgedeki diğer halklar kadar Kürt halkını da tehdit ediyorken sadece bir takım açıklamalarla yetinilebilmektedir. Oysa Türk sermaye devletinin etkin bir tetikçi olarak rol aldığı emperyalist bir saldırı ve savaş hazırlığında, Kürt halkı ve halihazırdaki kısmı kazanımları, tüm bölge halklarıyla aynı oranda temel hedef durumundadır.

Sermaye cephesinin pervasızlığı ve devrimci mücadeleyi büyütme olanakları...

Türkiye’de sınıf ve emekçi kitle hareketinin mevcut seyri değişmediği koşullarda Türk burjuvazisinin emperyalizmin hizmetinde savaş hazırlıkları ve NATO uşaklığı son hızda sürecektir. Faturanın her adımında işçi ve emekçilere ödeteleceği gerçeği ise 2013 bütçesi ile bir kez daha teyit edilmiştir. Silahlanmaya devasa kaynaklar ayıran AKP iktidarı, şimdilerde gündemde olan asgari ücret zammı için ise %3+3’lük bir sadakayı reva görüyor. Bu savaş ve saldırganlık politikası karşısında suskunluk gördüğü ölçüde yeni zamlar ve sosyal kesintilerle emekçilerin boğazını iyice sıkacağından ise hiçbir kuşku duyulmamalıdır, ki şimdiden bunun işaretleri aleni şekilde verilmektedir.

Öte yandan sermaye iktidarının bu pervasızlığı, aynı zamanda sorunu sınıf ve emekçilerin gündemine taşıma, sınıf ve emekçi kitleleri sürecin aktif bir tarafı haline getirip emperyalist savaş hazırlıklarının karşısında birleşik-militan mücadeleyi yükseltme olanaklarını da büyütüyor. Bütün sorun komünistler başta olmak üzere ileri ve öncü kesimlerin bu olanakları etkin bir faaliyet ve her adımda eylemli tepkiler çerçevesinde değerlendirip değerlendiremeyeceklerinde düşümleniyor.

“

Halklara düşman bir savaş, iç savaş ve karşı-derim aygıtı olan NATO’nun Türkiye’ye silah yığınağı, en az Suriye ve bölgedeki diğer halklar kadar Kürt halkını da tehdit ediyorken sadece bir takım açıklamalarla yetinilebilmektedir.

”

Suriye'ye yönelik emperyalist saldırı hazırlıkları sürüyor...

Ülke toprakları savaşın ön cephesi haline getiriliyor!

Emperyalizmin Suriye'ye yönelik saldırı hazırlıkları topyekün bir savaşın işaretlerini taşıyor. Suriye'deki gerici çeteleri pervasızca besleyen ve her türlü desteği sunanlar, çok yönlü bir müdahaleyle Ortadoğu'yu kan gölüne çevirmenin de hazırlıklarını yapıyor.

Bir yandan çetelere sunulan destekle Esad rejimi sıkıştırılmaya çalışılırken diğer yandan bildik kimyasal silah masalıyla bir emperyalist saldırının zemini oluşturulmak isteniyor. Geçmişteki Saddam ve Kaddafi örnekleri hatırlatılarak Esad'a istifa ve kaçış senaryoları sunuluyor.

Suriye'ye yönelik saldırganlığın en heveslilerinden olan Türk sermaye devleti ise NATO ile girdiği ilişkiler aracılığıyla emperyalist yağmadan pay kapmak ve efendilerine yaranarak Ortadoğu'da söz sahibi olma hesabıyla Anadolu topraklarını emperyalistlerin savaş üssü, bir ön savaş cephesi haline getiriyor. Bu uğursuz planda Suriye sınırına "Nükleer Müdahale Gücü" yerleştirilmesi ve kara hareketına karşı "Acil Mukabele Gücü" oluşturulması da yer alıyor.

Suriye'ye yönelik kirli propaganda ve savaş hazırlıkları

Suriye'ye yönelik saldırganlık politikaları iki yönlü olarak sürüyor. ABD emperyalizmi Suriye'deki isyancı çeteleri kendi güdümünde örgütlemek ve şekle sokmak için çaba harcıyor. Bunu yaparken Nusra Cephesi gibi radikal İslamcı grupları "terörist" ilan ederek, çetelerin kirli imajını düzeltmeye ve kontrol etmekte zorlanacağı güçleri yalıtmayı amaçlıyor. El Kaide'nin Suriye kolu olan Nusra Cephesi bu gruplardan birisi.

Bununla birlikte "Suriye'nin Dostları" adı altında toplanan ve Suriye'nin yağmasından pay alma telaşında olan 130 ülke, Katar'da toplanan Suriye Ulusal Koalisyonu'nu Suriye halkının meşru temsilcisi olarak tanıdığını açıkladı. Bu adımın Esad'ın uluslararası arenada meşruluğunu yok etmek ve yalnızlaştırmak amacı taşıdığı açık. Rusya ise karşı cephede yer alarak toplantıyı boykot etti ve kararın Cenevre Konferansı'na uygun olmadığını iddia etti. Kuşkusuz ki emperyalistlerin çıkarları söz konusu olduğunda hukukun bir hükmü bulunmuyor ve Rusya'da kendi çıkarları doğrultusunda Esad'a desteğini sürdürüyor.

Anadolu toprakları savaşın ön cephesi

Suriye'yi hedef alacak olası bir savaşın ön cephesinin Türkiye olacağını görmek ise hiç zor değil. Türkiye talebi doğrultusunda Patriot bataryalarının Türkiye'ye konuşlandırılması NATO'nun Dışişleri Bakanları toplantısında kararlaştırılmış, ardından Almanya ve Hollanda'da da parlamentolar Patriot sevkiyatını onaylamıştı. Ancak füzelerin tam olarak nereye yerleştirileceği ve kaç asker ile birlikte geleceği netleştirilmemişti.

Basına son yansıyan bilgilere göre gerekli planlamalar NATO'ya bağlı SACEUR tarafından yapıldı. Ancak basında yer alan haberler NATO'nun planlarının hiç de sadece Patriot konuşlandırılması ile sınırlı olmadığı yönünde. Dört adımda özetlenen "hareket planı" ülke topraklarının bir dizi silahla doldurulması ve savaş üssü haline getirilmesini öngörüyor.

Açıktan savaş hazırlığı olarak yorumlanabilecek hareket planı kapsamında Patriot'un yanısıra AWAKS ve erken uyarı sistemlerinin Konya'ya yerleştirilmesi, kara saldırısına karşı "Acil Mukabele Gücü" oluşturulması gibi bir dizi askeri hazırlık bulunmakta.

Dört adımda savaş hazırlıkları

NATO'nun hareket planının dört aşamalı olduğu kaydediliyor:

İlk olarak Patriot bataryaları Türkiye'ye gelecek ve Gaziantep-Malatya-Diyarbakır mevkiinde bir yere konuşlandırılacak. Sistemlerle birlikte 300-500 kadar asker gelecek. Füzeler öncelikle Almanya ve Hollanda'dan gelecek, ancak daha sonra ABD'nin de Patriot yollaması bekleniyor.

İkinci adımda havadan erken uyarı sistemine sahip AWACS'lar Türkiye'ye gönderilecek. Konya'ya yerleştirilmesi beklenen AWACS'lar ile hava sahasının korunacağı belirtiliyor. AWACS'ların sürekli havada kalması gerektiğinden sistemlerle birlikte havada yakıt ikmali için tanker uçak da gönderileceği belirtiliyor. Ayrıca tanker uçağın ve AWACS'ın güvenliği için NATO üyesi ülkelerin savaş uçağı da göndermesi gündemde.

Üçüncü adımda ise Türkiye'ye kimyasal ya da nükleer füze atılması öngörülerek buna karşı alınabilecek önlemler yer alıyor. Kimyasal ya da nükleer saldırı sonrası müdahale edebilmek için sınıra "Nükleer müdahale gücü" gönderilmesi bu kapsamda planlanıyor.

Dördüncü adım ise Acil Mukabele Gücü oluşturulması olarak tanımlanıyor. Suriye ordusunun Türkiye'ye yönelik kara saldırı düzenlemesi ya da toplu göç yaşanması halinde bu birliğin müdahale edeceği belirtiliyor.

Basına sızan bu bilgiler, Patriotlar'ın savunma amaçlı olduğu ve NATO'nun savaş niyeti olmadığı yönlü propagandaların kofluğunu bir kez daha gösteriyor. Suriye'ye dönük genel savaş hazırlıkları ile birlikte düşünüldüğünde ülke topraklarındaki bu hazırlık hiç de tesadüf değil. Aksine hummalı bir savaş çığırtkanlığının göstergesi. Üstelik bu hazırlığın sadece Suriye ile sınırlı olmadığı da açık. Emperyalizm belli ki tüm Ortadoğu'yu yeniden şekillendirme hamlesinde Anadolu topraklarına özel bir rol biçiyor ve sert çatışmalara hazırlanıyor.

Kapitalist/emperyalist barbarlık düzeninin Ortadoğu halklarını hedef alan bu vahşi saldırganlığına karşı mücadeleyi yükseltmek, tüm ilerici devrimci güçlerin acil görevi sayılmalıdır.

Liseli gençlik NATO'ya geçit vermeyecek!

Savaşa değil eğitime bütçe!

Arkadaşlar!

Ortadoğu halklarının cellatları, yeni katliamlar ve işgal planları için düğmeye bastılar. Suriye'ye yönelik emperyalist müdahale senaryosu adım adım hayata geçiriliyor.

Emperyalizme maşalık rolünde sınır tanımayan işbirlikçi Türk devletinin talebi doğrultusunda Patriot bataryalarının Türkiye'ye konuşlandırılması kararı bölge halklarını kanlı bir boğazlaşmaya sürüklüyor.

Türkiye'nin de sadık üyesi/uşağı olduğu emperyalist savaş ve saldırganlık aygıtı NATO'nun hareket planı, yalnızca Patriotlar'ın getirilmesini değil, Anadolu topraklarını tamamen askeri üsse dönüştürmeyi öngörüyor. "Suriye'nin elinde kimyasal silahlar bulunduğu" gibi demagojiler eşliğinde harekete geçen NATO güçleri, ülkemiz topraklarında Patriotları konuşlandıracak yer bakıyorlar.

Düzen güçleri, Patriotlar'ın savunma amaçlı olduğu ve NATO'nun savaş niyeti olmadığı yalanını bizlere yutturmak istiyorlar.

Arkadaşlar!

Bu sefil savaş hazırlıklarında tetikçilik rolünü ise işbirlikçi AKP oynuyor. AKP'nin şefleri, bizleri Suriye ve Ortadoğu'ya yönelik işgal planlarına ikna etmek için her gün karşımıza geçip yalan üstüne yalan söylüyorlar. Bu da yetmiyormuş gibi arsız biçimde söyledikleri yalanlara inanalım istiyorlar.

Sorgulamayalım istiyorlar!

İstiyorlar ki; okullarımızda, dersanelerimizde gerici sessiz kalalım!

İstiyorlar ki; geleceğimizin çalınmasına karşı başkaldırmayalım!

İstiyorlar ki; emperyalistler ve sadık hizmetkârı AKP'nin savaş planlarına onay verelim!

NATO'nun tetikçiliğine soyunan AKP, emperyalist savaş hazırlıkları için işçi ve emekçilerin vergilerini savaş ve silahlanmaya yatırırken her geçen gün ticarileşen eğitime ise çok sınırlı bir bütçe ayrılıyor. Yani, okullarımızı birer ticarethaneye, bizleri de müşteri haline getirenler elde ettikleri rantı kardeş halkların kanını dökmek üzere kullanıyorlar.

4+4+4 gerici saldırısının sonuçlarını yaşadığımız şu günlerde şimdi de kılık kıyafet yönetmeliğiyle okullarımızda gerici eğitimi güçlendiriyorlar.

Eğitimde gericileşme ve ticarileşmenin hız kazandığı bir süreçte, liseli gençlik de emperyalist savaşa karşı mücadele saflarında yerini alacaktır. Bir yandan emperyalizmin Ortadoğu'daki savaş planlarına karşı çıkarken, diğer yandan da onların işbirlikçilerine karşı 6. Filo'yu denize döken Denizler'in ruhuyla okullarımızda ve alanlarda antiemperyalist mücadeleyi büyüteceğiz.

Devrimci Liseliler Birliği (DLB)

12 Aralık 2012

NATO'nun kanlı Yugoslavya operasyonu...

Yugoslavya, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında gerçekleşen halk devrimi öncesinde burjuva toprak sahipleri egemenliği altında sömürülen, Sırp gericiğinin etkili olduğu bir halklar hapishanesiydi. Yugoslavya halkları uzun yıllar boyunca Balkanlar'a hakim olan karışıklıkları, çatışmaları, baskı, acı, sömürü, katliamları yeniden yaşamamak ve tüm bu zorbalığın sorumlusu olan kapitalist barbarlıktan nihai olarak kurtulmak için birleşmiştir. Savaş sırasında komünistlerin önderlik ettiği direniş ve SSCB'nin desteği halk devriminin zafere ulaşmasını sağlamıştır.

Yugoslavya, daha önce birbirleriyle ihtilafli pek çok halkın devrimci kaynaşmasıyla kuruldu. Bu zeminde daha önce birbirine düşman olan halklar kardeşleştirdi, ulusal baskı ve eşitsizliğe son verildi. Yugoslavya halkları bu sayede on yıllar boyunca özgürlük ve kardeşlik içinde yaşamayı başardılar. Tersinden ise devrimin yozlaşmasının doğrudan bir sonucu olarak burjuva sınıf egemenliğinin kurulması ile halklar arasında gerici çatışmalar kendini göstermiş, ulusal baskı ve eşitsizlik kendini burjuva ilişkiler zemininde üretmeye başlamıştır.

Sovyetler Birliği'nin ve Doğu Bloku'nun dağılmasıyla bir dönem kapanırken, kapitalist sistemin iç çelişkilerinin ürünü olan saldırgan politikaların önü açılmıştır. Çünkü 'soğuk savaş' döneminde ortaya çıkan hassas dengeler emperyalistlerin saldırgan eğilimlerini dizginlemiştir. Sovyetler Birliği'nin yıkılmasıyla birlikte emperyalizmin saldırı ve savaş politikasını açık bir şekilde uygulamasının önünde hiçbir engel kalmamıştır. NATO da emperyalizmin dünya jandarması olarak yeni bir konseptle savaş ve saldırı örgütü olarak tahkim edilmiştir. Yugoslavya, NATO'nun bu kirli yeni misyonunun ilk hedefi olmuştur.

ABD emperyalizmi, Yugoslavya'da bizzat kışkırttığı halklar arası düşmanlıkları kullanarak NATO'yu bir dünya jandarması olarak tüm dünyaya dayatmıştır. ABD emperyalizmi iki kutuplu dünya sonrasında değişen dengelerin ardından tüm dünyanın tek egemen emperyalist gücü olarak kendini kanıtlamak için Yugoslav halklarına barbarca saldırarak ölüm kusmuştur. Yugoslavya'ya emperyalist saldırıda NATO yıkıcı bir savaş aygıtı olarak kullanılmıştır. Emperyalistlerin planlı kışkırtmasıyla Yugoslavya'da halklar arası çatışma boğazlaşma aşamasına vardığında, NATO arsızca 'kurtarıcı' yaftasıyla sahneye çıkmıştır.

Emperyalist güçler arası egemenlik mücadelesinde Yugoslavya önemli bir hedefti. Bir taraftan Alman emperyalizmi Yugoslavya'nın federal birlik bağı kırarak parçalamak ve kendi hegemonyası altına almak için çok yönlü bir müdahalede bulunuyordu. Bu müdahaleleriyle de Hırvatistan ve Slovenya'yı kendi güdümünde 'bağımsız' devletler haline getirmeyi başardı. Bu durum ABD'nin saldırgan politikasını hızlandırmasına neden oldu. Tüm Yugoslavya 90' yılların son dönemeci boyunca savaş alanına çevrildi. Etnik ve dini ayrımlar en kaba biçimde körüklendi ve emperyalist müdahalenin dolgu malzemesi haline getirildi. Ülke NATO tarafından havadan bombalandı. Makedonya, Bosna Hersek,

Kosova, NATO üyesi ülkelerin orduları tarafından işgal edildi. Türk sermaye devleti de, ABD ile tarihsel uşaklık ilişkisi gereği Yugoslavya'nın işgalinde suç ortaklığı yapmıştır.

Emperyalistler, kendi organize ettikleri iç savaşta hem 'kurtarıcı' hem 'hakem' kılığına bürünerek güçsüz ve iradesiz bırakılmış halklara 'barış gücü' olarak destek olma aldatmacası eşliğinde yıllarca ölüm kustular.

Gerici burjuva Sırp yönetimi 80'li yıllardan itibaren büyük Sırbistan üzerine şovenist histeriyi örgütlemiş, bu milliyetçi saldırı Yugoslav halklarına karşı baskıcı bir tehdit olarak kullanılmıştır. böylece emperyalistler, 'böl ve yönet' politikalarını, gerici Sırp burjuva milliyetçiliği ve Hırvat-Sloven milliyetçiliğinin yarattığı uygun zemini kendilerine dayanak yaparak uygulamayı başarmışlardır. Yugoslavya halkı iç karışıklığın sorumlusu olan ABD'nin savaş makinesi olan NATO'ya sığınmak,

emperyalist müdahaleye boyun eğmek zorunda bırakılmışlardır.

Tarih Yugoslavya'da iki farklı gerçekliğe, madalyonun iki farklı yüzüne bir arada tanık eder. Bunlardan ilki öncesinde bir halklar hapishanesi iken 2. Dünya Savaşı sonrası emperyalist işgalcilere ve onların burjuva-faşist işbirlikçilerine karşı, komünistler önderliğinde omuz omuza savaşmış halkların onyıllarca kardeşçe yaşamayı başarmasıdır. İkincisi ise işçi ve emekçi iktidarının kurulmadığı koşullarda emperyalistler ve onların yerli burjuva-milliyetçi payandaları tarafından halklar arasında düşmanlık tohumları ekilmiş ve büyük insani yıkımlar ortaya çıkmıştır.

NATO'nun kanlı geçmişi içerisinde özel bir yere sahip olan Yugoslavya deneyimi, hem bu kanlı emperyalist savaş örgütünün tarihini ve misyonunu anlamak, hem de bugün yaşananları kavramak ve geleceğe hazırlanmak bakımından önemlidir.

El Kaide Antep'te kimyasal silah mı üretiyor?

El Kaide'nin kimyasal silah ürettiği ve Aleviler'e yönelik tehditler savurduğu bir video internet ortamında paylaşıldı. Görüntülerin yayınlanmasının ardından söz konusu laboratuvarın Gaziantep'te bulunduğu iddia edildi.

Tam da NATO'nun ve düzen medyasının Esad'ın kimyasal silah kullanacağı yönlü kara propagandaları ile aynı dönemde yayınlanan görüntüler, Suriye'yi kana bulayan silahlı çetelerin gerçek yüzlerini de gösterdi. Görüntülerde önce kimyasal silah yapımında kullanılan malzemeler tanıtılırken ardından da elde edilen gaz tavşanlar üzerinde deniyor ve çaresiz hayvanlar vahşice öldürülüyor.

Deney sırasında ise El Kaideciler Aleviler'e kin kusarak "Ey Aleviler, Allah'ın izniyle sizin başınıza gelecek olan da budur işte. İnşallah sizin sonunuz böyle olacak" biçiminde sözler söylüyor.

Yurt gazetesi de yayınlanan bu görüntülerden yola çıkarak yaptığı araştırma sonucunda örgütün kimyasal silah ürettiği laboratuvarın Gaziantep yakınında olduğu iddiasını ortaya attı.

Görüntülerde yer alan kimyasal malzemenin bir Türk firmasına ait olduğunun da belirtildiği haberde, ilgili firmaya ulaşıldığı ve firmanın da görüntülerden şaşkın olduğu belirtilerek firma yetkilisinin şu sözlerine yer verildi: "Bu olay karşısında şoktayız. Kimyasal ürünlerimiz o laboratuvara nasıl gitti, nereden satın aldılar, araştırıyoruz. Biz bölge bayilerimiz aracılığı ile son kullanıcıya ulaşıyoruz. Avukatlarımız gerekli araştırmaları yaparak, girişimlerde bulunacaklardır"

BDP'li milletvekillerinin dokunmazlıkları kaldırılıyor, KCK operasyonları genişletiliyor...

İmha ve inkara karşı Kürt halkıyla dayanışmaya!

Kürt siyasi tutsaklarının açlık grevlerinin sonlanmasının ardından sermaye devletinden Kürt hareketini baskı altına almaya dönük hamleler peşpeşe geliyor. Açlık grevlerinin Öcalan'ın talebi doğrultusunda sonlanması ve sermaye devletinin bu vesileyle Öcalan'ı yeniden muhatap almak zorunda kalması, Kürt hareketi tarafından siyasal ve moral bir kazanım olarak değerlendirilmiştir. Nitekim açlık grevlerin bitirilmesinin ardından Selahattin Demirtaş, bundan sonraki süreçte yeni ve cesur adımların atılması noktasında hükümeti destekleyeceklerini bildiren beyanatlarda bulunmuştu.

Ancak sermaye devleti için bu adımın siyasal bir manevradan öteye bir anlam taşımadığı ve mevcut sıkışıklığı aşana kadar izlenilen bir taktik olduğu çok geçmeden görülmüş oldu. Zira ne sermaye devletinin Kürt sorununa ilişkin yaklaşımında temel bir değişiklik vardı ne de mevcut siyasal koşullar farklı manevralar için uygundu.

Dinci partinin şefi Erdoğan'ın Kürt hareketini moral ve siyasal bakımdan yaralamak için yaptığı çıkışlar da bu aşamadan sonra gelmiş oldu. Öncelikle bugüne kadar bir türlü cesaret edilmeyen BDP'li milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması konusu yeniden gündeme taşındı. Bir yandan AKP hükümetinin Kürt sorununa ilişkin biri dizi reform gerçekleştirdiği yalanları topluma empoze edilirken, diğer yandan "90' lara geri mi dönüyoruz" tartışmalarına vesile olacak ve böylece tüm yalanlarını da açığa çıkararak bu adım devreye sokuldu. Bu tutumu haklı çıkarmaya dönük ucuz demagojilere yeniden başvuruldu. Bugüne kadar gündeme getirilmeyen bazı BDP'li milletvekillerinin PKK'li gerillalarla kucaklaşması olayı birden BDP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılmasına dolgu malzemesi yapılmak istendi. Başta AKP olmak üzere tüm düzen partilerine mensup yüzlerce milletvekili hakkında yolsuzluk ve rüşvet dosyaları bekletilirken ve bu milletvekillerinin dokunulmazlığı hakkında en ufak bir adım atılmazken BDP milletvekilleri hakkında girişimlere başlandı.

Kürt halkının mücadeleyle kazanılan mevzilerini geriletmeye dönük bu adımlar ve tehditler Kürt hareketinde bir gerileme yaratmadığı gibi BDP'li milletvekilleri, tehdit ve şantajlar karşısında boyun eğmeyeceklerini dile getiren açıklamalarda bulundular.

BDP'li vekillerin dokunulmazlıklarının tartışıldığı bir dönemde "KCK operasyonları" adı altında gözaltı ve tutuklama terörüne de hız verildi. Batman, Mardin ve Siirt illerinde eş zamanlı gerçekleştirilen operasyonlar sonucunda aralarında Siirt Belediye Başkanı Selim Sadak'ın da bulunduğu çok sayıda BDP il ve

ilçe yöneticisi ile İHD, Kürdi-Der, Meya-Der gibi çeşitli demokratik kitle örgütü temsilcileri gözaltı terörüne maruz kaldı. 87 kişinin gözaltına alındığı bu operasyonlar sonucunda onlarca kişi de tutuklandı. Bu üç ilde gerçekleştirilen operasyonların devamı olarak ise yine Mersin, İstanbul ve Dersim'de de onlarca BDP'li gözaltına alındı. Bu aynı dönemde bir dizi üniversitede faşist saldırılar, provokasyonlar örgütlendi.

Kürt halkının yıllardır verdiği mücadele ve ödediği bedeller sonucunda sağlanan bir takım kazanımlardan geriye dönülmesi sanıldığı kadar kolay değildir. Ortadoğu'da yaşanan bir dizi gelişme ve Batı Kürdistan'daki kazanımlar ise bu durumu ayrıca pekiştirmektedir. Sermaye devletinin bu kazanımları ve moral üstünlüğü hedef alan saldırıları burada yaşadığı açmazdan gelmektedir.

Sermaye devletinin Kürt hareketinin moral üstünlüklerini ve kazanımlarını geriletmeye dönük saldırıları nasıl ki sonuç vermeyecek ise Kürt hareketinin de bu kazanımlar üzerinden sermaye devletini pazarlık masasına oturtma anlayışı ve çizgisinin Kürt halkının özlem ve taleplerinin karşılanmasında bir çözüm yolu olmadığı açıktır. AKP hükümetinin her sıkıştığı noktada bir yandan göstermelik aldatici vaatler ortaya atarken, diğer yandan dizginlerinden boşalan bir saldırganlıkla hareket etmesi, Kürt hareketinin bu zayıf yönünü kullanmak niyetinden dolayıdır.

Kürt halkının mücadeleyle sağlamış olduğu kazanımları güvencelemesinin ve bu düzenin sınırlarını zorlayan taleplerini karşılanmasının yolu, ulusal baskı ve sömürünün kaynağı olan sermaye iktidarının yıkılmasından, yerine halkların özgürlük, eşitlik ve gönüllü birlik temelinde bir arada yaşayabilecekleri sosyalist işçi ve emekçi iktidarının kurulmasından geçiyor. Irkçılık ve şovenizm zehriyle sersemletilen Türkiye işçi sınıfı, Kürt halkının siyasal hak ve taleplerine sahip çıkarak, böylelikle hem kendisinin hem de Kürt emekçilerinin kurtuluşunun yolunu açacaktır. Bu yol aynı zamanda, Kürt halkının taleplerine ulaşmasında en sancısız ve kestirme yoldur.

Roboski'nin sorumlusuna madalya!

Sermaye devletinin katliamcıları koruyup ödüllendirmesi yeni değil. Bugüne kadar nice katil, nice katliama imza atan karanlık isim, asker, polis ya da istihbaratçı devlet tarafından koruyup kollandı, yetmezmiş gibi terfilerle ödüllendirildi. Son olarak da Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Mehmet Erten "hizmetlerinden" dolayı başarı madalyasına layık görüldü.

Erten'in düzene hizmetleri ise saymakla bitmez ancak bunların başında Roboski katliamı geliyor. Hatırlanacağı üzere Şırnak Roboski'de kaçakçılık yapan kafile, göz göre katledilmişti. Asker, dolayısıyla da devlet tarafından bölgede yapılan kaçakçılık bilinmesine ve yıllardır denetimli biçimde faaliyete göz yumulmasına rağmen 28 Aralık 2011'de sivil kafile önce insansız hava aracı ile izlenmiş, sonra da uçaklarla üzerlerine bomba yağdırılarak katledilmişti. Çoğu çocuk 34 kişinin öldüğü katliamın ardından ise önce "terör" edebiyatı yapılmış ancak gerçek çok geçmeden görülmüştü.

Katliamın sorumluluğu kuşkusuz ki bütün olarak sermaye devletine aittir ancak tetiği çekenin ve devlet adına emri verenin Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Mehmet Erten olduğu çeşitli biçimlerde ifade edilmiştir.

Yine 22 Haziran 2012'de Türkiye'ye ait savaş uçağının Suriye tarafından düşürülmesinde Erten'in ihmali gündeme gelmişti. Türk Hava Kuvvetleri'ne ait F-4 tipi savaş uçağı, Malatya'dan havalanmasının ardından Suriye hava sahasını ihlal etmiş ve Suriye tarafından düşürülmüştü. Bir çok spekülasyona da malzeme olan olayın ardından Erten'in sorumluluğu tartışılmıştı. Erten'in Suriye sınırında değişen angajman kurallarına "kararsızlık" nedeniyle uymadığı belirtilerek sorumluluğu tanımlanırken istifa edeceği ya da emekliye ayrılacağı yönlü bilgiler de basına sızmıştı.

Ancak katliama ve halkları savaşa sürükleyecek krize sebep olan Kuvvet Komutanı istifa etmek ya da emekliye ayrılmak şöyle dursun başarı madalyasına layık görüldü. Erten'e ödülü 28 Kasım'da Genelkurmay Başkanlığı'nda verildi.

Nebiha Aracı katledilmek istendi, sahip çıkanlar işkence gördü!**Devlet terörü sokakta,
karakolda, hastanede...**

Yenibosna 75. Yıl Karakolu'na yönelik gerçekleştirilen silahlı eylemin ardından Nebiha Aracı olay yerinde yakalanmış ve 4 saat boyunca hastaneye götürülmeyle linç edilmek istenmişti.

Saat 22.00'de sağlık sorunu olmaksızın gözaltına alınan Aracı, saat 02.00'de hastaneye getirildiğinde ağır yaralıydı ve yoğun bakıma alındı. Aradaki 4 saatlik süre zarfında ağır işkence gören Aracı'nın vücudunun her yanı darp edilmişti. Burnu kırılan Aracı'nın kafasının arka kısmı da tamamen kırılmıştı. İki gün hastanede tedavi gören Aracı ikinci gün sonra tekerlekli sandalye ile hastaneden çıkarılarak adliyeye götürüldü.

Adliyede Savcı Ekrem Beyaztaş tarafından ifadesi alınan Aracı gördüğü kötü muamele ve işkenceyi savcılıkta ve mahkemede anlattı. Soruları yanıtlamayı susma hakkını kullanan Aracı tutuklanmasının ardından sağlık durumunun ciddiyeti nedeniyle yeniden Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne sevk edildi.

Vali işkenceyi kabul etti!

Aracı'ya yapılan işkence aleni olmasına rağmen boyalı basın olaya suskunlukla yaklaşmayı seçmiş ve çelişkili-çarpıtılmış haberlerle yetinmişti.

İstanbul Valisi'nin Radikal'in yazışmaları bölümüne yaptığı açıklamalar ise işkenceyi kabul ettiğini gösterdi. İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu kendisine karakolda işkence konusunda sorulan soru üzerine "75. Yıl Karakolu'ndaki olayla ilgili de derhal soruşturma başlattık, detaylarını ortaya çıkaracağız. Kim olursa olsun, haksız işlem, yapanın yanına kalmaz" ifadelerini kullandı.

Vali bununla birlikte polisler hakkında delillerin karartılması olasılığı bulunmadığı için görevden uzaklaştırma tedbiri alınmadığını kaydederek işkencecileri bir kez daha koruma yoluna gitti.

Desteğe gelenlere gözaltı ve darp

Aracı'nın ağır yaralı biçimde hastanede olduğunu öğrenilmesinin ardından 9 Aralık'ta hastane önüne giden 9 TAYAD'lı gözaltına alındı ve iki gün tutulduktan sonra mahkemeye çıkarıldı. İki kişi tutuklandı.

İkinci gün yani 10 Aralık günü ise hastanenin önünde toplanan ve pankart açan TAYAD'lılar daha eyleme başlamadan polislerin vahşi saldırısına maruz kaldı ve gözaltına alındı. Pankartı yırtan polis avukatlara tokat atacak ve onları da tartaklayacak kadar pervasızlaştı. Öyle ki çevredeki duyarlı bir kişinin "ne yapıyorsunuz siz" şeklindeki müdahalesi dahi polislerin saldırısı ile karşılandı.

Gözaltı işleminin ardından polis terörü araçlarda ve karakolda da sürdü. Ters kelepçelenen devrimciler gözaltına alındıkları sabah saatlerinden akşam 22.00'ye kadar bu şekilde araçta bekletildiler. Araçlarda tutulan devrimcilerin avukatlarıyla görüşmeleri de engellendi.

Burada da polis şiddeti devam etti ve yaşanan saldırılarda çok sayıda devrimci yaralandı. Neredeyse tamamı yaralı olan devrimcilerin çoğunun dudağı,

kaşığı, patlamış, göz kapakları açılmıyor. Bir kişinin kafasının yarısı darp nedeniyle şişmiş. Birçok kişinin bacaklarında ciddi yaralanmalar var. Ters kelepçeden dolayı da kolları şişmiş durumda. Astım ve benzeri kronik hastalığı olanlara da ilaçları verilmiyor.

Devrimci basına saldırı

Polisin saldırganlığı devrimci basını da hedef aldı. Eylemi izleyen *Kızıl Bayrak* yazışmaları müdürü Tayfun Altıntaş da eylem sırasında gözaltına alındı. Eylemi izlemek için hastane önüne giden Altıntaş'ın, eylem sırasında arkadan koluna giren polislerce gözaltına alındığı diğer devrimciler ile birlikte akşama kadar ters biçimde kelepçelenerek araçta bekletildiği öğrenildi. Uzun süre avukat ile görüşmesinin engellenmesi nedeniyle Altıntaş'ın gözaltında olduğu geç saatlerde öğrenilebildi. Tutsaklara yönelik kötü muamele sırasında polis boğulma aşamasına gelene kadar Altıntaş'ın boğazını sıktı ve darp etti.

Polisin devrimci basına yönelik pervasızlığı bununla da sınırlı kalmadı. Muhabirimizin profesyonel fotoğraf makinesi polis tarafından alınmasına rağmen el koyma tutanağına geçirilmediği öğrenildi. Bu durum akıllara Altıntaş'ın gazeteci kimliğinin ve eyleme devrimci basın olarak katılmasının gizlenmesi için başvurulan bir oyun olabileceğini getiriyor.

Aracı infaz edilmek istenmiştir!

Nebiha Aracı'nın yakalandıktan sonra maruz kaldığı şiddet devlet terörünün geldiği yeri göstermekte. Kendilerine yönelik bir saldırıya karşı aşağılık yüzleri açığa çıkan kolluk güçleri bir kadın devrimciyi dört saat boyunca döverek ve hastaneye götürmeyerek katletmeye çalışmıştır.

Tıpkı Alaattin Karadağ'ın ve Hasan Selim Gönen'in benzer biçimlerde yaralı halde bekletilerek infaz edilmeleri gibi Aracı da insanlık dışı işkenceye maruz kalmış ve belli ki ölmesi için hastaneye getirilmiştir.

TAYAD'lı ailelerin hastane önüne giderek sahip çıkmak istemesi de polislerin aynı saldırganlığının devamı ile yanıtlanırken verilmek istenen mesaj polislerin keyfi biçimde infaz edebileceği ve buna kimsenin karşılamayacağıdır. Polis bu infazın belgelenmemesi için de devrimci basını susturmaya kalkmıştır.

Burjuva basın ise yaşanan yargısız infaza ve işkenceye dair uzun süre tek kelime yazmayarak düzen cephesinin son halkasını tamamlamıştır. Ancak bu ülkenin devrimcileri ve devrimci basın emekçileri, polis terörüne karşı durmaya ve devrimci militanları sahiplenmeye devam edecektir.

Kızıl Bayrak gazetesinin Tayfun Altıntaş ile ilgili açıklamasından...

(...) Katliamcı devlet, işkence ile bir devrimciyi katletmeye çalışması yetmiyormuş gibi ona sahip çıkmak isteyenlere de vahşice saldıracak denli pervasızdır. Dahası işçi ve emekçilere gerçekleri ulaştırmaya çalışan devrimci basını da susturarak pervasızlığını ve keyfiyetini gizlemeye çalışmaktadır. Polis devrimci basına saldırırken, burjuva basının yayınladığı çarpıtılmış haberler polislerin yaptığı işkenceyi gizlemekte, TAYAD'lı ailelerin eylemini bile türlü karalamalar ve yalanlarla yansıtmaktadır. Bu durum devrimci basının devlet için yarattığı korkuyu ve bununla birlikte toplumun gerçeklere ulaşması açısından önemini göstermektedir. Onlarca gazetecinin tutuklu olması bile bunun bir sonucudur. Tayfun Altıntaş da devletin pervasızlığını Kızıl Bayrak sayfalarına taşımak ve işçi-emekçilere yansıtmak üzere gittiği eylemde bizzat bu pervasızlığın ve saldırganlığın hedefi olmuştur.

Ancak ne devrimciler bu pervasızlığa pabuç bırakacak, ne de devrimci basın işçi ve emekçilere sınıfın, devrimin ve sosyalizmin sesini ulaştırmaktan imtina edecektir.

Onlar insanın, emeğin ve umudun düşmanıdır!

10 Aralık, yani Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin kabul edildiği günün yıldönümü Dünya İnsan Hakları Günü, 10-17 Aralık günleri de insan hakları haftası olarak bilinmektedir.

Bildirgenin 3. maddesi, "Herkesin yaşam hakkı olan kişi özgürlüğü ve güvenliğine hakkı vardır" der.

TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu Başkanı Ayhan Sefer Üstün ise, 10 Aralık Dünya İnsan Hakları Günü dolayısıyla yaptığı açıklamada, Türkiye'de insan hakları bilincinin gelişmeye başladığını anlatmaktadır. Komisyon olarak insan hakları ihlallerini ortadan kaldırmak istediklerini belirten Üstün, bu anlamda son 10 yılda önemli çalışmalar yapıldığını söylemektedir.

Ancak onu yine kendi belgeleri yalanlıyor. Zira TBMM Başbakanlık İnsan Hakları Başkanlığı'nın 10 Aralık Dünya İnsan Hakları Günü dolayısıyla, 81 il ve 892 ilçede yapılan hak ihlalleri başvuruları sonucu hazırladığı rapora göre, hak ihlallerinde altı yılda tam 10 kat artış yaşandığı kabul edilmektedir.

AKP'ye göre son 10 yılda önemli değişiklikler yapılarak "ileri demokrasiye" geçilmiştir. Oysa sadece 2012 rakamları bile hazretlerinin "ileri demokrasinin" ne manaya geldiğini göstermeye fazlasıyla yetmektedir. Resmi olarak bilinenlere göre hapisanelerde son 11 ayda 60 kişi yaşamını yitirmiş, 11 tutuklu ve hükümlü cinsel taciz ve tecavüze uğramıştır. Pozantı hapisanesinde Kürt çocuk tutsaklarının yaşadığı insanlık dışı işkenceler ve tecavüz burjuva demokrasininin ne anlama geldiğini fazlasıyla göstermektedir. Tespit edilen faili meçhul ölüm 9, toplantı ve gösteri yürüyüşleri nedeniyle gözaltına alınan 46 bin kişi olurken, bin 831 kişi tutuklanmıştır. 555 kişi ise toplantı ve gösterilerde güvenlik kuvvetleri tarafından yaralanmıştır. Yine geçen 11 ayda, yargısız infazlarda 35, kara mayınlarda 14, faili meçhul cinayetlerde 19 kişi yaşamını yitirmiştir.

İnsan Hakları Derneği'nin (İHD) hazırladığı 2012 yılının ilk 6 ayını kapsayan raporda ise Kürt illerinde çoğunluğu devlet kurumlarında olmak üzere 15 bin 109 hak ihlali yaşandı. Rapora göre, 6 aylık sürede 16 sivil yaşamını yitirdi, 75 sivil yaralandı, 398 kişi de kötü muameleye maruz kaldı. Yine 6 aylık sürede KCK adı altında düzenlenen operasyonlarda bin 386 kişi soruşturmaya maruz kaldı, bin 6 kişi de tutuklanarak cezaevine gönderildi. Kürtlere yönelik ırkçı saldırılarda da artış yaşanırken, onlarca Kürt bu saldırılarda ağır yaralandı. 2012 yılının ilk 9 ayında sadece Kürt illerinde 3 bin 177 kişi gözaltına alınırken, bin 162 kişi de tutuklanmıştır.

Esasında bu liste daha da uzayabilir ve ayrıntılara girilirse rakamlar daha da artabilir. AKP 10

yıllık hükümeti boyunca çıraklık döneminden kalfalığa, oradan da ustalığa terfi edinceye kadar hak ihlallerinde kendinden öncekileri aratmayan bir üstün başarıya sahiptir. Sermayeye hizmetteki meziyetleriyle birlikte geride kalan 10 yıl ve bundan sonraki yıllar, uluslararası sermayenin ve yerli işbirlikçilerinin AKP'ye lütfudur.

AKP hükümeti tarafından PVSK'nın değiştirilerek, polise "vur" yetkisinin verilmesiyle, ölenlerin sayısı 100'ü çoktan aştı. Bir araştırmaya göre 2007'den bu yana polis kurşunlarıyla ölenlerin sayısı 123... İHD'nin verilerine göre ise; son 21 yıl içinde polisin, rastgele ateş açması, yargısız infazlar ve "dur ihtarına uymadı" bahanesiyle öldürdüklerinin sayısı 2 bine yakındır.

AKP'nin hizmet aşkı sokakları gaza boğsa da artan sadece polis şiddeti değildir. AKP hükümetiyle birlikte oranı yüzde 1400 artan kadın ölümleri bu gericiliğin eseridir. Kadın-erkek eşitliğinde Türkiye, 135 ülke arasında 122. sırada yer alırken, kadın hakları konusunda da 132 ülke arasında 87. sırada bulunmaktadır. Son 11 ay içinde tam 148 kadın öldürülmüş, 209 kadın yaralanmış, 129 kadın tecavüze uğramış, 124 kadın da cinsel tacize maruz kalmıştır.

Gazetecileri Koruma Komitesi'nin (CPJ) hazırladığı rapora göre dünyada, en çok gazeteciye hapse atma konusunda rekor kıran ilk üç ülke başta Türkiye olmak üzere yanı sıra İran ve Çin'dir.

1988 yılından günümüze yani 25 yıl içerisinde 567 çocuk öldürülmüştür. Sadece AKP iktidarı döneminde 189 çocuk yaşamını yitiren,

2012 yılının ilk 9 ayında 14 çocuk katledilmiştir. Yani çocuk öldürmeyi en az Siyonist İsrail devleti kadar iyi bilmektedirler.

En temel insan haklarına yönelik saldırıların bu derece arttığı bir yerde elbette sınıfa yönelik saldırıları da bununla birlikte ele almak gerekmektedir. İşçi sınıfı ve emekçiler kazanılmış haklarını peşisıra kaybederken geleceklerini tehdit eden yeni saldırılarla da karşı karşıya bulunmaktadır. Kıdem tazminatının kaldırılması, bölgesel asgari ücret, Özel İstihdam Büroları, kayıt dışı çalışma, taşeron çalıştırma, esnek çalışma biçimlerinin yaygınlaştırılması vb. saldırılarla birlikte son olarak çalışma yaşamında yapılan yeni düzenlemeyle örgütlenme ve sendikal haklar da işçi ve emekçilerin elinden alınmak istenmektedir. Sermaye sınıfı ve AKP hükümeti bu saldırganlıkta öylesine pervasızlaşmıştır ki TÜMTİS üye ve yöneticileri hakkında onlarca yıla varan bir mahkumiyet kararı verilebilmiştir.

Yanısıra iş cinayetlerine kurban giden işçilerin bu ölümleri; "kaderinde var", "işin doğası gereği", "güzel öldüler" resmi açıklamaları ile toplu cinayetlere dönmüştür. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik'in, konu ile ilgili soru önergesine verdiği yanıtı göre, son 10 yılda 10 binin üzerinde işçi, iş cinayetlerinde yaşamını yitirmiştir. Son 11 ay içinde ise bu rakam 802'dir.

Baraj sularında, maden ocaklarında, tersanelerde hala daha cesetleri bulunamayan işçilerin gerçekliği, devlet güçleri tarafından kaybedilip bir daha kendilerinden haber alınamayanları da anlatmaktadır.

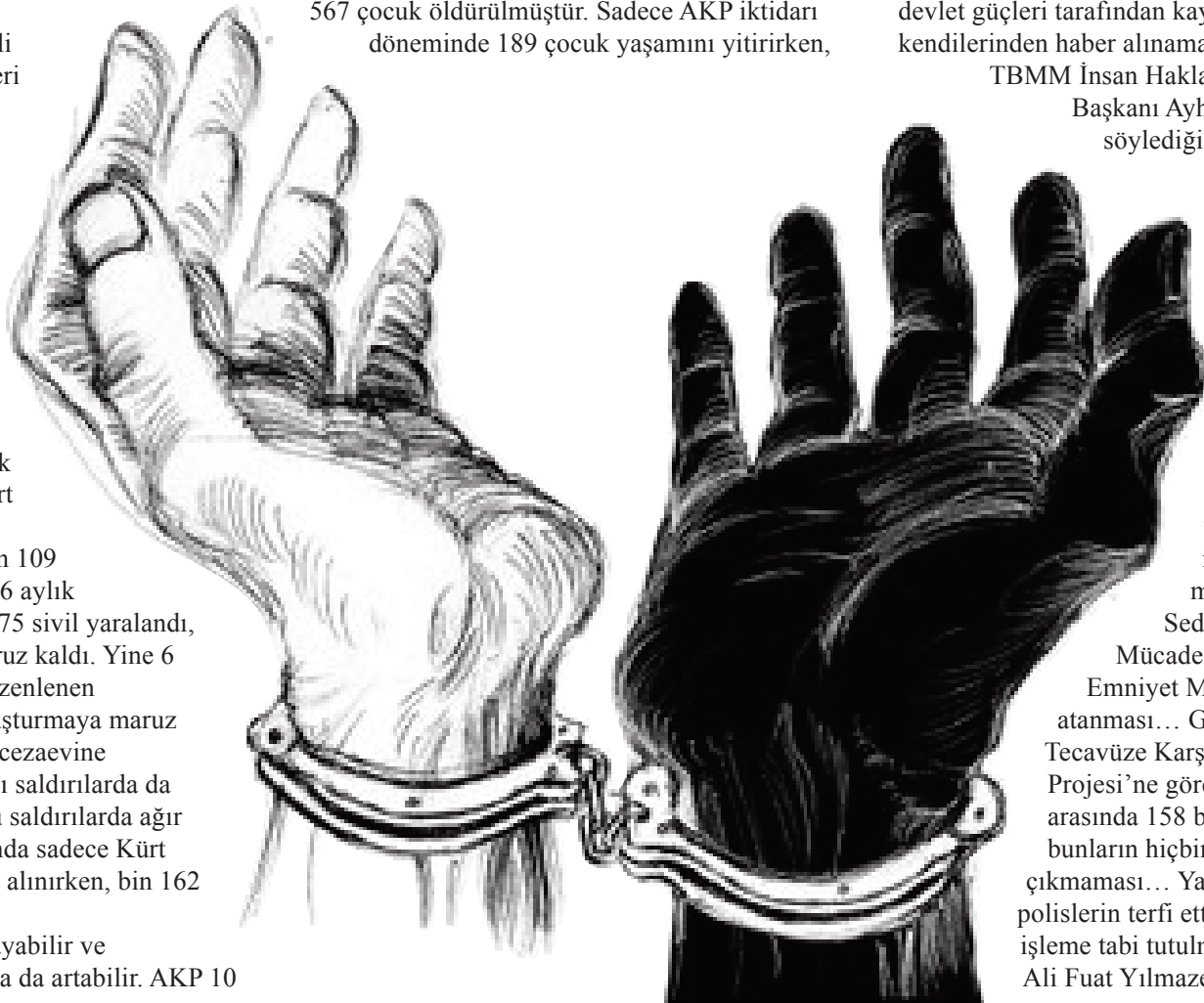
TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu Başkanı Ayhan Sefer Üstün'ün de söylediği üzere bir sermaye

hükümeti olan AKP, yaşamını köleleştirdiği işçi ve emekçilerin hak ve özgürlükleri alanında da pek " faydalı" icraatlar yapmıştır. Uludere katliamından sorumlu Hava Kuvvetleri

Komutanı Orgeneral Mehmet Erten'e madalya verilmesi... AİHM'de işkence ve tecavüden mahkûm olan işkenceci Sedat Selim Ay'ın, Terörle

Mücadeleden Sorumlu İstanbul Emniyet Müdür Yardımcılığı'na atanması... Gözaltında Taciz ve Tecavüze Karşı Hukuki Yardım Projesi'ne göre 1997-2012 yılları arasında 158 başvuru yapılması, ancak bunların hiçbirinden hüküm

çıkması... Yargısız infazlardan sorumlu polislerin terfi ettirilmesi, hiçbir cezai işleme tabi tutulmaması... Yakup Kurtaran, Ali Fuat Yılmaz, Ramazan Akyürek,

Muammer Güler, Celalettin Cerrah, Ahmet İlhan Güler'in de olduğu bazı isimlerin Hrant Dink'in katlinde sorumlulukları bulunmalarına rağmen sistematik bir biçimde terfi ettirilmesi ya da siyaseten ödüllendirilmesi... Hrant Dink davasında, davalının kim olduğunu bile bilmeden karar veren ve verdiği mahkumiyet kararıyla Dink'in hedef haline gelmesinde sorumluluğu bulunan Nihat Ömeroğlu'nun Türkiye'nin ilk ombudsmanı (kamu denetçisi) yapılması... (Nihat Ömeroğlu'nun oğlunun nikah şahidinin de başbakan olması ne tasadüf!) Roboski Katliamı'nda devletin bombalarıyla katledilen 34 kişinin katillerinin, sorumlularının yargı önüne bile çıkarılmaması, "gizlilik" adı altında yürütülen bir dava ile gerçeklerin gizlenmeye çalışılması... 2 Temmuz Sivas Katliamı'nın zaman aşımına uğratılması, Ulucanlar, 19-22 Aralık ve diğer hapisane katliamlarının da sonuçsuzluğa itilmesi... 1996 Diyarbakır hapisanesinde 10 yurtsever Kürt tutsağın çivili sopalarla vahşice öldürülmesinden sonra katillerin zaman aşımıyla ödüllendirilmesi... Hergün onlarca insanın gözaltına alınması, tutuklanması... Türkiye'nin en çok çocuk tutukluyla, bu çocukların önemli bir bölümünün politik nedenlerle tutuklu olmasıyla dünya sıralamasında ilk başlarda olması... Yine Türkiye'nin en fazla politik tutsağı hapseden ülkelerin başında olması... Çocuk emeği sömürsünde de kendine ilklerde yer açması...

Tüm bunlar ve daha sayılamayanlar tek bir gerçeği göstermektedir. Hak ve özgürlükleri kendi sömürücü sınıfının tekelinde tutan burjuvazi, işçi ve emekçilere baskı ve zulüm reva görmekte, çıkarını tehdit eden her gelişme karşısında devlet terörünü devreye sokmaktadır. Adalet ve hukuk sermaye sınıfına hizmet etmekte, sivilinden askerisine düzen yargısı aynı gerici sınıfın elinde bir kırbaça dönüşmektedir. Hapishaneleriyle, işkencehane ve işkencecileriyle, darağaçlarıyla, yargısız infazlarıyla, infaz mangaları ve çeşitli adlarla kodlanan kontrgerillasıyla, kitlesel katliamlarıyla, ölüm üçgenleri, asit kuyuları ve garnizon bahçeleriyle, mezarı olmayan binlerce kayıpla, hapishane katliamlarıyla, yasaklarıyla, TMY, PVSK ve özel yetkili mahkemeleriyle hüküm süren sermaye diktatörlüğüdür. Vitrinler değişir, yüzler yenilenir ancak icraat değişmez. Bir avuç asalağı daha da zenginleştirip on milyonlarca işçi ve emekçiyi daha da yoksullaştıran bu sömürü düzeninin, bekası için ihtiyaç duyduğu en "ileri demokrasi" tam da yaşadığı gibidir.

"Bana sağcılar adam öldürüyor dedirtemezsiniz" diyen Demireller, "asmayıp da besleyelim mi" diyen Evrenler, "kurşun atan da yiyen de" diyen Çillerler, 1000 operasyonla övünüp işkenceyi sadece "sert bir sorgu yöntemi" olarak olağanlaştıran Ağarlar, kontrgerilla elemanları için "tanırım iyi çocuklardır" diyen Büyükanıtlar, ve daha niceleri bu tablonun birer küçük parçasıdır. Yeri gelir bu tabloya işkenceci Sedat Ay'ı terfi ettiren İstanbul Valisi Mutlu, "ben atadım, sicili temiz, sicili, bizde, vereceğimiz görevi hakkıyla yerine getireceği kanaati oluşturmuştur" diyerek eklenir. Yeri gelir bu tabloya, tarihi Kara Murat filmlerinden öğrenip her fırsatta "eccadına sahip çıkan" Erdoğan da, işkencesine "bazı medya grupları, bazı köşe yazarları yazdı diye bu arkadaşımızı yedirtmeyiz" diye sahip çıkarak eklenir.

Bu yaşananlar henüz bir tuale değil ama hayata resmedilmiş olan Türkiye'nin Guernicası'dır. Bu tablo, gelmiş geçmiş tüm sömürücülerin ve onların hizmetkarlarının ortak eseridir. Bu resim kan kırmızı rengiyle, yarınlar kalacak, unutulmayacak ve unutturulmayacaktır. Bu kanlı eserin sahipleriye hakkettikleri mükafatı alacak, hesabını işçi sınıfı ve emekçilere mutlaka vereceklerdir.

Yarınlarda bitecek olan gerçek "mutluluğun resmi" ise dünden çizilmeye başlanmıştır, sosyalizmle tamamlanacaktır.

Özgürlük "beyannamelerde" değil sokaktadır!

"Beyaz adam
özgürlük adına
dev bir kadın heykeli dikti
doğu denizinin kıyısına
ve her gece
altında dans ettiğimiz yıldızları
bayrak diye tutsak etti
bir bez parçasına

Beyaz adam
özgürlük gibi adaleti de
bir kadın heykeliyle simgeledi
ama elinde terazi tutan
zavallı kadın
gözleri bağlı olduğu için
kendisine tecavüz edenin
kim olduğunu göremedi..."

Burjuva devletler işledikleri suçların hesabının sorulmaması için kurallar çıkarır ve kendilerini aklamaya çalışır. Bunun en büyük örneklerinden biri İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'dir. İHEB'in içeriği 2. Dünya Savaşı'nın hemen ardından tartışılmaya başlanmıştır. Sonuçta beyanname bireylere tanınan hak ve özgürlüklerin güvence altına alınmasını sağlamak iddiasıyla oluşturulmuştur.

Elbette ki böylesi bir beyannamenin düzenlenmesinde sadece devletlerin suçlarını örtme amacı yoktur. 2. Dünya Savaşı sonucu savaşın yıkımlarıyla karşı karşıya kalan halkların devrimci arayışlar içerisinde girmelerini engelleme amacı vardır. Bireysel özgürlüklerin ön plana çıkarılmasının da gerisinde bu vardır.

İHEB 10 Aralık 1948 tarihinde 6 sosyalist ülkenin ve Suudi Arabistan ile Güney Afrika Birliği'nin çekimser oyları dışında ret oyu olmaksızın 56 ülke tarafından kabul edilmiştir.

İHEB temel olarak kişinin vazgeçemeyeceği haklar olan yaşam hakkı, ayrımcılık yasağı, işkence yasağı, düşünce-inanç ve ifade özgürlüğünü içermektedir.

Tüm bunları desteklememek elde değildir. Ancak içerikten çok amaç görülmelidir. Çünkü burjuva devletler tüm bu hak ihlallerinin nedenidir. Böyleyse kağıt üzerinde bu hakları tanıyor olmaları tam anlamıyla bir ikiye bölümlüktür. Ayrıca bu haklarla ilgili olarak aynı devletin mahkemesinden çözüm bulmamızı salık vermektedirler. Bu da ayrı bir kandırmadır.

Dolayısıyla haklarımızı ve özgürlüklerimizi, ne bu tür beyannameler yoluyla ne de burjuva devletin mahkemeleri aracılığıyla kazanabiliriz. Tüm baskı ve eşitsizliğin kaynağı burjuva devlet aygıtıysa, hak ve özgürlükler de ancak ona karşı verilecek kararlı bir mücadeleyle elde edilebilir.

Ekim Gençliği okuru hukuk öğrencileri

İzmir İHD'den meşaleli yürüyüş!

İzmir İHD, "İnsan Hakları Haftası" etkinlikleri çerçevesinde 10 Aralık Pazartesi akşamı meşaleli yürüyüş gerçekleştirdi.

Saat 17.30'da Eski Sümerbank önünde toplanan İHD üyeleri ve destekçi kurumlar meşalelerle Cumhuriyet meydanına yürüdüler. Burada okunan metinde İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin kabulü ve anlamı hatırlatıldı. Ardından bugün dünyanın pek çok yerinde yaşanan hak ihlallerinden bahsedildi. Türkiye'de de tablonun iç açıcı olmadığı vurgulanarak tutuklu İHD yöneticileri, tutuklu KESK'liler, bulunan toplu mezarlar, parasız eğitim istediği için tutuklanan gençler sayıldı.

Açıklama taleplerin sıralanmasıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / İzmir

F oturmaları sürüyor

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu, 8 Aralık'ta "F" eyleminin 40'incisini gerçekleştirerek, hapishanelerde son dönemde artan kötü koşulları gündeme getirdi.

Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen İHD üyeleri, "F" harfi oluşturacak şekilde yere oturarak, "Tecrit öldürüyor F tipi hapishaneler kapatılsın!" pankartı açtı.

Eylem açıklamanın okunması ile başladı. Elif Akkaya'nın okuduğu açıklamada, hapishanelerdeki tecrit, işkence ve sağlıksız koşullara dikkat çekmek için haftalardır yapılan eylemlere rağmen, halen günde 5 tutsağın öldüğü bir tablonun sürdüğü vurgulandı.

Açıklamada kanser hastası, tek böbrekle yaşamak zorunda olanlar ve buna benzer birçok hastalığı olan tutsakların tedavi olanaklarının sağlanmadığı ve bu şekilde ölüme yollandıkları ifade edildi.

Açıklamanın ardından söz alan tutsak yakını Selvi Gülmez, hapishanede yaşanan insanlık dışı muamelelerin kamuoyundan saklandığını, hapishanedeki tutsakların da insan olduklarını vurgulayarak, kimsenin bu kötü koşullara maruz kalmaması gerektiğini ifade etti.

Eylem, bir dakikalık alkış protestosu ile sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Maraş'ın katili sermaye devleti!

19 Aralık 1978 yılında Maraş'ta Çiçek Sineması'nda bir film gösterime girer. En kabasından devrim ve sosyalizm düşmanlığı yapan **"Güneş ne zaman doğacak?"** adlı filmin gösterimi sırasında bir ses bombası patlar.

Faşistlerin şefleri **"komünistleri"** suçlarlar. Propaganda etkili olur. Artık katliam için ortam hazırdır. Binlerce faşist sokağa dökülür. Maraş sokaklarında eşi benzeri görülmemiş bir saldırganlık histerisi ortaya çıkar. Faşistler kitlenin öfkesini artırmak ve katliamın boyutunu büyütmek için **"Komünistler, Allahsız Aleviler şehir suyuna zehir kattılar"** şeklinde propaganda konuşmaları yaparlar. **"Kanımız aksa da zafer İslam'ın"** sloganı eşliğinde Cumhuriyet Halk Partisi binasına saldıran faşistler binayı talan ederler.

Saldırıları 20 Aralık'ta da sürer. Alevilerin oturduğu bir kahvehane bombalanır. 21 Aralık'ta TÖB-DER üyesi iki öğretmen, Hacı Çolak ve Mustafa Yüzbaşıoğlu katledilir. Cenaze töreninin kana bulanması için devlet ve sivil faşistleri tüm birimleri ile hazırlığa başlarlar. Bağlarbaşı Cami imamı Mustafa Yıldız, Cuma vaazında halkı saldırıya yönelten konuşmalar yapar. İmam yaptığı konuşmada şunları söyler: **"Oruç tutmak, namaz kılmakla hacı olunmaz, bir Alevi öldürsen beş sefer hacca gitmiş gibi sevap kazanırsın. Bütün din kardeşlerimiz hükümete ve komünistlere, dinsizlere karşı ayaklanmalıdır."** Faşistlerin öncülüğünde harekete geçen kitle devletin tam desteğini alır. Faşistler öğretmenlerin cenazelerine yönelik olarak **"Komünistlerin ve Alevilerin cenaze namazı kılınmaz"** şeklinde konuşmalar yaparlar.

Katliamın ayak seslerine rağmen cenaze töreninde onbin emekçi yerini alır. Faşistlerin öncülüğünde harekete geçen grup ise devrimci öğretmenlerin cenaze kortejinde yer alan emekçilere vahşice saldırır. Katiller sürüsü cenazelere yaptıkları saldırıyla yetinmezler. Alevilere yönelik işyerlerini ve evleri talan eder, işyeri ve evlerinin duvarlarını faşist MHP ve Ülkü Ocakları yazılarıyla donatırlar.

Faşistler bununla da yetinmezler. Maraş'ı sokak sokak, ev ev gezerek **"komünist Aleviler silahlı saldırılarda bulunacaklar"** yalanını tüm Maraş'a yayarlar. 23 Aralık'ta katliamın çağrısı Belediye hoparlörlerinden ve Ulucami minarelerinden yankılanır. Alevilerin Sünnileri öldürdüğü yalanı tüm Maraş'a duyurulur. **"Müslümanlar hazır olsunlar"** denilerek katliamın çapı daha da büyütülür. Yörükselim, Serintepe, Mağarah ve Yenimahalle semtlerinde oluk oluk Alevi kanı akıtılır. Alevilerin evleri uzun menzilli silahlarla taranır. Faşist katiller ellerinde bulunan silahlar, baltalar ve keserlerle katliamda sınır tanımazlar.

19 Aralık'ta başlayan katliam 25 Aralık gece yarısına kadar sürdü. Resmi rakamlara göre 104 kişi, katliamı yaşayanlara göre 111 kişi yaşamını yitirmişti. Binin üzerinde Alevi emekçisi yaralanmış, 552 ev ve 289 işyeri tahrip edilmiş, yakılmıştı.

Bütün bu katliamlar yaşanırken düzen partisi CHP hükümeti görev başındaydı. Katliamın fitilini ateşleyen ses bombasını atanların faşistler olduğu

gerçeğini tüm çıplaklığı ile ortaya koyan raporu işçi ve emekçilerden saklayan, katillerin ellerini soğutmamaya özen gösteren CHP hükümetiydi. Bülent Ecevit Maraş katliamını **"Kahramanmaraş toplumsal olayları"** olarak niteleyerek katliamda can verenleri bir defa daha öldürdü.

Maraş katliamı 12 Eylül öncesi yükselen devrimci kitle mücadelesine, bu mücadelenin önemli bir öznesi olan Alevi emekçilerine yönelik katliamların önemli bir halkasıdır. Bu katliamın hedefine mezhepsel baskıyı en koyusundan yaşayan ve çözümünü devrimci mücadelede gören Alevi emekçileri çakılmıştır.

Maraş katliamının devlet tarafından sahneye konduğu, MİT ve CIA'nın katliamla ilgili planlar yaptığı tüm çıplaklığı ile ortaya çıktı. Maraş katliamı sırasında kolluk güçleri sırta kadem basmış, adeta buharlaşmışlardır(!) Katliam bitene kadar ortada olmayan kolluk güçleri, katliama yönelik tepkileri bastırmak için harekete geçme konusunda hiç vakit kaybetmediler. Alevi emekçilerinin yaşadığı mahalleleri tanklarla kuşatmışlar, Alevilere yönelik gözaltı teröründe sınır tanımamışlardır. Yani her zaman olduğu gibi önce kontrgerilla, ardından devletin resmi görevlileri faşist saldırılara tam destek vermişlerdir.

Maraş katliamının üzerinde 32 yıl geçmesinin ardından Alevi Bektaşi Federasyonu katliamı hatırlatmak için Maraş'ta bir yürüyüş düzenledi. Devrimci-ilerici yapıların da katıldığı yürüyüşte devletin katliamcı geleneğini doğrulayan olaylar

yaşandı. Faşistler toplanarak yürüyüşe müdahale etmek istediler. Tüm bunlar olup biterken kolluk güçleri yürüyüş yapan kitleye saldırdı. Maraş katliamının önemli aktörlerinden biri olan ve sermaye düzeni tarafından aklanan Ökkeş Kenger olan biteni zevkle balkondan izledi.

Katliamın hesabını soralım!

Devlet hala katliama sahip çıkıyor, katliamda uygulayıcı olarak önemli görevler üstlenen faşist katilleri gözü gibi koruyor. Katilleri aklıyor, besliyor, kahraman olarak tanımlıyor. Katiller bu destek nedeniyle yeni katliamlara hazır olduklarını tüm davranışlarıyla ortaya koyuyor. Aleviler, ilerici ve devrimci siyasi yapılar, komünistler ise katilleri lanetlemeye, katillerden hesap sorma iradesini ortaya koymaya devam ediyorlar.

Katliamın 34. yılında katiller ve onların arkasındaki faşist sermaye devletinden hesap sormak güncel ve yakıcı bir görevdir. Çorum'da, Maraş'ta, Sivas'ta katliamın hedefi olan, kana bulanık Aleviler dostlarını ve düşmanlarını birbirinden ayırmalıdır. Alevi emekçilerini arka bahçesi gibi gören, Alevilerin uğradığı tüm katliamlarda, özelde ise Maraş katliamında rolü bulunan düzen ve düzen solunun temsilcisi olan CHP'den hesap sormak için birleşmelidirler. Katliamların bir daha yaşanmaması için devrimci mücadelede yerini almalı, tüm sorunların kalıcı çözümünün anahtarı olan devrim ve sosyalizm mücadelesine omuz vermelidirler.

Kürt hareketine saldırılar sürüyor

KCK adı altında yapılan operasyonlarda 8 Aralık'ta Mardin, Batman ve Siirt'te ev baskınları gerçekleştirilerek 80 kişi gözaltına alındı. 11 Aralık'ta ise Mersin, Adana, Urfa ve Dersim'de gözaltılar yaşandı.

Mardin, Batman ve Siirt'te aralarında BDP'li Belediye başkanları, il eş başkanları, belediye meclis üyeleri, il-ilçe yöneticileri ile STK yönetici ve üyelerinin bulunduğu evlere baskınlar düzenlenirken gözaltı sayısı 80'i aştı.

Ancak saldırılar bununla da sınırlı kalmadı. 11 Aralık'ta Dersim'de BDP'nin il binası ile Merkez, Nazimiye ve Pertek ilçe binaları, belediye ve çok sayıda ev özel hareket timlerince basıldı ve 14 kişi gözaltına alındı. Adana ve Urfa'da ise 16 kişinin gözaltına alındığı öğrenildi. Urfa'nın Birecik ilçesinde de sabaha karşı çok sayıda ev basılırken 5 kişi gözaltına alınarak Urfa Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü.

Sabah saatlerinde Mersin'de de 5 üniversite öğrencisinin gözaltına alındı.

Devrimci Kadın Kurultayı 10 Şubat'ta toplanıyor!**“Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz!”**

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) 10 Aralık günü Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirdiği basın toplantısı ile, düzenlenecek olan Devrimci Kadın Kurultayı ile ilgili bilgilendirmede bulundu.

“Özgürlük, eşitlik, sosyalizm mücadelesinde Devrimci Kadın Kurultayı” 10 Şubat tarihinde saat 13.00'te Petrol İş Konferans Salonu'nda gerçekleştirilecek.

“Marksizmin ışığında kadın sorunu”

Basın toplantısı saat 16.00'da Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirildi. “Eşitlik, özgürlük ve sosyalizm mücadelesinde Devrimci Kadın Kurultayı'nda buluşalım! / BDSP” ozalitinin asılı olduğu salonda toplantı, ilk olarak yapılan hoşgeldiniz konuşmasıyla başladı. Ardından söz, kurultay deklarasyonunun okunması için BDSP temsilcisine bırakıldı.

Okunan deklarasyon kadın sorununun kökenine işaret ederek başladı. Sorunun tarihsel gelişimine işaret edilmesinin ardından sorunun güncel boyutuna dikkat çekildi ve 10 yıllık AKP iktidarının kadın sorunu cephesinden kirli icraatları aktarıldı. Açıklama kurultayın misyonunun anlatılması ile sürdü.

Deklarasyonun okunmasının ardından yapılan konuşmada, bugün kadın sorununun kendini farklı biçimlerde ortaya koyduğu ve bu soruna karşı da bir çok farklı yaklaşımın ortaya çıkabildiği belirtildi.

Ortaya konan yaklaşımların bir kısmının savrulma anlamına geldiği ve sorunun yeterince kavranmadığını gösterdiği belirtilerek kurultayın

gerekçesi yineleni. Devrimci Kadın Kurultayı ile marksist açıdan kadın sorununa bakışın ortaya konacağı ve bu açıklıkla işçi ve emekçilerin mücadeleye çağrılacağı, saflaşma yaratılacağı vurgulandı.

Toplantı yapılan konuşmanın ardından kurultaya destek çağrısı ile son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Özgürlük, eşitlik ve sosyalizm mücadelesinde Devrimci Kadın Kurultayı Tarih: 10 Şubat 2013 Pazar Saat: 13.00-17.00

İzmir'de 8 Mart hazırlıkları

Emperyalizme, şovenizme, köleliğe karşı mücadeleye!
Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu BDSP

Sermaye iktidarı tarafından kadınlara dönük saldırıların pervasızlaştığı ve kadının cinsel, sınıfsal, ulusal sömürsünün katmerleştirildiği, aynı zamanda da kadın sorununa devrimci yaklaşımın erozyona uğratılmak istendiği dönemde, 8 Mart'ın tarihsel ve sınıfsal özünü hatırlatmak ve bu yıl da devrimci bir 8 Mart yaratmak iddiasıyla, İzmir'de 8 Mart hazırlık sürecine girildi.

Bir yandan 10 Şubat'ta İstanbul'da gerçekleştirilecek olan Devrimci Kadın Kurultayı'nın ve devrimci bir 8 Mart'ın ön hazırlık süreci örülürken, diğer yandan da eğitim çalışmalarını ile kadın sorununa ilişkin tartışmalar yürütülüyor.

İzmir'de geçtiğimiz hafta İşçi Kültür Sanat Evi'nde gerçekleştirilen bir toplantı ile, 8 Mart gündemleri ve Devrimci Kadın Kurultayı her yönüyle tartışıldı. Devrimci Kadın Kurultayı'nın ihtiyacı ve aynı zamanda İzmir'de gerçekleştirilecek olan “Sınıfsal ve tarihsel özülle 8 Mart” paneli hazırlıkları tartışılarak, bu yıl 8 Mart'ta öne çıkacak gündemler belirlendi.

Toplantıda emperyalist savaş, şiddet, devlet terörü ve sınıfsal sömürü gündemleri öne çıkarken, bu gündemlerin işleneceği araçlar belirlendi. İmza kampanyaları, sergiler, standlar, söyleşiler, ev toplantıları, duvar gazeteleri, bülten, film gösterimleri sürece dair belirlenen ve tartışılan araçlar oldu. Bu araçlar üzerinden işbölümüne gidilerek bir planlama gerçekleştirildi.

2013 8 Martı'na doğru ilerlerken, kadın sorununa dair teorik ve ideolojik donanım sorunu da toplantının tartışılan bir diğer başlığıydı. Kadın sorunun ortaya çıkışından, kapitalizmde kadın sorununa, kadın sorununa dair yaklaşımlardan, marksist yaklaşıma, kadının örgütlenme sorunundan Ekim Devrimi deneyimine, 8 Mart'a yaklaşım sorunundan burjuva kadın hareketlerine kadar toplamda 6 haftalık bir eğitim programı çıkarıldı.

İlk konu başlığı olan “Günümüzün burjuva toplumunda genel boyutlarıyla kadın sorunu” ile “Kadın sorunu ve kapitalizm” seminer metinlerinin dağıtılması ve ilk eğitim semineri tarihinin 16 Aralık olarak belirlenmesi ile toplantı sona erdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Ankara'da “Devrimci Kadın Kurultayı” hazırlıkları...

Sınıf devrimcilerinin Şubat ayında merkezi bir çağrıyla İstanbul'da gerçekleştireceği Devrimci Kadın Kurultayı'nın hazırlıklarına Ankara'da da başlandı. Ankara'nın farklı çalışma alanlarından katılımların sağlandığı bir toplantıda deklare edilen kurultay, birçok yönüyle tartışıldı. Kurultaya neden ihtiyaç duyulduğu sorusunun yanıtı verilerek bu sürecin nasıl örgütleneceği konuşuldu.

8 Mart'ın yaklaştığı bir süreçte kadın sorununun tarihsel ve güncel bakımdan tartışmaya açılacağı ve marksistlerin bu soruna nasıl yaklaştığının ortaya konulacağı, aynı zamanda ideolojik bir mücadelenin yürütüleceği kurultay hazırlık sürecinin bir eğitim seferberliği olarak algılanması gerektiğinin altı çizildi. Türkiye sol hareketinin kadın sorununa yönelik sahip olduğu çarpık bakış açısına ve son dönemde devrimciler cephesinden alınan tutumlara bir cevap olarak gündeme gelen Devrimci Kadın Kurultayı'nın içeriği hakkında da bilgi verildi.

Bu kapsamda kadın sorununun tartışılacağı eğitim seminerlerinin gerçekleştirilmesi gerekliliği ortaya konularak seminerlere ilişkin pratik planlama yapıldı. Şubat ayına kadar yürütülecek çalışmaların taslağının çıkarıldığı toplantıda, çalışma alanlarında kadın sorunu başlıklı söyleşiler ve Ankara merkezli bir panel yapma karar alındı. Toplantının sonunda kurultayın Ankara ayağının örgütlenmesi açısından pratik planlamaları yapabilecek ve bütün alanlara hâkim olabilecek bir komite belirlendi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Devrimci Kadın Kurultayı deklarasyonu:

Özgürlük, eşitlik, sosyalizm mücadelesinde Devrimci Kadın Kurultayı'nda buluşalım!

Tarihin gelişimi içerisinde özel mülkiyetin ve bağlantılı bir şekilde sınıflı toplumun ortaya çıkışı kadının köleleşme sürecini başlatmış, toplumsal yaşamdan git gide soyutlayan ikinci sınıf bir insan konumuna ötelemiştir. Cinsel olarak köleliği ve sömürünün tarihsel başlangıcı insanın insan üzerinde tahakküm kurmasıyla paraleldir. Kadının yaşadığı sorunların ortaya çıkışını doğru kavramak, çözümünü için doğru bir çizgi ortaya koyabilmek için çok önemlidir.

Tarihin gelişimi içerisinde kadının yaşadığı sorunların görüntüsü değişse de öne çıkan sorun farklılaşsa da yaşanan temel sıkıntı yani ezilen cins olma durumu baki kalmıştır. Kapitalizmde de işçi ve emekçi kadınların, evde, sokakta, işte yaşamın her alanında kadın olmaktan kaynaklı yaşadığı sorunlar, erkek sınıf kardeşleriyle birlikte emek ve sermaye çelişkisinden kaynaklı yaşadığı sömürüyle birlikte çifte şekilde yaşanmaktadır. Kapitalizm emekçi

kadınları sömürü, şiddet, savaş, gericilik girdabına sokarak öğütmeyi hedefliyor. Psikolojik, ekonomik ve sosyal olarak olumsuz etki alanı altında yaşamlarımız bir cendereye sıkıştırılmaya çalışılıyor.

Kadının tarihler boyunca süregelen çifte sömürüsü bu topraklarda boyutlu bir şekilde yaşanıyor. Sermayenin, özelinde son 10 yıllık sürecinde AKP hükümetinin politikaları kadının yaşadığı sömürüyü ve şiddeti katmerlemektedir. Sermaye kadını ucuz işgücü kapısı olarak görmekte, bununla birlikte birçok sektör kadınlar üzerinden süreklileştirilmeye çalışılmaktadır. Diğer bir yandan da AKP'nin politikalarıyla, kadınlar çocuk-eş-mutfak öncelikli bir yaşamla eve sıkıştırılmak isteniyor. Yine son 10 yıla baktığımızda

kadının yaşadığı şiddetin arttığını tüm istatistikler ve basına düşen haberler gösteriyor. İşyerlerinde mobbing, evde fiziksel şiddet, çalışsın veya çalışmasın ekonomik zorlukların yarattığı psikolojik şiddet, taciz, tecavüz vb cinsel şiddet oranları artmıştır. Son 10 yılın bilançosuna baktığımızda devlet eliyle yaşanan şiddetin sıçramalı bir şekilde arttığı da gözler önüne seriliyor. Gözaltı, tutuklama ve işkencelerde kadınlar, fiziksel ve psikolojik şiddete maruz bırakılıyor. Yaşadığımız ülke açısından tüm bunlara ek olarak Kürt kadını ulusal kimliğinden kaynaklı ezilmişliği de yaşamaktadır. İçerideki bu savaşın yanında başta Ortadoğu olmak üzere dünya genelinde süren emperyalist savaş ve saldırganlık yine en çok kadınları etkilemektedir.

Sömürü çarklarının arasından, tüm yaşanan sorunlara karşı mücadeleyi, örgütlenmeyi seçen, patrona, devlete, sisteme başkaldıran işçi ve emekçi kadınlar tüm bu yaşananlara rağmen umudu filizlendiren, inancı güçlendiren örneklerdir.

Patronun, devletin, kolluk güçlerinin her türlü engellemesine rağmen kadın işçiler tek başına direnme iradesini ortaya koymaktadırlar. Örgütlenme süreçlerinde, direnişlerin ön saflarında kadın işçiler yer almakta, süreçlerde belirleyici bir rol oynamaktalar.

Hem saldırıların yoğunlaştığı hem de işçi ve emekçi kadınların tepkilerini ortaya koyduğu böylesi bir dönemde kadının kurtuluşu ve özgürleşmesi mücadelesinde atılacak her adım çok önemli bir yerde durmaktadır. Kadının yaşadığı sorunları, bu sorunların ortaya çıkışının tarihsel nedenlerini ve çözüm açısından kalıcı ve bilimsel yaklaşımı ortaya koymak yakıcı bir ihtiyaç. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak, kadının kurtuluşu mücadelesini ve kadının yaşadığı sorunların çözümünü Marksizmin ışığında bir kez daha ortaya koymak, devrimci bir çizgide taraflaşmayı yaratabilmek için Devrimci Kadın Kurultayı'nı örgütleyeceğiz.

**Kadın olmadan devrim olmaz,
devrim olmadan kadın kurtulmaz!**

Kadının kurtuluşu ve özgürleşmesi bir devrim sorunu olduğu gibi, devrimin başarıya ulaşması da kadınların devrimci saflarda ne kadar örgütlü ve ne kadar ön saflarda olduğuyla doğrudan ilişkilidir. Biz komünistler olarak kadının kurtuluşu mücadelesinde atılmış ve kadın haklarının en ileri düzeyde güvenceye alınmış olduğu Ekim Devrimi deneyimini artı ve eksileriyle birlikte önemli bir ders olarak görüyoruz. Bu deneyim bizlere mücadelenin de kalıcı çözümün de sınıfa karşı sınıf çizgisiyle kadın-erkek el ele yürünecek bir mücadeleyle varılacağını göstermiştir.

Kadının yaşadığı sorunları tarihsel ve güncel boyutuyla işlerken, kadının kurtuluşu mücadelesini, sorunların çözüm noktasını, nasıl bir örgütlenmeye ihtiyaç olduğunun cevabını bir kez daha ortaya koymak kurultayımızın sorumluluğudur. Bu kurultay vesilesi ile kadının kurtuluşu mücadelesini tartışmanın yakıcı hissedilmesinin bir başka nedeni de bugün kadının yaşadığı sorunların çözümü noktasında karşımıza çıkan farklı yaklaşımlara karşı Marksizmin, komünistlerin bakışını berrak bir şekilde ortaya koymaktır.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak, tarihsel ve güncel boyutuyla kadının yaşadığı sorunları incelemek, temellendirmek ve bu çerçevede çözüm programını kurultay vesilesi ile ortaya koymanın önemli olduğunu düşünüyoruz. Özgürlük, eşitlik ve sosyalizm mücadelesinde Devrimci Kadın Kurultayı'mızı 10 Şubat 2013 Pazar tarihinde 13:00-17:00 saatleri arasında Petrol İş Konferans Salonu'nda gerçekleştireceğiz. Kadının kurtuluşu ve özgürleşmesi mücadelesinde devrimci bir sorumluluk duyan herkesi bu kurultayı desteklemeye çağırıyoruz.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

10 Aralık 2012

Devrimci Kadın Kurultayı'na doğru...

Eşitlik, özgürlük ve sosyalizm mücadelesini büyütelim!

Günümüz kapitalist toplumunda kadınların karşı karşıya kaldığı çifte baskı, sömürü ve eşitsizlik, her geçen gün daha fazla büyümektedir. Kadın emeğinin hoyratça sömürsü ve yok sayılması, özellikle dinci gerici AKP iktidarı döneminde kadınlar üzerindeki şiddetin katmerlenerek artması ve kadınların gericiğin kısılcasına alınması, kadın sorununun her geçen gün boyutlanarak sürdüğünü göstermektedir.

Çok açık bir gerçek var ki, tarihsel ve toplumsal bir sorun olan kadın sorunu, özünde sınıfsal bir sorundur. Kadının ezilmişliği özel mülkiyetin ortaya çıkışına dayanırken, her bir toplumsal sistem tarafından yeni bir düzeyde üretilerek bugüne taşınmıştır. Bunun için her sınıfın kadın sorununa ilişkin yaklaşımı farklıdır. Örneğin marksizmin sınıfsal özünden bakmayanlar tarafından kadın sorunu cinsel eşitsizliğe indirgenmekte, gerçek sınıfsal öz karartılarak kadının karşı karşıya kaldığı her türlü eşitsizliğin kaynağında mevcut toplumsal sistem ve ona dayalı kurumlar değil, erkeğin kendisi görülmektedir.

Son yılların 8 Martları'nda bu farklılıklara dayalı karşıtlıklar belirgin biçimde öne de çıkmıştır. Geline aşamada kadın sorununda alınan tutumlar, düzen-devrim karşıtlığındaki duruşta ifadesini bulmaktadır. Kurulu toplumsal düzeni karşısına almayan reformizm, her bir soruna olduğu gibi, kadın sorununa da burjuva demokrasininin sınırlarından yaklaşmakta, cinsler arası eşitsizlik ekseninde sorunu ele almaktadır. Dolayısıyla kadın sorununa bakış özünde ideolojiktir ve bugün bu sorun karşısında alınacak tutum, devrim ve reformizm arasında yaşanan ayrışmada saf tutmayı gerektirmektedir. Bugün görev, kadın sorununun gerçek özünün karartılması karşısında reformizme karşı devrimci bir bayrak yükseltmek ve reformizmin karşısında devrimci güç odağı olarak yer alabilmektir.

Devrime hazırlık, ideolojik kuvvet ve hazırlığı gerektirir...

Komünistler, dünya ölçeğinde, emperyalist-kapitalist sistemin yarattığı bunalımlar ve savaşların devrimlere gebe olacağı tespitinden yola çıkarak, aynı zamanda, dünya ölçeğinde ve bölgemizde bu tespiti doğrulayan gelişmelere dayanarak, komünist hareketin 25. yılında "devrime hazırlanıyoruz" şiarını öne çıkardılar. Her alanda devrime hazırlık, aynı zamanda ideolojik anlamda devrime hazırlanmak, tüm güncel ve siyasal gelişmeler karşısında ideolojik bir kuvvet olarak öne çıkmak demektir.

Geçtiğimiz ay "devrime hazırlık" çağrısının yükseltildiği, başarıyla gerçekleşen etkinliklerin ardından "**Devrimci Kadın Kurultayı**" da, bu politik hedef doğrultusunda, komünist hareketin kadın sorununda ideolojik bakışını, ilkesel politik tutumunu en güçlü şekilde ortaya koymak, aynı zamanda kadın sorunu konusunda estirilen reformist etkiye karşı "devrimin odağı" olarak ortaya çıkmak amacını taşımaktadır.

Bugün kapitalizmde emekçi kadınların güncel sorunlarının işlenmesi, bu sorunlar karşısında güncel taleplerin ele alınacağı, mücadele hattının ortaya konulacağı bir platformun oluşturulması elbette ki gereklidir. Ancak reformist etkinin geniş kesimlere kadar yayıldığı, dünün kimi devrimci akımlarını dahi peşinden sürüklediği, kadın sorunu konusunda temel ilkesel yaklaşımların ve sınıfsal ayrımların silikleştiği bir zamanda marksizmin ışığında kadın sorunu konusunda temel sınıfsal, tarihsel ve devrimci bakışı ortaya koymak, bu eksende ideolojik mücadele yürütmek, giderek artan bir önem kazanmakta ve belirleyici bir yerde durmaktadır. Dolayısıyla, bugün hazırlıklarına başladığımız Devrimci Kadın Kurultayı, ideolojik bakışın ve çizginin ortaya konulacağı, ideolojik anlamda eleştirinin sergileneceği, bu temelde de ileri ve öncü emekçi kadınların devrimci ideolojik çizgi ve yaklaşımlara kazanılacağı politik bir mücadele süreci olacaktır.

Etkin bir kurultay hazırlık süreci için...

10 Şubat tarihinde merkezi olarak İstanbul'da gerçekleşecek Devrimci Kadın Kurultayı'nın, güçlü bir şekilde gerçekleşmesi, önümüzde duran yaklaşık 2 aylık zaman diliminin en etkin, en güçlü bir şekilde değerlendirilmesine bağlıdır.

* Bugün içinden geçtiğimiz süreçte komünist hareketin ideolojik birikiminin özümsemesi, özümsetilmesi önemli bir yerde durmaktadır. Genel planda yaşanan bu ihtiyaç, özellikle devrimci kadın kurultayı hazırlıkları ön sürecinde, kadın sorunu konusunda hareketin mevcut birikiminin özümsemesi, marksizmin ışığında kadın soruna bakış konusunda tam bir açıklık sağlanmasını gerektirmektedir. Dolayısıyla kurultayın hazırlık çalışmalarının ilk halkasını, çizginin kavranması konusunda eğitim oluşturmaktadır.

* Devrimci Kadın Kurultayı, özünde niteliği öne çıkaracak olmakla birlikte, emekçi kadınlara yönelik etkin bir çalışma yürütmek, kurultayın politik çerçevesi ekseninde ilerici kadınları sürece dahil etmek büyük önem taşımaktadır. Yerelerde yürütülecek çalışmada kullanılacak her türlü araç (seminer, söyleşi, panel, film gösterimi, vb...) ileri güçleri açığa çıkarma, devrimci mücadelenin saflarına ileri kadınları çekme hedefi ekseninde planlanmalıdır. Kurultay hazırlık çalışmaları, aynı zamanda emekçi kadın çalışması açısından imkanları da açığa çıkaran bir rol oynayabilmelidir. Zira, emekçi kadın çalışması açısından yaşanan zorlanma, ne kadın sorununa bakış ve politik tutumdan ne de emekçi kadınların örgütlenmesi konusunda belirsizlikten kaynaklanmaktadır. Bizzat örgütsel anlamda yaşanan yetersizliklerden/sorun alanlarından ve ihtiyaçlardan kaynaklanmaktadır. Önümüzdeki süreç için komünistlerin öne çıkarttığı "darlığı kırmak" çağrısı, emekçi kadın çalışması için güç ve imkanlarının açığa çıkartılmasının bir imkanı olarak düşünülmelidir.

* Devrimci Kadın Kurultayı, kadın sorunu konusunda devrimci bakış, ilkesel tutumu ve çözüm programını ortaya koymakla birlikte, aynı zamanda kadın sorunu konusunda ideolojik bir mücadeleyi zorunlu kılmaktadır. Yıllardır özellikle 8 Martlar'da sergilenen reformist cereyana karşı güçlü bir ideolojik mücadele yürütmek gerekmektedir. Kurultayın hazırlık sürecinin 8 Mart'ın öngünlerinde gerçekleştiğini düşündüğümüz koşullarda, kurultay hazırlık çalışmaları, kadın sorunu ve çözümü konusunda ilerici sol güçleri taraflaştırma, reformist etkiyi kırma amacına da hizmet etmelidir.

Son olarak, 25. yıl etkinliklerinden alınan güçle, "devrime hazırlık" şiarını ete kemiğe büründürmek için, tüm enerjimizi ortaya koyarak, tam bir seferberlik ruhuyla kurultay hazırlık sürecine yüklenmek gerekmektedir.

Ellerimizdeki kelepçeler dinci-gerici iktidarca takılsa da, ayağımızdaki prangalar kapitalizme aittir!

“Sermaye tepeden tırnağa kan damlayarak, her gözeneğinden kan ve irin fişkirarak doğdu!”

Feodal toplumun içerisinde yavaş yavaş gelişerek büyüyen kapitalizm, bu süre zarfında kadın sorununu da çıkarlarına göre yeniden şekillendirdi. Bunu yaparken bir yandan kadını ev yaşamının içerisinde çekip alarak üretim sürecine kattı, sömürü çarklarının altında ezdi, diğer yandan da kadın-erkek arasındaki eşitsizliği büyüttü, onu yeni koşullarda yeniden erkeğin kölesi yaptı. Kadına yönelik şiddet kendisini kapitalizmle birlikte, sistemin ihtiyaçlarıyla pekişerek yeniden ve yeniden üretili.

Kapitalizmin ilk yıllarında kitlesel halde fabrikalara sürülen kadınlar sermayenin gün be gün büyümesinde etkili oldular. Kitlesel halde sömürüldüler, kitlesel halde fiziksel, cinsel ve psikolojik şiddete maruz kaldılar. Her kriz döneminde kadınlara, ailenin kutsallığı özendirilerek, üretimden çekilmesi, evine dönmesi öğütüldü. Böylelikle, işsizliğin önüne geçilmeye çalışıldı. Yoksulluğun ve savaşların bedelini de bedenleriyle, canlarıyla ödemekten geri kalmadılar. Kısacası tarih, burjuva toplumunda kadına, sınıfıyla beraber ezilmesinin ötesinde, cinsel kimliğiyle beraber de katmerleşen bir sömürü cehennemi yarattı.

Kapitalizm her gelişim aşamasında ve yaşadığı krizde, kadınları ya fabrikalara kapattı, ya evlerin dört duvar arasına sıkıştırdı ya da savaşlarda askerlere sundu.

Tarihte sınıf mücadelelerindeki kadınların en ön saflarında yer almaları dolayısıyla, kadınların aydınlanmasının, eğitilmesinin, bilinçlenmesinin önüne geçilmesi de temel bir burjuva politikası oldu.

AKP iktidarının ve burjuvazinin gözü kadın emeği üzerinde

AKP'nin iktidarının 10 yıllık dönemi, kadına yönelik düşmanlığın kışkırtıldığı, dinci-gerici ideolojinin tüm imkanlarına dayanarak kadın üzerindeki tüm ideolojik ve kültürel eşitsizliğin uç noktalara taşındığı bir dönem oldu.

Dinci gerici iktidarın kadına yönelik politikalarında dinsel gericiliğin etkisi ve rolü göze çarpsa da kapitalist bir toplumda bu politikalara yön veren asıl nedenlerin iktisadi olduğu unutulmamalıdır. Genelde kadın örgütleri, sol siyasal akımlar ve devrimciler cephesinden yapılan değerlendirmelerin birçoğunda bu gerçek gözden kaçırılabilir.

Bugün kârlarına kâr katarak hızla büyüyen burjuvazi, daha fazlasını istemekte, dünya pazarlarında daha büyük paylar elde etmeyi amaçlamaktadır. Bunun yolunun da ucuz işgücünden geçtiği bilinciyle kadın emeğine gözlerini

dikmektedirler.

Kadınları baskı altında tutmanın bir aracı: Şiddet!

Dinci gerici AKP işbaşına geldiğinden bugüne kadına yönelik şiddet vakalarındaki artış, kadınlar üstünde yaratılmak istenen baskı atmosferini de özetliyor. İlk 7 yılda kadın cinayetleri %1400 artarken, 2005-2011 yılları arasında 4190 kadının öldürüldüğü, 3074 kadının tecavüze uğradığı, İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nin raporlarından bize yansyanlar. Yine 2011 yılının ilk 8 ayında 143 kadın öldürüldü ve 82 tecavüz olayı yaşandı. Tüm bunların kayıtlara geçen vakalar olduğu düşünülürse, kayıtdışı yaşanan taciz ve tecavüz vakalarının çok daha vahim sonuçları olduğunu hesap edebiliriz.

Erdoğan'ın ve akıl adamlarının açıklamaları da oldukça çarpıcı ve mide bulandırıcı:

“Ben kadın erkek eşitliğine inanmıyorum”, “en az üç çocuk istiyorum”, “Sorunun odağında kim var? Kadın var. Kardeşim sen dekolte giyinirsen bu tür çirkinliklerle karşılaşman sürpriz olmayacaktır. Tahrik ettikten sonra sonucundan şikayet etmen makul değildir”, “Tecavüze uğrayan kadın tecavüzcüsüyle evlensin, yargının iş yükü hafiflesin”, “tecavüze uğrayan kadın doğursun”, “kendi başına bırakılan ya davulcu ya zurnacıya”, “kız mıdır, kadın mıdır bilemem...”

25 Kasım'da kadına yönelik şiddete karşı gerçekleştirilen yürüyüşlerin bu yıl birçok yerde

daha canlı ve daha kitlesel geçmesinin ardında da son yıllarda artan şiddet, tecavüz olayları ve kadın cinayetleri var.

Sosyalist devrim, kadın cinsinin tarihsel kurtuluşu olacaktır!

Kadına yönelik çok yönlü sömürü, baskı ve eşitsizliğe karşı demokratik talepler etrafında mücadeleyi büyütmek güncel bir görevdir. Ancak sömürü, baskı ve eşitsizliği ortadan kaldırmak için temel hedef, sermaye düzenini yıkarak kadının tarihsel yenilgisine son vermek olmalıdır. Yani mülkiyete dayalı sistemi, sınıfları, sömürüyü, kapitalizmin yarattığı, şekillendirdiği toplumdaki “insan” olgusunu ve “kadına bakışı” olduğu gibi değiştirmektedir. **Sosyalist Ekim Devrimi** kadının kurtuluşu için yeterince özgün örneklere ve deneyime sahiptir.

Kapitalizm nasıl tepeden tırnağa kan damlayarak, kan ve irin içerisinde inşa olduysa, sosyalizm de tepeden tırnağa, belki yine kan ve alinteri içerisinde, fakat, insanlık adına, **yeni dünyanın insanını** ilmek ilmek şekillendirerek, özelde de kadını, **emeği kadını**, insanlığın yarısı olarak tarih sahnesine çıkartacaktır.

Kapitalizm kriziyle, ahlakıyla, çarkları ve kölelik prangalarıyla, tarihin çöplüğüne atılacaktır. En başta da işçi sınıfının kadınları için, işçi sınıfının kadınları tarafından...

Devlet gözetiminde kadın cinayeti

Van'da sınıf öğretmeni olarak görev yapan 27 yaşındaki Gülşah Aktürk'ün katledilmesi devlet gözetiminde yaşanan bir cinayet olarak kadın cinayetleri istatistiklerinde yerini aldı.

Bu cinayetin ardından söylenecekler elbette çok. Ama öncelikle belirtelim ki, Gülşah'ın ölümü AKP'nin kadına yönelik şiddete karşı yürüttüğünü iddia ettiği projelerinin göstermelik olduğunu teyit etmiştir. Kanunların hiçbir caydırıcılığı olmadığı gibi, devlet kadınların maruz kaldıkları şiddet karşısında yine kadınları sorumlu görmektedir.

AKP'nin bir yandan kendi milletvekili üzerinden şov yaparken, diğer yanda birkaç gün sonra bir kadının, katilinin eline bırakıldığını görüyoruz. Boşanmak istediği eşinden şiddet görmesi nedeniyle kendisine koruma verilen ve jet hızıyla boşandırılan AKP Milletvekili Fatma Salman'a gösterilen ilgi, neden Gülşah öğretmeni için gösterilmedi? Bir emekçi olan Gülşah öğretmenin hayatı milletvekilinden daha mı değersiz? Peki Kadın ve Aileden Sorumlu Bakan Fatma Şahin'in "Milletvekili olsun olmasın biz şiddet gören tüm kadınlara aynı şekilde yaklaşıyoruz. Şiddet gördüğü mahkeme tarafından kesinleşirse koruma veriliyor" açıklamalarının bir hükmü var mı? Yanıt Gülşah öğretmenin cansız bedeninde...

Yüzlercesinin bir tekrarı

Defalarca polise, savcılığa şikayette bulunmasına, koruma talep etmesine rağmen katledilen kadınların sayısı hergeçen gün artıyor. Gazeteler, kadın cinayetlerine ya da öldüresiye dövülen ama şans eseri hayatta kalan kadınlara dair haberlerle basılıyor. Bu haberlerde onlara bunu yapan babalarının, kardeşlerinin, eşlerinin, sevgililerinin, akrabalarının serbest olduğu önemsiz bir not olarak yer alıyor.

Gülşah öğretmeni de eski sevgilisinin tehditleri nedeniyle çaresizlikten devletin kapısına dayanmış. Yaşama hakkını korumakla yükümlü bildiği devletten basit önlemler almasını beklemiş. Devletin ilgili kurumlarına yaptığı tüm başvurular karşılıksız kalmış. Öyleyse bağıra bağıra geliyorum diyen bu cinayetin faili sadece eski sevgili Hakan Başar mıdır? Ona o kurşunu sıkma fırsatını tanıyan devlet kurumları ve sorumlu düzeydeki kişiler de suça ortak değil midir?

Yargı sadece şiddete maruz kalanları mı yargılar?

Gülşah 1 Ekim 2012 günü Van Cumhuriyet Başsavcılığı'na gidip, ölümle tehdit edildiğini ve can güvenliğinin olmadığını belirterek, koruma talebinde bulundu. Savcılık tarafından Aktürk Aile Mahkemesi'ne sevk edildi. Mahkeme 6 ay süreyle Başar'ın Aktürk'e yaklaşmasını yasakladı.

Fakat bu kadarı tehditlerin ve tacizlerin son bulması için yeterli olmadı. Gülşah Aktürk'ün ifadesi üzerine Başar hakkında Van 4'üncü Asliye Ceza Mahkemesi'nde dava açıldı. Aktürk, Başar'ın tutuklanmasını istedi.

Öncelikle verilen yaklaşmama kararını denetleyecek mekanizmaların bir karşılığı var mı

sorusunu sormak gerek. Olmadığını "koruma" altında ölen onlarca kadınla öğrenmiş olduk. Bunun yanında sürekli tehdit alan bir kadının beyanı da tutuklu yargılanma için yeterli olmamıştır. Demek ki tutuklama için Gülşah'ın ölmesi gerekiyormuş!

Yargının kadına yönelik şiddet, cinayet ve tecavüz gibi davalarda verdiği skandal kararlar şiddetin bu boyutlara varmasında ciddi bir etken. Bu kanunların bir caydırıcılığı olmadığı gibi "iyi hal" ve "tahrik indirimi" gibi kararlarla katillere, tecavüzcülere ödül gibi cezalar verilerek şiddet cesaretlendirilirken, İstanbul Sarıyer'de tecavüze uğrayan kadının tecavüzcüsünü ısırması nedeniyle 2.5 yıla yargılanması başka söze yer bırakmıyor.

"Sorumluları koruyan devlet" gerçeği orta yerde dururken de, "elektronik kelepçe", "imdat butonu" gibi önlemlerin bir yararı olacağı düşünülemez.

"Ölüm hak" mış

Gülşah'ın mahkemeye verdiği dilekçede yazdıkları ise devletin Gülşah'ın ölümündeki sorumluluğu hakkında bir suç duyurusu niteliğinde:

"Ölümlerle tehdit ve hırsızlık gibi olaylara muhatap kaldığımdan ve bunların bir güvenlik sorunu olmasından ötürü, annem, babam ve ben bu durumu ildeki güvenliği sağlamakla mükellef en büyük mülki amir olan Van Valisi ile görüşmek istedik. Kendisinden görüşme talep ettik, Vali bizimle bizzat görüşmeyip bizi milli eğitimden sorumlu valiye yönlendirdi. Milli eğitimden sorumlu Vali Zafer Coşkun, bizi görüşmeye aldı. Durumu anlattık hayatımın tehlikede olduğunu söyledik o da bana, en kötü ihtimal öleceğimi, ölümün hak olduğunu kaçış olmadığını, hiç olmadı istifa edebileceğimi yanımda biber gazı ile gezmem gerektiği gibi hiç de duyarlı olmayan, bizi daha da demoralize eden tavsiyelerde bulundu. Hatta 'böyle abuk sabuk insanlarla arkadaş olan kızlarımızda hata' diyerek kısmen beni suçladı ve bizi gönderdi."

Gülşah öğretmeni dilekçesinde görev yerinin değişmesini istediğini, öldürülürse Van Valisi, Yardımcısı ve Van Milli Eğitim Müdürlüğü'nün sorumlu olduğunu da dile getirmiş.

Bir kadının birlikte olmak istemediği bir erkek tarafından öldürülmesini hak gören valilik, maruz kaldıkları şiddetten dolayı kadınları suçlama yoluna giderek şiddeti meşrulaştırmaktadır sadece. O zaman eşleri tarafından öldürülen kadınlara da, "bu erkeklerle evlenmeseydiniz, kabahat sizde" mi denilecek? Oysa Vali Yardımcısı'nın yapması gereken Gülşah öğretmenin tayinini yapmaktı. Böyle basit bir önlemlerle bu cinayeti önleyebilirdi. Ama o nasihatler vererek Gülşah'ı başından savdı.

Aynı mantık Sakarya'da da tezahür etmiş, onlarca kişinin tecavüzüne uğrayan lise öğrencisine Facebook'ta yazdıkları için parmak sallanmış, tecavüz meşrulaştırılmıştı. Hem de Fatma Şahin tarafından!

AKP döneminin ilk yedi yılında kadın cinayetleri yüzde 1400 artmış. Adalet Bakanı Sadullah Ergin'in açıkladığı verilere göre 2002'de 66 olan kadın cinayeti sayısı, 2009'un ilk yedi ayında 953'e yükselmiş. İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nin daha güncel bir araştırmasında ise 2005-2011 yılları arasında 4190 kadının öldürüldüğü ve 3074 kadının tecavüze uğradığı, 2011 yılının ilk 8 ayında ise 143 kadın öldürülürken 76 kadının cana kastedilen saldırılarda yaralandığı, bunun dışında 2011'in ilk 8 ayında 82 tecavüz vakasının mahkemelere intikal ettiği dile getiriliyor. Kadının Statüsü Genel Müdürlüğü'nün "Türkiye'de Kadına Yönelik Aile İçi Şiddet Araştırması" kadınların yüzde 42'sinin fiziksel ve cinsel şiddete uğradığını, bu şiddet olaylarının yüzde 49.9'unun yoksul kesim kadınlar üzerinde yoğunlaştığını gösteriyor.

Sonradan Van Valiliği'nin yaptığı "Gereken yapılmıştı, bazı basın organlarının Valiliği ve Milli Eğitim Müdürlüğü'nü zan altında bırakan açıklamaları doğru değildir" açıklaması ise tam bir arsızlık. Gülşah öğretmeni ölümü kimin sorumlu olduğunu dosdoğru anlatıyor.

Ama bu ölümler de devlet için yeterli değil. Van Kadın Derneği (VAKAD) gönüllüsü Zozan Özgökçe'nin, Van'da Gülşah Öğretmeni gibi devletten talep ettikleri halde koruma altına alınmayan 3 öğretmeni daha olduğunu açıklaması, devletin bildiği yoldan şaşmadığını gösteriyor. Bu sorunun devlet katında tüm cafcıflı laflara karşın önemsizleştirildiği anlamına geliyor. 3 öğretmen için yetkililere 2 ay önce başvurduklarını ancak hâlâ bir sonuç alamadıklarını belirten Özgökçe, özellikle iki kadının durumunun kritik olduğunu, sürekli tehdit aldıklarını belirtiyor.

Sorumlular cezalandırılın

Gülşah öğretmeni, göz göre göre katledildi. Kurşunu sıkın eski sevgilisi olsa da, gerçekte onun arkasında tüm ideolojisi, siyaseti ve kültürüyle tüm bir düzen vardı. Suçlu, öldürüleceğine dair dilekçe veren ve koruma talep eden öğretmene acilen koruma vermeyen Van Valisi, vali yardımcısı, durumu bilen ama kayıtsız kalan Milli Eğitim Müdürlüğü'dür. Suçlu devlettir.

NATO: Bir saldırı, savaş

Sistem içi çelişkileri denetleme ve çıkarları uzlaştırma aracı

Sonradan, Sovyetler Birliği'nin savaşa katılmasının ardından, farklı bir yön de kazanmakla birlikte, İkinci Dünya Savaşı emperyalist kampın kendi içinde yeni bir emperyalist paylaşım savaşı olarak başlamıştı. Savaşın sonunda bütün bir kapitalist-emperyalist dünya kampı ABD'nin o gün için tartışmasız olan hegemonyası altında birleşti. Savaştan hemen hiç zarar görmeyen ve gücünü büyütürken çıkan tek emperyalist güç ABD idi ve bu ona tartışmasız bir üstünlük, tüm ötekiler tarafından doğal biçimde kabul edilen yeni emperyalist hegemon güç konumu kazandırmıştı. Bu bir dönem için emperyalist kampın kendi içinde belirgin bir uyum demektir.

Fakat bu çok sürmedi, daha '60'lı yılların başında bazı sorunlar, çelişki ve çatışmalar kendini göstermeye başladı. Kapitalizmin eşitsiz ve sıçramalı gelişme yasası işlenmiş, savaşın adeta yere serdiği Avrupalı

emperyalistler aradan henüz iki on yıllık bir süre bile geçmemişken kendini toparlamış ve kendi özel çıkarları konusunda ABD ile bazı sorunlar yaşamaya başlamışlardı. Fransa'nın '60'lı yılların başında NATO'nun askeri kanadından çekilmesi bunun bir örneğidir. Bugünkü AB'ye varan oluşumun bir Almanya-Fransa mihveri olarak gelişmesi, Almanya'nın el altından Fransa'nın ABD hakimiyetine muhalefetini desteklemesi, desteklemekten de öteye dipten dibe teşvik etmesi, yine bunun bir örneğidir.

Sovyetler Birliği'nin yıkılışı ve Varşova Paketi'nin dağılışından beri ise artık durum belirgin biçimde değişmiş bulunmaktadır. Zira bu iç çelişki ve çatışmaları dizginleyen, sınırlayan, nispeten kolayca uzlaşmayı zorlayan çok önemli bir engelin ortadan kalkması demektir. O zamandan beri emperyalist batı kampının kendi iç çelişki ve çatışmaları gitgide daha açık bir görünüm kazandı ve doğal olarak bunlar NATO bünyesinde de kendini gösterdi. '60'lı yıllarda NATO'nun askeri kanadından çekilen Fransa '89 yıkılışının ardından geri dönmüş olsa bile, süreç gerçekte olanaklı olduğunca ABD hegemonyasından kurtulmak yönünde ilerliyor ve bu kendini, AB bünyesinde, gitgide NATO'ya bağımlılığı da azaltacak yeni organizasyonların geliştirilmesi olarak gösteriyor. Bir ara büyük gürültülere konu olan Avrupa Güvenlik ve Savunma Politikası (AGSP), bunun bir ifadesi idi. Almanya ve Fransa önderliğinde AB'nin uzantısı bir yeni Avrupa ordusu olarak düşünülen bu proje, tam da NATO'nun 50. yılı kutlamalarına vesile olan o aynı Zirvede (Nisan 1999 Washington Zirvesi) çetin pazarlıklara ve çekişmelere neden olmuştu. Burada bir yandan NATO'yu dünya polisi haline getirmenin sorunları tartışılırken, öte yandan Avrupalı

emperyalistlerin kendi uluslararası askeri örgütlenmesi olarak AGSP tartışılıyordu. Bunun çetin pazarlıklara konu olması, projenin gerisindeki gerçek niyet ve hesapların taraflarca açık olmasından kaynaklanıyordu. ABD projeye karşı çıkmıyor, fakat onu NATO'nun bir uzantısı olarak görmek ve böylece denetimi altında tutmak istiyordu. Oysa Fransa ve Almanya için sorun, tam da ABD hegemonyasının

askeri-politik biçimi olan NATO'ya bağımlılıktan kurtulmanın bir adımı olarak projeyi geliştirmekti.

ABD'nin NATO'ya alternatif olma niyet ya da potansiyeli taşıyan bu türden adımlara karşı bu hassasiyeti, bize örgütün daha önce sözünü ettiğim temel fonksiyonlarından birini göstermektedir.

NATO, ABD emperyalizminin elinde, öteki emperyalistleri denetim altında tutmanın, herşeye rağmen kendini

gösteren çelişki ve çatışmaları dizginleyip uzlaştırmanın da temel önemde bir aracıdır. Onun bu özelliği ABD için bugün her zamankinden daha önemlidir; zira onun bir döneme kadar tartışmasız olan egemenliğine kampın içinden itirazlar gelinen yerde daha açık ve güçlü bir biçimde ortaya konulabilmekte, bu çerçevede, bunları dizginleyebilmenin bir temel aracı olarak NATO'nun önemi de ABD payına artmaktadır. ABD, kendi dünya imparatorluğu hesapları ve stratejisi çerçevesinde, NATO'yu öteki emperyalistler üzerinde bir denetim aracı, çelişki ve çatışmaları kontrol aracı olarak elde tutmak istemektedir.

Evet, NATO işçi sınıfına, emekçilere ve dünya halklarına karşı bir tehdit aracı, bir şantaj ve saldırı örgütüdür temelde. Ama aynı zamanda, gelinek yere özellikle ABD emperyalizmi payına, Batılı emperyalistler arasındaki çelişkileri kontrol etmenin, çıkarları mümkün olduğu kadar uzlaştırıp bağdaştırabilmenin bir aracıdır da. Avrupa'da AB genişlemesine, üstelik onu öncelikle NATO genişlemesinin eşlik etmesinin gerisinde de aynı zamanda bu var. Amerikalı stratejistlerin, Amerikan hükümetlerine akıl hocalığı yapanların yazdıklarına baktığımızda, buradaki amacı tüm açıklığı ile görebiliyoruz. Bu adamlar, Avrupa Birliği'ni, özellikle de Fransa-Almanya mihverini denetim altında tutabilmenin önemine özellikle işaret etmekte ve bunun bir dizi yol ve yöntemi üzerinde durmakta, NATO'nun bu açıdan oyanayabileceği role de özel bir tarzda işaret etmektedirler. Onlar kuşkusuz AB'nin

ve iç savaş örgütü - 2

H. Fırat

(Nato'nun Riga Zirvesi vesilesiyle Aralık 2006'da verilmiş bir konferansın kayıtlarıdır...)

genişlemesine doğrudan karşı çıkmıyorlar, fakat ABD eğer Avrupa üzerindeki denetimini korumak ve çıkarlarını güvenceye almak istiyorsa, AB genişlemesine paralel olarak NATO'yu da genişletmeyi bilebilmeli, diye düşünüyorlar ve ABD yönetimine bunu öneriyorlar. Sonuçta yapılan da bu olmaktadır.

'89 çöküşünden beri NATO Avrupa'da, AB'ye paralel, fakat ondan daha hızlı bir biçimde, onu önceleyerek genişliyor. Ne de olsa bu her bakımından daha kolay. Neden daha kolay? Zira ne yerine getirilmesi gerici burjuva yönetimlerini zorlayan "kriterler"i var ve ne de yeni üyeliklerin getireceği gereksiz özel bir ekonomik yük. Türkiye 55 yıldır bir NATO ülkesi ve bunun emperyalistlere getirdiği herhangi bir yük yok, tersine onlar hesabına her açıdan bir olanak bu üyelik. Oysa aynı Türkiye onyıllardır kendini parladığı halde bir türlü AB üyesi bir ülke olamıyor, zira olması durumunda bu, emperyalist ittifak için bir dizi sorun ve yük demektir. AB'ye bir uyum süreci gerekiyor yeni aday ülkeler için, ama NATO için böyle şeyler fazlaca yok. Dolayısıyla NATO daha rahat bir biçimde genişleyebiliyor. Önden NATO genişliyor, arkadan AB. Baltık ülkeleri henüz AB'ye üye olmadan önce NATO'ya girmiş durumda idiler. Aynı şey Bulgaristan ve Romanya için de geçerli, bu ülkeler çoktandır NATO üyesi, ama henüz AB üyesi değil. (Söz konusu iki ülke konferansı izleyen günlerde, Ocak 2007'de, AB'ye tam üye olarak alındılar -HF)

Ve bu önden genişleme, aynı zamanda, ABD'nin Avrupa Birliği genişlemesini NATO üzerinden kontrol etmesi anlamına da geliyor. Aynı zamanda diyorum, zira bu tek, hatta asıl amaç değil. Asıl amaç elbette ABD'nin Avrupa'ya NATO üzerinden sağlam bir biçimde yerleşmesi, bu onun çok yönlü hesap ve çıkarlarının bir gereği. ABD, Avrupa'dan öteye Avrasya üzerinde egemenlik peşinde, onun dünya imparatorluğu hesapları bunu gerektiriyor. Tüm öteki adımların ve araçların yanısıra NATO genişlemesi de bu stratejik hesapların içine oturuyor. AB genişlemesini bu yolla kontrol etmek de bunlardan biri, ama yalnızca biri. NATO bünyesine alınmış ülkeler dolaysız olarak Amerikan emperyalizminin askeri ve siyasal hegemonyası altına da bir biçimde girmiş oluyorlar. Böylece ABD bu ülkeleri tüm öteki yol ve yöntemlerin yanısıra bir de bu yoldan egemenlik ve kontrol altına almış oluyor. Polonya güya AB üyesidir, ama AB'den çok ABD'nin denetiminde ve hizmetindedir. Bunu tüm öteki eski Doğu Bloku ülkeleri için de söylemek olanaklı. Fransa ve Almanya'nın açık muhalefetine rağmen Irak'a karşı oluşan emperyalist koalisyonun Avrupalı bileşimi bu gerçeği ayrıca tescil etmiş durumda.

Öte yandan, Avrupalı emperyalistler, tümüyle ayrı bir baş çekemedikleri sürece, politikalarını ve dolayısıyla çıkarlarını, ABD ile bağdaştırmanın

ABD, Avrupa'dan öteye Avrasya üzerinde egemenlik peşinde, onun dünya imparatorluğu hesapları bunu gerektiriyor. Tüm öteki adımların ve araçların yanısıra NATO genişlemesi de bu stratejik hesapların içine oturuyor. AB genişlemesini bu yolla kontrol etmek de bunlardan biri, ama yalnızca biri.

yolunu tutuyorlar. ABD de bunun farkında, hem de çok iyi biçimde. ABD onların henüz cepheden ve geri dönülmez biçimde kendi karşısına geçemeyeceklerini çok iyi biliyor. Bunu Irak savaşı sırasında, savaşa muhalefet ederek Fransa ve Almanya bir biçimde gösterdi, ayrı bir baş çekmeyi denedi. Emperyalist batı kampında İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemde ilk kez bu çapta bir çatlak ortaya çıkmıştı. ABD'nin bu çıkışı hazmedemediğini, yeni ve eski Avrupa türünden söylemlerle AB'yi bölmekle tehdit ettiğini, hatta işi özellikle Fransa'yı cezalandırmaktan sözlemeye vardığını biliyoruz. Ama ne mutlu onlara ki, Irak direnişi sayesinde ABD'nin muhtemel şerrinden kendilerini kurtarabildiler. Irak direnişinin yarattığı sonuçların ağır etkisi altında, ABD Almanya ile Fransa'nın dünkü muhalefetini unuttu, önemli olan bundan sonrasını birlikte götürebilmektir deyip, onlara uzlaşma elini uzatmak zorunda kaldı. Onlar da savaşın hemen ardından zaten muhalefetten yüzgeri etmiş ve ABD'nin Irak'taki emperyalist işgaline BM kararları üzerinden onay vermişlerdi.

Ama bu olay bile, Avrupalı emperyalistlerin halihazırda ABD emperyalizminin karşısına kolayca

çıkamadıklarını gösteriyor. Bunu kaldırabilecek bir güç ve hazırlıktan henüz yoksunlar, bunun için zamana ihtiyaçları var. Bu nedenle, ABD'nin bugünkü gücü ve avantajlarını göz ederek, cepheden bir karşı karşıya gelişten olanaklı olduğunca kaçınmaya, işleri daha ihtiyatlı götürmeye, geleceğin kaçınılmaz karşı karşıya gelişlerine mümkün mertebe suyundan giderek hazırlanmaya çalışıyorlar. Tarihsel nedenlere de bağlı olarak Fransa bu konuda daha atak ve açık davranırsa da, bu sinsi ve derinden gidiş Almanya için çok açık bir davranış biçimi. Irak savaşının hemen öncesinde SPD Irak savaşına muhalefet ederek seçimi kazandı, ama ABD karşısında Alman emperyalizmini de zamansız olarak belli bir sıkıntıya soktu. Daha o zamandan Hıristiyan Demokratlar bu tutuma açık bir biçimde muhalefet ediyorlardı ve hükümet olduklarından beri de ABD ile ilişkileri mümkün mertebe düzeltmeye çalışıyorlar. Zira ABD ile zamansız bir atışmayı kaldırabilecek durumda olmadıklarını biliyorlar. Bu, bugünkü koşullarda Alman tekellerinin çıkarlarına çok uygun bir yol ve politika değil henüz.

Zamansız olarak buna girişmek istemiyorlar

dedim ama, bu, çelişkilerin tümünden yatışması ya da uyutulması anlamına da gelmiyor. Çelişkiler ve bunun ürünü çatışma, herşeye rağmen varlığını sürdürüyor. Nitekim bunu son zirve üzerinden bir kez daha gördük. Kapsamlı Siyasal Yönerge başlığı taşıyan ve 30 küsür maddeden oluşan bir bildirge yayınlandı, bu son zirvenin ardından. Bu belgede ABD'nin NATO'ya vermeye çalıştığı yeni yönün çerçevesi var, önümüzdeki dönemin stratejik yaklaşımları formüle ediliyor burada. Büyük ölçüde ABD'nin arzularına ve ihtiyaçlarına göre. Ama Fransa ve Belçika'nın açıktan, Almanya'nın ise daha dolaylı muhalefetiyle, Zirve'de bu da hararetli pazarlıklara konu oldu ve sonuçta hiç değilse şimdilik belli bir uzlaşmaya bağlandı. Büyük ölçüde ABD'nin hesaplarına, ihtiyaçlarına ve öncelikli tercihlerine göre saptanmış yönerge imzalandı imzalanmasına ama, bunun uygulanmasında tüm ülkelerin tam onayı, oybirliği koşulu da Fransa ve Belçika'nın çok özel muhalefetiyle eklendi. Sonuçta hem Amerika'nın ortaya koyduğu siyasal çerçeveyi onaylamak zorunda kaldılar, ama hem de onun uygulanması konusunda veto hakkını da kazanmış oldular. Böylece gelecekte kendi çıkarlarına uygun olarak yapacakları kirli pazarlıklar için önemli bir avantaj elde ettiler.

Bütün bunlar NATO'nun bir yandan ortak çıkarlara hizmet ederken, öte yandan farklılaşan çıkarları denetim altında tutmanın ve karşılıklı tavizlerle uzlaştırmanın bir aracı olduğunu göstermektedir. Ve söylenenlerden anlaşılmalı; temelde ABD'ye hizmet etse de örgütün bu işlevinin ittifak bünyesindeki öteki emperyalistler için de hala bir anlamı ve önemi var.

Dünya jandarmalığı ve sudan bahaneler...

NATO'nun gerçekte aynı zamanda bir iç savaş örgütü olduğu olgusu üzerinde daha önce durdum. Onun bu rolü Varşova Paktı'nın ayakta olduğu döneme kadar daha belirgin bir biçimde önplandaydı, bunu yineliyorum. O zaman bir "soğuk savaş" dengesi, bir "nükleer dehşet dengesi" vardı. Ordular karşılıklı olarak konumlanmak, teknolojik olarak savaş makinalarını sürekli beslemek ve yetkinleştirmek, ama öylece de kalmak zorunda idiler. Oysa ittifak üyesi ülkelerin sosyal mücadelelerine, iç sınıf mücadelelerine müdahale, bu çerçevede kontrgerilla ya da gladio türü karanlık örgütler aracılığıyla kirli savaş, sürekli bir

uygulamaydı ve bu alanda fiili icraat olarak NATO'nun yapmakta olduğu ve yapacağı çok iş vardı. Onun fiili icraat olarak uluslararası bir iç savaş örgütü işlevini öne çıkaran buydu.

Sovyetler Birliği'nin çökmesinin ardından NATO'nun uluslararası bir savaş aygıtı olarak da rolünü fiiliyata döktüğünü görüyoruz. İlk uygulama Yugoslavya'ya karşı savaş olmuştu ve bu savaş anlamlı bir biçimde NATO'nun dünya polisi ilan edildiği Washington Zirvesi'nin hemen öncesinde başlatılmıştı. Yine de Yugoslavya Avrupa sahasında bir ülke idi, buna rağmen misyon alana dışı olsa da coğrafya alan içi idi.

Coğrafya olarak da "alan dışı" olan ilk ülke gerçekte Afganistan oldu.

11 Eylül'ün hemen ardından, NATO ABD'ye siyasal açıdan tam desteğini açıklamış, bu desteğin askeri bir biçim alabileceğini ilan etmiş ve bunu da ünlü 5. Maddeye (Herhangi bir ittifak üyesi ülkeye yapılmış saldırı ittifakın tümüne yapılmış kabul edilecek ve buna göre mukabele görecektir, mealindeki madde) dayandırmıştı. Buna rağmen Afganistan'a karşı savaş başlangıçta daha çok bir Amerikan müdahalesi olarak başladı, NATO ve emperyalist müttefiklerin askeri desteği ve savaşa katılımı bu ilk aşamada daha dolaylı biçimlerde gerçekleşti. Fakat 2001 sonbaharında başlayan bu işgalin resmi sorumluluğunun ve komutasının 2003 yılından itibaren resmen NATO'ya geçtiğini biliyoruz. Yıllardır ve halen NATO, eski Yugoslavya'nın ardından Afganistan'da da resmen bir savaş ve işgal gücü olarak işbaşında. Genişlemiş biçimiyle 26 üyeli ittifak bu ülkede halen bir batağın göbeğinde, bu ayrı bir gerçek. NATO'nun bir müdahale, savaş ve işgal gücü olarak devrede olmasıdır, burada önemli ve yeni olan.

Kasım 2006'da Riga'da benimsenen yeni antlaşma bu konuda yeni tanımlar getiriyor ve hedefler ortaya koyuyor. NATO'nun benzer bir görevi bundan böyle dünyanın herhangi bir yerinde üstlenebileceğini açık hükme bağlıyor. Dünyanın

neresinde olursa olsun herhangi bir kriz bölgesine 30 gün içerisinde müdahale etmeyi olanaklı kılacak ve bunu uzun süreli olarak sürdürebilecek yeni askeri organizasyonlar gündeme getiriliyor.

Böylece NATO, dünyanın dört bir yanındaki kriz ve çatışmalarda taraf olacağını resmen ilan etmiş bulunuyor. Düne kadar, adı üzerinde, Kuzey Atlantik İttifakı idi. Şimdi etkinlik alanını tüm dünya ve işlevini de küresel jandarmalık olarak tanımlıyor. İşin aslına bakarsanız fiilen bu her zaman böyleydi, ama bu şimdi resmen de bir politika olarak tanımlanıyor ve ilan ediliyor. Bütün bunlar önemli gelişmeler.

Nitekim sorun tanımlamalardan öteye buna uygun somut organizasyonlar olarak pratikleştiriliyor da. Riga Zirvesi'nde kararlaştırılan Acil Müdahale Gücü (NRF) bunun bir ifadesi. 30 bin kişilik, en son teknoloji ürünleriyle donatılmış, seri hareket edebilen, anında kriz bölgesine ulaşabilen bir yeni örgütlenme, burada sözkonusu olan. Her an müdahaleye hazır bir kuvvet olarak düşünülüyor ve 2007 yılında kurulmuş olacak.

Tahmin edilebileceği gibi "terörizme karşı mücadele", kriz bölgelerine yapılacak müdahalenin temel gerekçesini oluşturacak. Riga Zirvesi'nde kabul edilen yeni belgede bu önemli bir yer tutuyor. Bu son derece muğlak tanımlama, ihtiyaca göre her yöne çekilebilecek, her özel durumda bir bahane olarak kullanılabilir, bu yeterince açık. Direniş örgütlerinin faaliyetleri kadar kontrol dışı ya da ABD zorbalığına şu veya bu biçimde muhalif devletlerin tutumu da pekala "terörizm" kapsamında görülebilecek ve dolayısıyla "terörizme karşı mücadele"nin hedefi haline getirilebilecek. Bu yolla ülkelere ve bölgelere her türlü keyfi müdahalenin öntü açılıyor, şu veya bu ülkenin iç siyasal yaşamında dolaysız biçimde taraf olmak meşrulaştırılıyor. Örneğin Almanya'nın "terörizm tehditi" altında olması bile bu kapsama girebiliyor ve NATO'nun bu

ülkenin iç yaşamında dolaysız olarak taraf olmasını beraberinde getirebiliyor. Herhangi bir ülkede rejimi zorlayabilecek bir siyasal mücadeleye bu yolla müdahale edilebilecek, önden Acil Müdahale Gücü ve arkadan NATO'nun savaş aygıtı kurulu düzeni ayakta tutabilmek için seferber edilebilecek.

Yeni yönergede dile getirilen bir öteki müdahale ve saldırı bahanesi, "nükleer tehdit" in önlenmesi. Bunun ucunun

nereye varacağı da yeterince açık. Bu tanımlamayla birlikte örneğin İran bir anda tüm NATO ittifakının açık hedefi haline getiriliyor. Ve daha ilk bakışta görülebileceği gibi, bütün bunlar Amerikan emperyaliziminin savaş şeffhlerinin bugünkü dünya olaylarına bakışının bir yansıması. Onlar kabul ettirdikleri bu yeni yönerge ile öteki emperyalist müttefikleri de NATO üzerinde kendi politikalarına tabi kılmak istiyorlar. Yeni yönergenin bazı Avrupalı emperyalist güçleri rahatsız etmesi de bundan. Bu ülkeler Amerika'nın maceracı ve sonuçta kendilerine de zarar verebilecek emperyalist hedeflerine ve planlarına öyle ölçsüzce alet olmayı çok da istemiyorlar. Bunu çıkarlarına uygun görmüyorlar, ya da buna ancak kendi çıkarlarının da tatmin edilmesi koşuluyla destek vermek istiyorlar. Son yönerge kapsamında gündeme gelebilecek kararlarda oy birliği koşulu işte bunun bir aracı ve güvencesi.

(Kızıl Bayrak, Sayı:15, 20 Nisan 2007)

Kemal Türkler'in kızı Nilgün Soydan'a 6 yıl hapis istemiyle dava açıldı...

İşte adaletiniz: Katillere zamanaşımı ödülü, “katil” diyene dava!

Kemal Türkler'in katledilişinin yıldönümünde, kızı Nilgün Soydan'a babasının mezarı başında yaptığı konuşma sebebiyle 6 yıl hapis istemiyle dava açıldı. Katilleri aklayan yargı mekanizması, katilleri koruyup kollamada sınır tanımadığını da göstermiş oldu böylelikle.

Nilgün Soydan babasının mezarı başında, faşist parti MHP'nin İstanbul Milletvekili Celal Adan'ın cinayetin azmettiricisi olduğunu ve cinayetin işlenmesinde silah temin ettiğini ifade etmişti. İşte bunun üzerine Soydan hakkında İstanbul Cumhuriyet Savcılığı tarafından hazırlanan iddianamede “hakaret ve iftira” suçlamasıyla 6 yıl hapis istemiyle dava açıldı.

19 yıl boyunca “yakalanamayan”, üstelik Kemal Türkler'i katletmenin yanı sıra 7 TİP'linin katledildiği Bahçelievler katliamının da faillerinden olan Ünal Osmanağaoğlu 1999'da açılan göstermelik davada “yargılanmaya” başlamıştı. Hani derler ya “öpmeye niyeti olmayan yanağın nerede?” diye sorarmış. Devletin ve burjuva adaletinin işleyişi tam da böyle işte. Yıllarca elini kolunu sallayarak gezen katiller her türlü soytarılığa sahne olan mahkemelere bin bir nazla çıkarılmakta ve dosyalar tozlu raflarda “zaman aşımına” uğratılmaktadır. Öyle ya katleden devletse tutup da kendi beslediği faşist katilleri yargılayacak değil ya, elbette işi ağırdan alacak. Bu durumda açılan davalar görüntüyü kurtarmak için tiyatrodan başka nedir ki?

Dava sürecine kısaca göz atarsak, Türkler'in ölümü ile ilgili olarak Bakırköy 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davada 2003 yılında sanık Ünal Osmanağaoğlu'nun beraatına karar verilmişti. Yargıtay 9. Ceza Dairesi dosyada eksik soruşturma yapıldığı gerekçesi ile kararı bozmuştu. Yerel mahkeme bir kez daha sanık Osmanağaoğlu'nun beraatına karar verdi. Yargıtay sanıkla ilgili olarak keşif yapmadığından dolayı kararı bir kez daha bozdu. Mahkeme 2009'da berat kararında bir kez daha ısrar etti. Karara yapılan itirazla birlikte Yargıtay Genel Kurulu hükmün bozulmasına karar verdi. Dosya yerel mahkemeye son gelişinde ise “zaman aşımı” gerekçesiyle düştü. Yıllar boyu yerel mahkeme ve Yargıtay arasında sürünen dava “zaman aşımı” aşamasına gelince Yargıtay tarafından onandı ve dosya kapatıldı.

Kemal Türkler'in katilleri de son süreçte devletin katliamcıları korumak için devreye soktuğu ve süreklileştirdiği “zaman aşımı” zırhıyla 2 yıl önce cezasızlıkla ödüllendirilmişti. Devlet eliyle işlenmiş birçok cinayet ve katliamda olduğu gibi Kemal Türkler davasında da burjuvazinin mahkemeleri ve adaleti, üzerine düşeni yerine getirdi ve katilleri salıverdi. Üstelik deliller ortada duruyorken ve katliamların görgü tanıkları “ben gördüm buydu” demesine rağmen...

Son süreçte görülen davaların duruşmalarına baktığımızda şu açıkça görülmektedir ki; katiller hakkında konuşan her kimse devletin ve adaletin hışmına uğruyor. Fakat katiller ödüllendiriliyor. Örneğin Hrant Dink'i hedef tahtasına çakan Yargıtay eski üyesi Mehmet Nihat Ömeroğlu'nun Kamu

Başdenetçisi yapılması buna tipik bir örnektir. Üstelik şov yapmakta ustalık dönemine geçen dinci partinin şefi Erdoğan, Hrant Dink suikastının ardından “bu davanın Ankara'nın derin dehlizlerinde kaybolmasına izin vermeyeceğiz” demiş, fakat yine Hrant Dink'in katledilişinde payı olan İstanbul eski Emniyet Müdürü faşist Celallettin Cerrah da Osmaniye'ye vali olarak atanarak terfi ettirilmiştir. Yine tüm bunlardan ayrı ele alınamayacak olan devletin üniformalı tetikçileri olan polislerin işledikleri cinayetlerin ardından göreve devam etmeleri, hatta terfi ile ödüllendirilmeleri de madalyonun bir diğer yüzüdür.

Faşist cellatların kurşunlarına hedef olanlar katledildikten sonra bile haklarında yargılama devam etmekte (cezaevi katliamlarında işkencelerle katledilenlerin yargılanması gibi), diğer yandan bu katliamları protesto edenler, mezar anmalarına katılanlar, katiller hakkında konuşanlar sanık sandalyesine oturtulmaktadır. Yani düzen mahkemeleri ve kolluk güçleri katilleri yakalamakta ne kadar isteksiz iseler, katledilenlerin anmalarını yapanları yargılama noktasında da bir o kadar gayretkeşlerdir.

Siyasi cinayetler söz konusu olduğunda devletin adalet ve yargı mekanizmalarının sınıfsal tavrını açıkça görmek de mümkündür. Bugüne dek birçok işçi, emekçi, sendikacı ve işçi sınıfının kurtuluşu için mücadele eden devrimci, 1 Mayıslar'da, mitinglerde, grevlerde, işkencehanelerde, sokak ortalarında gerçekleştirilen faili devlet olan cinayetlerde katledilmiştir. Ama bu cinayetlerin ardından yapılan yargılamalar sonucunda neredeyse hiçbir katil ceza almamıştır. Bilakis bebekten katil yaratan bu düzen yeni cinayetler işleyebilmek için yetiştirdiği katillerini her zaman koruyup kollamış ve devlet için kurşun atanların nasıl da aklandığını göstermiştir.

Tüm bunlar ışığında Nilgün Soydan'a açılan dava da yine göstermektedir ki, kapitalizmde sömürüye meşruluk kazandırmanın temel bir aracı olan adalet, yargı, yasalar ve mahkemeler asalak sermaye sınıfının çıkarlarının koruyucusu olmuştur. Nilgün Soydan'a dönük başlatılan hukuk terörüne de bu gözle bakıp, sorunun özünde emek-sermaye çelişkisi olduğu gerçeğinden hareket edilmelidir. Dolayısıyla bu saldırılara yanıt vermek de ancak siyasallaşmış bir sınıf hareketi ile mümkündür. Tıpkı 1970'lerde faşizme ihtar eylemleri yapan, Devlet Güvenlik Mahkemeleri'ni kapattıran devrimci işçi hareketi gibi...

Kemal Türkler'in katili serbest, kızı yargılanıyor!

Dönemin DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler 22 Temmuz 1980 sabahı evinin önünde bir faşist tetikçi tarafından katledilmişti. Cinayetin ardında faşist partinin olduğu bilinmesine ve cinayetin kökeni Alpaslan Türkeş'e kadar uzanmasına rağmen cinayet nedeniyle sadece bir kaç tetikçi yargılandı. Son olarak ise Ünal Osmanağaoğlu, 3. Yargı Paketi'nden yararlanarak serbest bırakıldı.

Kemal Türkler'in kızı Nilgün Soydan da babasının mezarı başında yaptığı bir konuşmada katillerin serbest kalmasına tepki göstermiş ve şunları söylemişti:

“Zaman içinde bana utanmadan ‘biz cezamızı çektik artık bizim adımızı kullanmayın’ diyen katiller var. Abdülsamet Karakuş ve Aydın Eryılmaz, Sıkıyönetim Mahkemeleri zamanında yargılanmışlar ve Kemal Türkler cinayetinden ceza almışlardır. Yılma Durak, Alpaslan Türkeş ve şu anda MHP milletvekili olan Celal Adan da aynı davada yargılanmışlardır. Şu anda Meclis'te olup kendi katillerinin kurtarılması için çok büyük çaba sarfetmiştir.”

MHP İstanbul Milletvekili Celal Adan Soydan hakkında suç durusunda bulunmuş ve kendisine hakaret edildiğini söylemişti. Bunun üzerine İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı iddianame hazırladı ve açılan davada Soydan hakkında “hakaret ve iftira” sulamasıyla 6 yıla kadar hapis istedi.

Böylece katilleri serbest bırakan devlet, babasının katilinin peşini bırakmayan Soydan'ı suçlu ilan ederek pervasızlığını gösterdi.

Avukatlar 17'şer yıla yargılanıyor!

Emek Partisi Adana İl Başkanı Sevil Aracı ve İHD Genel Merkez yöneticisi Tugay Bek (aynı zamanda Adana Çağdaş Hukukçular Derneği yöneticileri) 18 Mayıs 2011 tarihinde BDP il Binası önünde yapılan basın açıklamasına katılmaları nedeniyle 17'şer yıla yargılanıyorlar.

Adana 8. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 11 Aralık 2012 Salı günü görülen dava öncesi Adliye önünde bir basın açıklaması yapıldı. Saat 13.00'te yapılan açıklamaya hukukçular, çeşitli sendika ve DKÖ temsilcileri katılırken basın açıklamasını kurumlar adına Çağdaş Hukukçular Derneği'nden Av. Yasemin Dora ŞEKER okudu.

Açıklamada davanın takipçisi olunacağı ve Sevil Aracı ve Tugay Bek'e sahip çıkılacağı belirtildi.

Kızıl Bayrak / Adana

Suriye, Kürt sorunu ve tutumumuz...

Sermaye devletinin Suriye Politikası tüm den iflas etmiş bulunuyor. Deyim uygunsuz tüm planları boşa çıkmış, hiçbir hesabı tutmamıştır. Dahası bir de yeni bir Kürt açmazının içerisine saplanıp kalmıştır.

Sermaye devleti, ABD ve diğer emperyalist devletlerin de devrede olduğu koşullarda, Suriye'deki kanlı Baas rejiminin kısa süre içinde çökeceğini umuyordu. Osmanlı'nın mirasçısı bu sömürgeci devlet, bu durumdan çok şey elde edeceğini hesaplıyordu. Fakat beklenen olmadı. AKP iktidarının Türkiye'de temel politika haline getirip uygulamaya soktuğu "Sünni" eksenli saldırganlık geri tepti. Esad rejimi beklenilenden de dayanıklı çıktı. Yeni Osmanlıcı AKP hükümetinin 'Sünni eksenli' politikası Suriye'de kanlı bir iç savaşa yol açmaktan ve her gün bunu derinleştirmekten başka bir işe yaramadı.

Suriye ve Suriye üzerinden kışkırtılan savaş çığırkanlığının tozu dumanı içinde, çok da beklenmedik bir başka gelişme daha oldu. Yıllardır, bırakalım temel ulusal haklarının tanınmasını, (bir kısmının) kendine ait kimliği dahi kabul edilmeyen Kürtler, Batı Kürdistan'da fiili özerklik ilan ettiler. Bu gelişme, en çok Türk sermaye devletini rahatsız etti. Önce şaşkınlık ardından ise, sermaye devletine özgü saldırganlığı tetikledi. Sermaye devletinin başbakanı Tayyip Erdoğan başta olmak üzere, dinci-Amerikancı rejimin tüm sözcüleri, Batı Kürdistan'da ilan edilen fiili özerkliği tanımadıklarını, tanımayacaklarını ve dahası bu duruma asla göz yummayacaklarını dile getirdiler. Yine, sömürgeci karakterlerine uygun olarak, buraların kendi doğal etkinlik alanı olduğunu iddia edip müdahale tehditleri savurdular. Fakat boşuna!

Batı Kürdistan halkı ve bölgede etkili olan PYD, başından itibaren Suriye'deki kirli ittifaklardan uzak durmuş, kanlı iç savaşa bulaşmamıştı. Ne kanlı Beşar Esad rejiminden ne "Özgür Suriye Ordusu" denen gerici çetelerden yana tutum aldı.

Haklılığından da aldığı güçle, tam zamanında harekete geçen Kürt siyasal güçleri, pek çok Kürt kentinde ilan edilmiş bulunan özerkliği halka mal etmek doğrultusunda adımlar attı. Referandum niteliği taşıyan büyük toplantılar yaptı, onbinlerce kişinin katıldığı yürüyüşler gerçekleştirdi. Her yerde "Yüksek Ulusal Konsey benim irademdir" sesleri yükseldi. PYD'nin etkin olduğu Yüksek Ulusal Konsey, sermaye devleti de dahil, dışa dönük barış mesajları ile bu yönlü çağrı ve girişimler tamamladı. Tüm bunlar sermaye devletine atılmış, onun saldırılarını da durduracak adımlardı. Hiç değilse fiili bir saldırıyı önlemişti.

Kirli ilişkiler, kirli yöntemler

Her gün biraz daha tırmandırdığı savaş çığırkanlığına karşın, emperyalist müdahale çağrıları boşa düşen ve uluslararası bir savaş ve cinayet aygıtı olan NATO'yu bir türlü Suriye'ye, haliyle de Batı Kürdistan'a getiremeyen sermaye devleti, bu kez başka bir saldırıya geçti. Fiili yönetimi aşığılamaya, karalamaya ve onun hakkında kuşku yaymaya

başladı. Bir kez daha, o çok mahir olduğu yalana dayalı kirli propagandayı devreye soktu.

Bu çerçevede, Batı Kürdistan'daki PYD'nin aslında kendine ait hiçbir gücü bulunmadığını, Kürt halkının fiili bir özerklik ilan etme iradesi ve gücüne sahip olmadığını, dolayısıyla ilan edilmiş bulunan özerkliğin gerçekte Beşar Esad'ın bir lütfü olduğunu ileri sürmeye başladı. Onlara göre, Esad taktik politika gereği, şimdilik Kürtlere dokunmamış ve alanı bilerek onlara bırakmıştı. Bu cepheyi daraltma taktiği idi. Sermaye devleti, tam bir utanmazlıkla, bu yönlü yalanlarını, Kürtlerin aslında başından itibaren gizli biçimde Baas rejimini desteklediğine dek vardırırdı.

Bununla da kalmadı. Bu kez, PYD'nin PKK'ye ideolojik-politik ve moral bakımdan yakınlığından hareketle, onun PKK'nin organik bir uzantısı olduğunu dile getirmeye başladı. PYD güçlerinin geçmişten beri PKK tarafından eğitildiğini, hatta PKK gerillalarının Batı Kürdistan'da konuşlandırıldığını, demek oluyor ki, Batı Kürdistan'daki fiili özerkliğin PKK tarafından oluşturulup yönetildiğini iddia etmeye başladı.

Sermaye devleti, şüphesiz ki, tüm bunlarla, PYD yönetiminin kendisi için tehlike olduğunu anlatmak istiyordu. Nitekim PKK gerillalarının Şemdinli ve Çukurca'da gündeme saktıkları "Alan tutma" çıkışını bu şekilde anlamlandırdı. Bu yeni çıkışın dolaysız biçimde, Batı Kürdistan kaynaklı imkanlarla gerçekleştirildiğini belirtti. Bu bahanelerle, Başbakan Erdoğan aracılığıyla, ucu her yere açık tehditler savurdu, kabadayılık gösterilerine başladı.

Sermaye devleti bu alanda da başarılı olamayınca, gerçek niyetlerini sergilemeye yoğunlaştı. Önce de taraftı, artık açık bir taraf haline geldi. Kanlı bir cinayet örgütü olan El Kaide örgütünden, İngiliz ajanlarına, sermaye devletinin istihbarat elemanlarından CIA elemanlarına, gerici-dinci

çetelerden Esad'tan kopan istihbarat elemanlarına kadar, tümünün içinde olduğu bir kanlı iç savaş körükledi. Kendisine yakın çeteleri bizzat eğitti, silahlandırdı, emperyalistlerden aldığı desteklerle onları besledi, kirli savaşı finanse etti. Bu durum hala sürmektedir.

Günümüzde, savaştan kaçan halk yalanı ile Türkiye toprakları bu çetelere açılmış bulunuyor. Örneğin, Hatay tam bir kirli savaş üssü haline getirilmiştir. Burada Suriye'ye ve ilk durak olarak da Batı Kürdistan'a ve buradaki fiili özerk yönetime karşı hummalı bir hazırlık yapılmaktadır. Sermaye devleti ne yapıp edip, gitgide meşrulaşan bu yönetimi tasfiye etmek istemektedir.

Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesi engellenemeyecektir

Güney Kürdistan'ın ardından, Batı Kürdistan'da da fiili bir yönetimin oluşmuş olması, sömürgeci sermaye devletini iyiden iyiye sıkıntıya sokmuş bulunuyor. Şüphesiz ki gelişme önemlidir ve sermaye devletinin telaşı boşuna değil. Sermaye devleti bu gelişmenin, "An azadi an azadi!" şiarı ile her dört parçada da ayağa kalkan Kürt halkına ve özellikle Kuzey Kürdistan'daki Kürt hareketine büyük bir moral kazandırdığını çok iyi biliyor. Gerçek şu ki, bu durum, sermaye devletinin uykularını kaçırıyor.

Sermaye devleti, Kürt halkının kazanımlarını ortadan kaldırmak için her türlü çareye başvurmaktadır. Her gün yeni bir kanlı plan üzerinde çalışmakta, bölgede sürekli kirli ilişkiler kovalamakta, kirli ittifaklar geliştirmektedir. O kadar ki, emperyalist doğrudan bir müdahale, bu çerçevede savaş ve cinayet aygıtı NATO'yu Suriye ve dolayısıyla Batı Kürdistan'a saldırtmak için her türlü tavize hazırdır. Her türlü provokasyona başvurarak

kanlı ve kirli planları için sürekli zemin döşemektedir. Gaziantep'te, Hatay'da ve sınırda sürekli provokasyonlar tezgahlamakta, eğittiği paramiliter güçlerini bu amaç çerçevesinde kullanmaktadır. Bu çeteler sınır ötesinde ve sınırdaki kasabalarda kanlı saldırılarda bulunmaktadır. Buradan Suriye'ye ve Batı Kürdistan'a dönük, provakatif saldırıların yegane amacı bir Arap-Kürt savaşı körüklemektir. Özellikle belli bir nüfusun bulunduğu Batı Kürdistan'daki kimi kentlerde başvurulan provokasyonlar tümüyle bu amaçla yapılmaktadır. Son dönemlerde adından sık sık söz ettiren Ceylanpınar'da yaşananlar, karşılıklı fırlatılan bomba ve havan topları da bunun göstergesidir. Sömürgeci sermaye devleti, bir kez daha, kendisine yakışanı yapıyor. Kirli savaş hileleriyle iki kardeş halkı birbirine kırdırtmak için yoğun çaba sarf ediyor.

Bu arada, sözde Özgür Suriye Ordusu'nu, emperyalistlerin ve sermaye devletinin himayesi ve hizmetindeki bu kanlı cinayet örgütünü Suriye'nin yanı sıra, Batı Kürdistan'a saldırtan da sermaye devletidir. Nedir ki, bu saldırı da Batı Kürdistan halkının özgürlük yürüyüşünü durduramamış, PYD ile Kürt halkı kendilerini savunmuş ve saldırı gerisin geri püskürtülmüştür. Şimdi, tam olarak uygulanmasa da bir ateşkes vardır.

Sonuç olarak, emperyalizm ve sömürgeci sermaye devletinin tüm saldırılarına karşın, Kürt halkının özgürlük mücadelesi durdurulamamaktadır.

Kürt halkının kazanımlarını destekliyoruz

Sömürgeci sermaye devleti, başta ABD olmak üzere emperyalizmin tam desteğini de arkasına alarak sürdürdüğü kanlı ve kirli savaşa rağmen Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesini bastıramıyor. Tam tersine, emperyalist devletlerin siyasi, askeri ve diplomatik aktif yardımlarıyla gündeme soktuğu dur durak bilmeyen saldırılara, her gün bir yenisi inşa edilen kanlı ve kirli ittifaklara rağmen, Kürt sorunu daha da öne çıkmakta, daha etkin bir konum kazanmakta, Kürt hareketi daha etkin bir güç haline gelmektedir.

Güney'deki Kürt yönetimi, Batı Kürdistan'daki fiili özerklik ve Kuzey Kürdistan'da kazanılan her mevzi bu durumun ifadesidir. Açıkçası, sermaye devleti sürekli kaybetmektedir. Kürt açmazı derinleşmektedir. Onun, çılgınlık derecesindeki saldırganlığının gerisinde de bu yatmaktadır.

Kürt halkı haklıdır. Gerçek bir özgürlük ve eşitlik her halk gibi Kürt halkının da en doğal ve en meşru hakkıdır. Doğuda, batıda, güneyde ve kuzeyde, Kürt halkının dört parçasında yürütülen özgürlük ve eşitlik mücadelesi de, haklı ve meşru bir mücadeledir.

Komünistler olarak, Kürt halkının tüm kazanımlarını destekliyoruz. Bunlara dönük emperyalist-sömürgeci tüm saldırılara ya da bunları sınırlamaya dönük kirli çabalara karşı, Kürt halkıyla açıktan ve omuz omuza mücadele edeceğimizi bir kez daha belirtiyoruz.

Son söz yerine

Kürt halkı bundan böyle kendisine kurulan tuzaklara karşı daha uyanık olmalıdır. Özellikle unutmamalıdır ki, dönem anti-emperyalist olma dönemidir. Dönem emperyalizme karşı kesin ve kararlı mücadele dönemidir. Türkiye işçi sınıfı ve çeşitli milliyetlerden emekçilerle samimi ve candan bir ittifak, bunun ifadesi birleşik devrimci bir mücadele, kurtuluşun ve zaferin anahtarı budur. Kürt sorununda gerçek açılım bununla yapılabilir, çözümün kilidini de bu açar.

Enternasyonal-Info

Mısır'da referandum ertelendi

Mısır Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi'nin kendisini 'firavun' yetkileri ile donatan anayasa taslağının onaylanacağı referandum ertelendi. Daha önce 15 Aralık'ta yapılacağı belirtilen referandum öncesi emekçilerin günlerce sokakta tepki göstermesiyle referandum henüz belirtilmeyen bir tarihe ertelendi.

Yasaya karşı sokağa dökülen emekçiler, günlerce Tahrir Meydanı'nı terk etmeyip, anayasa taslağının geri çekilmesini talep ediyorlardı. Mursi'nin tüm kirli saldırılarına rağmen emekçiler kararlılıklarını korudular. Öyle ki, Müslüman Kardeşler'in emekçilere dönük kanlı saldırısı eylemi kırmak yerine daha da bileli, başka bir dizi kentte de emekçiler sokaklara aktı. Saldırılara İhvan bürolarını, Kent Konseyleri'ni basarak yanıt veren emekçiler daha sonraki saldırılarda da Mursi'nin çapulcularını püskürttüler.

Yüzbinlerce emekçinin sarayı kuşatması ile süren eylemlerin karşısında Mısır Başbakanlığı'ndan referandum ile ilgili bir açıklama yapıldı. Başbakanlık, tepkiler doğrultusunda referandumun ileri bir tarihe ertelendiğini ifade etti.

Haberin duyulmasının ardından emekçiler zafer şarkıları söylemeye başladılar. Ancak yine de ertelemenin yeterli olmadığı, anayasa taslağının tamamen geri çekilmesi gerektiği belirtildi.

Mursi, Mübarek artıklarına sığınıyor

Emekçi halk tarafından "Diktatör" ve "yeni firavun" olarak lanetlenen Mursi, tehlikede olduğunu gördüğü diktatörlüğünü koruyup sağlamlaştırmak için, çareyi militarizmin kollarına sığınmakta buldu. Halkın dini duygularını kirli amaçları için kullanan din bezirganları, Mübarek diktatörlüğünün koruyucusu olan orduyu şehirlerde polisle birlikte güvenliği sağlaması için görevlendirdi. Mursi'nin emir verdiği ordu birlikleri, güvenliği sağlamak için polisle işbirliği yapacak ve gözaltı yapabilecek.

Müslüman Kardeşler'in ve çetebaşları Mursi'nin korkusu öylesine büyük ki, baltacılar ve ordu-polisin sokaklara salınması bile korkularını yatıştırmaya yetmiyor. Cumhurbaşkanlığı Sarayı başta olmak üzere pek çok devlet binasını da beton bloklarla korumaya alan Mursi çetesi, silahlandığı katiller grubunu günlerdir Tahrir Meydanı'na kamp kuran protestoculara saldırttı. 11 Aralık günü sabaha karşı, kamp kuran göstericilere ateş açıldığı ve en az dokuz kişinin yaralandığı bildiriliyor.

Mursi'nin polis teşkilatı, maskeli şahısların düzenlediği saldırının ardında kimin olduğunu anlayamadığını söyledi.

Oysa herşey ayan beyan ortada. Protestocular, Mursi'nin Müslüman Kardeşler yandaşı taraftarlarını, dini sloganlarla galeyana gelmiş eğitimli kadroları üzerlerine saldırdığını söylüyorlar.

Din taciri Mursi'nin şeriatı amaçlayan anayasa referandumunu protesto etme çağrısı yapılan gösteriyi provoke etmek ve darbenin koşullarını sağlamak için Müslüman Kardeşler ve yandaşları da aynı gün ve saatlerde, yakın merkezde Mursi yanlısı gösteri için çağrı yaptılar.

Kır ve kent burjuvazisine dayanan din taciri Mursi, diktatörlüğünü halkın öfkesinden kurtarmak için giderek daha çok militarizmin ve Mübarek artıklarının kollarına atılacaktır. Kurtuluşu onlara sığınmakta bulacaktır.

ABD'nin Sovyet korkusu!

Rusya'nın bir süredir gündeme aldığı Avrasya Birliği tartışmaları, eski Sovyet ülkelerini bir araya getirerek aralarında gümrük birliği ve ticari entegrasyon sağlamayı, Avrupa-AB sermayesine karşı odak oluşturmayı amaçlıyordu. Putin tarafından sunulan projenin Sovyetler Birliği ile aynı olmadığı sıklıkla vurgulanırken bir yandan da Sovyetler'in yıkılışının "20. yüzyılın en büyük felaketi" olduğu söylenerek Sovyetler'in hegemonik gücüne öykünüldüğü de görülmüyordu.

Putin'in AB'ye güçlü bir rakip olarak tanımladığı Avrasya Birliği projesine en sert tepki ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton'dan geldi. Clinton, Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov ile Suriye gündemli gerçekleştireceği toplantı öncesi Avrasya Birliği tartışmalarına değindi ve birliği "Sovyetler'in geri getirilmesi akımı" olarak tanımladı. Clinton "Biz bunun ne amaçlı olduğunu biliyoruz, bunu yavaşlatmak veya önüne geçmek için etkili bir yöntem geliştirmeye çalışacağız" dedi.

Soğuk savaş döneminde Doğu Blok ülkelerine karşı yürütülen propaganda çalışmaları büyük ölçüde komünizm tehlikesini anlatmaktan oluşuyordu. Özellikle ABD'de ve CIA eliyle tüm bağımlı ülkelerde yürütülen propaganda komünizm tehlikesine dikkat çekiyordu. Bu kapsamda ABD'de "red scare/kızıl korku" adıyla anılan soğuk savaş döneminde "kızıl tehlike" adı altında yürütülen tüm çalışmalar en kaba haliyle komünizm korkusunu anlatıyor, sürekli olarak komünizm gelirse neler olacağına dair propaganda yapılıyordu.

Yine ABD'de Senatör Mc Carty ile özdeşleşen Amerikan Karşıtı Faaliyetleri İzleme Komitesi'nin (HUAC) ülkede yürüttüğü cadı avı aynı argümanlara dayandırılıyor, bir çok aydın ve sanatçı komünist olduğu gerekçesiyle baskı görüyor, yargılanıyor ve ülkeyi terketmeye zorlanıyordu. Bu propaganda etkisini Türkiye'de de meşhur "bu kiş komünizm gelecek" sözleriyle göstermişti.

Bugün ise artık tek kutuplu sistem, pervasızca sağa sola saldırıyor ve karşısında bir alternatif ya da odak görmüyor. Ancak Rusya'nın girişimi, sistem içerisinde de olsa bir alternatif olma amacı taşıyor. Kuşkusuz ki ABD ve diğer emperyalist ülkeler Sovyetler'in yeniden kurulmasına izin vermeyeceklerini söylerken esas olarak Rusya'da toplumcu bir düzen kurulması gibi ihtimal bulunmadığının farkındalar. Ancak eski Sovyet topraklarının bir araya gelerek oluşturacağı hegemonya ve kapitalist rekabet gücü, bu ülkeleri kendi hegemonyalarını yitirme korkusu ile yüzyüze bırakıyor. Bu da onları bir kez daha soğuk savaş argümanlarına sarılmaya ve Sovyet tehlikelerine dikkat çekmeye çağırıyor. "Kızıl korku" bir kez daha emperyalist-kapitalist sistemin imdadına yetişiyor...

Küresel Eylem Günü'nde DHL işçileri alanlardaydı!

DHL Türkiye İşçileri ile Dayanışma için Küresel Eylem Günü

Direnışteki DHL işçileriyle dayanışma için 12 Aralık'ta birçok ülkede işçiler alanlara çıktı. Türkiye'de de Türkiye Motorlu Taşıtlı İşçileri Sendikası (TÜMTİS) tarafından yapılan eylemlerde direnişçi DHL işçileri selamlanırken sınıf dayanışması yükseltildi.

İzmir

TÜMTİS İzmir Şubesi Bornova TEDAŞ önünde toplanarak buradan İzmir DHL önüne yürüdü. Önde "Türk-İş" pankartı, ardından da "DHL'de işçi kıyımına son / TÜMTİS" pankartı açıldı.

DHL önüne gelindiğinde ilk önce TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli konuştu. Günseli konuşmasında, TÜMTİS sendikasında örgütlendikleri için işten çıkarılan DHL işçilerinin 181 gündür direndiklerini söyledi. Alman lojistik tekeli DHL'nin sendikayı tanımamakta ve işçileri işe almamakta ısrar ettiğini belirtti. İşçilerin ve sendikanın ise 181 gündür kararlılıkla direndiklerini ve direnişe desteğini de her geçen gün büyüdüğünü ifade etti.

Mücadeleye destek vermek ve dayanışma göstermek için Kasım ayında Uluslararası Taşıma İşçileri Federasyonu (ITF) Toronto'da düzenlenen Kanada Konferansı'nda 44 ülkeden 200 katılımcının kararı ile dünyanın birçok ülkesinde "DHL Türkiye İşçileri ile Dayanışma için Küresel Eylem Günü" düzenleme kararını aldıklarını ve bugün her yerde eylem olduğunu söyleyerek eylemlerine destek verenleri selamladı.

Ardından Türk-İş Ege Bölge Başkan Yardımcısı Tuncay Kireçkaya konuştu. Kireçkaya konuşmasında, DHL işçisinin Anayasa'daki 51. maddeyi kullandığı için bugün işten atıldığını söyledi. Sendikalaşmanın anayasal bir hak olduğunu vurguladı. Konuşmasını "DHL işvereni sermayeye uşaklık yapıyor. DHL'ye sendika halaylarla girene kadar Türk-İş, TÜMTİS

sendikasıyla dayanışma içerisinde olacaktır" sözleriyle bitirdi.

Konuşmaların ardından basın açıklamasına geçildi. Basın açıklamasını TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli okudu. Günseli, TÜMTİS'e üye oldukları için işten çıkarılan DHL işçilerinin sendikanın önderliğinde onurlu direnişlerini sürdürdüklerini söyledi. 12 Aralık günü dünyanın birçok yerinde rengi, dini, dili farklı binlerce emekçinin sendikalarıyla dayanışmak için alanlarda olduğu belirtildi. Açıklamada, DHL patronunun saldırgan tutumunu anlatarak bu saldırılara boyun eğmeyeceklerini ifade eden Günseli, DHL'ye sendika girene kadar mücadelelerinin süreceğini söyledi.

Eyleme Türk-İş Ege Bölge Temsilcileri, Deri-İş, Türk Metal 1 Nolu Şube, Harb-İş, Haber-İş, Tes-İş 1 Nolu Şube, Yol-İş 1 Nolu Şube, Tez Koop-İş, Hava-İş, Belediye-İş 6 Nolu Şube, Demiryol-İş, Sosyal-İş, Emekli-Sen Bornova Şubesi sendika başkanları ve yönetim kurulu, UPS işçileri, BDSP, İşçi Hakları Derneği, HDK, SDP ve BDP destek verdi.

Eylem ve yürüyüş boyunca coşkulu sloganlar atıldı.

İstanbul

İstanbul'da yapılacak eylem için DHL'nin Kavacık'ta bulunan müdürlük binasının yer aldığı caddenin girişinde biraraya gelindi. Burada toplanan kitle, pankartın açılmasıyla yürüyüşe geçti.

"DHL'de işçi kıyımına sendika düşmanlığına son! / TÜMTİS" pankartı arkasında yapılan yürüyüş boyunca, "DHL'ye sendika girecek başka yolu yok!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Sendika hakkımız engellenemez!", "DHL şaşırma sabrımızı taşıрма!", "Zafer direnen işçilerin olacak!" sloganları atıldı.

Ağırlığını TÜMTİS üyesi işçilerin oluşturduğu eylemde, ITF temsilcileri, Deri-İş, Tez Koop-İş, Türk Metal Sendikası, Basın-İş, Belediye-İş, Tes-İş, BTS, THY'de işten çıkartılan Hava İş üyeleri, TKP, EMEP, Mücadele Birliği ve ÜİD-DER üyeleri yer aldı.

DHL Müdürlük binası önüne kadar yapılan yürüşte basın açıklamasını TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk okudu. DHL işçilerinin 180 gündür direndiğini hatırlatan Öztürk, bugün dünyanın birçok yerinde dayanışma eylemleri yapıldığını belirtti. Taşımacılık sektöründe örgütlü sendikaların uluslararası üst örgütü ITF'nin çağrısı ile yapılan eylemlerle, DHL patronunun sendika düşmanlığı tutumunun protesto edildiğini söyledi. Öztürk, mücadelenin artık ortaklaşığına vurgu yaparak şunları söyledi:

"Bu mücadele artık, sadece Türkiye'deki DHL işçilerinin ve sendikamızın mücadelesi olmaktan çıkmış ve ITF'e bağlı 154 ülkeden yüzlerce sendikamızın mücadelesine dönüşmüştür. Artık dünyadaki bütün taşımacılık işçilerinin ve emekçilerinin mücadelesi haline gelmiştir. Birçok ülkede alanlara çıkan işçiler, DHL işçilerinin yaşadıklarının sadece Türkiye işçilerinin sorunu olmadığını bilincindedir. Emekçilerin talepleri

12 Aralık 2012 | İstanbul

bugün ortaktır. DHL'de haksız, hukuksuz işten çıkarılan işçiler geri alınmalı ve işçilerin sendika hakkına saygı gösterilmelidir."

Öztürk, eylemlerin DHL patronu tarafından doğru anlaşılması gerektiğini, sendika ile görüşmekten başka çözüm olmayacağını belirtti. Son olarak DHL yönetimine seslenen Öztürk, sendika düşmanlığı tutumu değişmezse, eylemlerin yükseltilecek mücadelenin kazanana kadar sürdürüleceğini ifade etti. Açıklama katılımcılara yapılan teşekkürle bitirildi.

Eylemde Türk İş İstanbul Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak da bir konuşma yaparak konfederasyon olarak işçilerin yanında olduklarını belirtti.

Eylem çekilen halaylar ve atılan sloganlarla bitirildi.

Bursa

DHL Bursa aktarma binası önünde yapılan eylemde basın açıklamasını TÜMTİS Bursa Şube Başkanı Özdemir Aslan gerçekleştirdi. Aslan, açıklamaya sendikalaştıkları işten atılan DHL işçilerinin 180 gündür direndiklerini hatırlatarak başladı. İşten atılan işçilerin derhal geri alınmasını ve sendikal faaliyetin özgürce yürütülebilmesi için gerekli koşulların yaratılmasını istedi. Aslan DHL yönetimine seslenerek konuşmasına devam etti. Dünya çapındaki eylemleri kasederek "Bu mesajın iyi okunması gerek" dedi. Bu eylemlerin dünya işlerinin kararlılığı ve dayanışmasının bir örneği olduğunu dile getiren Aslan, uluslararası dayanışmanın önemine dikkat çekti.

Açıklamanın ardından Bursa'ya dair de bilgi veren Aslan, Bursa'daki DHL örgütlenmesinin DHL tarafından engellendiğini söyledi. İşçilerin "ekmeğimizden oluruz" kaygılarının yapılan baskılardan kaynaklı olduğunu dile getirdi. Konuşmanın ardından "Baskılar bizi yıldırılmaz!" sloganı atan işçiler kararlılıklarını dile getirdiler.

Eylemde Türk-İş Bölge Başkanı ve KESK Bursa Şubeler Platformu sözcüsü de birer konuşma yaptı. Eyleme başta Tek Gıda İş sendikası olmak üzere Türk-İş'e bağlı sendikalar, BDSP ve Halkevleri de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir-İstanbul-Bursa

12 Aralık 2012 | Bursa

HEY Tekstil'de direniş kazanacak!

9 Aralık 2012 | Etiler

İşten atılan, ücret ve tazminat haklarını alamayan Hey Tekstil işçileri direnişlerini yaptıkları eylemlerle sürdürüyorlar. İşçiler hafta içi her gün TOBB binasına önünde, Cumartesi günü diğer direnişlerle ortak olarak Taksim'de yürüyüş yapıyor. Polisin baskılarına ve saldırılarına rağmen direnişlerini kararlılıkla sürdüren işçiler, bu hafta ayrıca patrona ve oğluna ait evin bulunduğu site önünde eylem gerçekleştirdiler.

TOBB önünde polis saldırısı

Direnişçi HEY Tekstil işçilerinin 15 Kasım'dan beri TOBB önüne taşıdıkları direnişe 11 Aralık'ta polis azgınca saldırdı.

Her gün olduğu gibi 11 Aralık'ta da HEY Tekstil işçileri ve destekçi güçler 12.30'da Kanyon AVM önünde toplandılar. Ardından da TOBB önüne pankart açılarak yürüyüş gerçekleştirildi. TOBB önüne kurulan polis barikadı önüne gelen işçiler, pankartlarını barikat önünde açmak istedikleri sırada çevik kuvvet polisleri ve sivil polisler azgınca işçilere, işçilerin avukatına ve destekçi güçlere saldırdı. Saldırıya hazırlıklı geldiği anlaşılan polisler biber gazı, tazyikli su kullanıp, işçileri darp ettiler. Birebir hedef gösterilerek gerçekleştirilen polis saldırısında işçilerin gözlerine biber gazı sıkıldı, tekmelerle saldırıldı. İşçilerden ve destekçi güçlerden yaralananlar oldu.

Ayrıca polisin işçilere destek veren devrimcileri karalayarak işçilere "bunların hepsi örgüt, bunlarla yürümeyin" denildi. İlk saldırının ardından Kanyon önüne gelen işçilere polisin tekrar saldırması ile işçiler Levent Metro önüne çekilerek burada basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasında HEY Tekstil işçileri direnişlerindeki kararlılıklarını bir kez daha ifade ettiler ve "Bir yıla yakındır devam eden haklı ve meşru direnişimiz haklarımızı alıncaya kadar kararlı bir şekilde sürecek." diyerek basın açıklamasını bitirdiler. Eyleme BDSP ve DİH destek verdi.

Patrona evinde protesto

9 Aralık günü Hey Tekstil direnişçileri, patronun Etiler'deki evinin önünde eylem yaparak, haklarını istediler.

Etiler'de bulunan MAYA Residences içerisinde yer alan evin yola bakan kısmına giden işçiler, burada "Hakan Cemal ve Ahmet Cemal Bektaş bizden çaldıklarımızı geri verin! İstiyoruz alacağız!" pankartı açtılar. Aynur Bektaş ve çocuklarına ait olan evlerin önünde bekleyen direnişçiler, konuşmalar yaparak eylemlerini sürdürdüler.

İşçiler yaptıkları konuşmalarla eylemin nedenini anlatarak çevrede bulunanlara seslendiler. Direnişçiler kendilerini Aynur Bektaş'ın işten çıkardığını ve haklarını vermediğini vurguladılar. Aynur Bektaş'ın banka hortumladığı hatırlatılarak, işçilerden çaldıkları ile çocuklarına ev, araba aldığı safahat içerisinde yaşadığı söylendi.

Eylem boyunca ajitasyonlarla çevreye seslenmeye devam eden işçiler, "İşçiyiz haklıyız hırsız patronun ensesindeyiz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarını attılar.

Direnişleri boyunca her türlü baskıyla karşılaştıklarını belirten işçiler, hakları verilene kadar Aynur Bektaş'ın bulunduğu tüm alanlara gitmeye devam edeceklerini belirterek eylemlerini sonlandırdılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Direnişçi işçilerden ortak yürüyüş

Hakları için direnen işçiler 9 Aralık Cumartesi gerçekleştirdikleri ortak yürüyüşle, kararlılıklarını sürdürdüklerini haykırdılar. Eylemde direnişlerini sonlandırdıklarını açıklayan Darkmen işçileri, ücret ve tazminatlarını aldıklarını söylediler.

Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen direnişçiler, "İşimizi ekmeğimizi haklarımızı istiyoruz alacağız! İşçiyiz haklıyız kazanacağız!" pankartı açarak yürüyüşe başladılar. Hey Tekstil, BEDAŞ ve Darkmen işçilerinin de pankart açtığı yürüyüşte, "Direne direne kazanacağız!", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!", "Zafer direnen işçilerin olacak!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!" sloganları atıldı.

Galatasaray Lisesi önünde bitirilen yürüyüş sonrası açıklamayı Darkmen işçisi Bahar Bozan okudu. Direnişlerin her türlü baskıya karşı sürdürüldüğü belirtilen açıklamada, işçilerin hakları uğruna başlattıkları mücadelede kararlı olduğu vurgulandı.

Açıklamada işçilerin ortak mücadelesinin önemi belirtilerek şunlar söylendi; "Cansel Malatyalı ve Roseteks işçilerinden sonra direnişteki Darkmen işçileri de kazandılar. Bir kez daha hak arama mücadelesinin yasalara, mahkemelere terk edilemeyeceğini zafere ancak sokaklarda verilen mücadeleyle ulaşabileceğimizi gördük. Bir kez daha gördük ki işçi sınıfı yasalara sokakta yapıyor. Patronların, hileyle gasp etmeye kalktığı haklarımızı onlara terk etmeyeceğimizi tüm kısıtlı imkanlarımıza, patronların baskılarına, polis saldırılarına, gözaltı terörüne rağmen kararlı bir şekilde direndik."

Açıklamanın ardından Grup Yorum üyelerinin söylediği ezgilerle halaylar çekildi. Eylem direnişçi işçilerin oluşturduğu koronun söylediği marşlarla sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Feniş Alüminyum'da iş bırakma

Feniş Alüminyum fabrikasında ücretlerin zamanında ödenmemesinden dolayı işçiler iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

Gebze Çayırova'da bulunan fabrikada üç vardiya halinde 330 işçi çalışıyor. Çelik-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu fabrikada ücretler uzun bir süredir zamanında ödenmiyor. Bu süreçte işçilerin bir bölümü sendikadan bağımsız olarak mesaiye kalmama eylemi gerçekleştiriyorlardı. En son yapılan görüşmede Feniş patronu maaşları iki taksitte ödeyeceğini beyan etmiş ve işçiler de bu teklifi kabul etmişti. Ama bir süre sonra maaşlar yine gününde ödenmemeye başladı.

Tüm bu süreçte sendika işçilerin tepkisini görmezden gelmiş ve hiç bir adım atmamıştır. Son süreçte işçilerin artan tepkisinden de kaynaklı sendika her vardiyada bir saat iş bırakma kararı aldı. Bu karar doğrultusunda ilk olarak 5 Aralık'ta bir saat iş bırakma eylemi gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Gebze

Ölüm orucu gazisi Haydar Baran ile 19 Aralık katliamı ve direnişini konuştuk...

“Katliamın gerisinde devrim korkusu var...”

- 19 Aralık katliamına giden süreç nasıl yaşandı?

- O süreçte Bartın Cezaevi'nde bulunuyordum. Ölüm Orucu sürecinin öznesi olan yüzlerce tutsaktan biriydim. Özellikle katliama birkaç gün kala tablo artık netleşmişti. Dışarıda, sorunun çözüleceğine dair verilen izlenim etkiliydi. Ama biz tutsaklar için durum öyle değildi. Her şeyin bir manevra olduğunu, operasyon ihtimalinin güçlendiğinin farkındaydık.

19 Aralık operasyonu Bartın cezaevinde sabaha doğru başladı. Operasyon sırasında yoğun bir devlet terörü uygulandı. Operasyonu direnişle yanıtladık. Daha sonra 20 cezaevinde de operasyonun başlatıldığını ve aynı terörün uygulandığını öğrendik. Tabi ki tüm cezaevlerinde devrimci tutsaklar teslimiyeti reddetmiş, direniş bayrağını yükseltmişlerdi. 19 Aralık operasyonunun bilançosu sermayenin katliamcı kimliğinin fotoğrafını tüm çıplaklığı ile gösterdi. Katliamda 30 devrimci ölümsüzleşirken yüzlerce devrimci tutsak da yaralandı.

Bu düzenin belli bir katliam kapasitesi olduğunu, harcının yalanla karıldığını anlamak özel bir uğraşı gerektirmiyor. Düzenin hizmetkarlarının yaptıkları açıklamalar ortada... 19 Aralık katliamı sonrası gelişmeler bu durumun en açık kanıtıdır. Örneğin Adalet Bakanı 9 Aralık günü F tipi cezaevlerinin açılmasının ertelendiğini dile getirmişti. Açıklamalardan on gün sonra F tipi cezaevlerine nakiller başladı.

- Katliam sırasında pek çok yalan işittik...

- Bu yalanlar kısa sürede açığa çıktı. 19 Aralık operasyonu sırasında feda eylemlerinin yanı sıra bazı tutsakların vahşice yakıldığı ortaya çıkmasına rağmen, ortaya çıkan tablo ile ilgili olarak Adalet Bakanı tutsakları suçlamıştı. Ama Bayrampaşa'dan yanık şekilde hastaneye götürülen kadın tutsak; “6 bayan tutukluyu diri diri yaktdılar” sözleri ile Adalet Bakanı ve medyayı yalanlamıştı.

Adalet Bakanı Türk, Ümraniye Cezaevi operasyonu sırasında Jandarma Uzman Çavuş Nurettin Kurt'un kalaşnikof silah kullanılarak öldürüldüğünü söylemişti. Nurettin Kurt'un kurşunla değil, kafa travması sonucu öldüğü Adli Tıp tarafından yapılan otopside anlaşıldı.

İçişleri Bakanı Tantan ile Sağlık Bakanı Durmuş, ölüm orucunda kimsenin olmadığını iddia etmiş, Adana Cumhuriyet Başsavcısı Gürçay da, “*Bunlar benden sağlam*” diyerek, tutukluları “**sahtekârlıkla**” suçlamıştı. TTB Merkez Konseyi Genel Sekreteri, uzman heyetlerce 10 cezaevinde 135 kişinin muayene edildiğini ve hazırlanan raporların açıklık grevi ve ölüm oruçlarının olduğunu gösterdiğini açıklayarak devletlilerin yalanlarına ışık tuttular.

Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, operasyonun başka çare kalmayınca gündeme geldiğini, ölüm oruçlarında uzlaşma arayışı sonuç vermeyince başlatıldığını söylemişti. Başbakan Ecevit de “**hayata dönüş**” denilen operasyon için benzer

açıklamalar yapmıştı. İçişleri Bakanı Sadettin Tantan, cezaevi operasyonları için bir yıldır hazırlık yapıldığını açıklayarak yalanları gün yüzüne çıkarmıştı. Görüşme heyetinden Mehmet Bekaroğlu, “**Tutuklular görüşme istedi. Türk kabul etmedi**” deyip, operasyonun önceden planlandığını, görüşme heyetinin kandırıldığını söylemişti.

Başbakan Bülent Ecevit, Adalet Bakanı ve yetkililer, “*9 yıldır cezaevlerine giremiyoruz. Cezaevleri örgütlerin kalesi gibi*” açıklamalar yapmışlardı. 1994'te açılan Ümraniye de dahil, cezaevlerine 9 yıldır girilemediği savına sermaye medyası da destek vermişti. Bunların da yalan olduğu ortaya çıktı.

Bizce bilinen bu gerçekler 19 Aralık katliamında yer alan Binbaşı Zeki Bingöl tarafından da itiraf edildi. Zeki Bingöl operasyonun kararının MGK'da alındığını, operasyonun emir komuta zincirine uygun olarak gerçekleştirildiğini, kimyasal silah kullanıldığını, Bayrampaşa'da yanan devrimci tutsakların üzerine gazyağı ile ıslatılmış battaniye atıldığını ifade etti.

- 19 Aralık katliamının politik bir arka planı sizce nedir?

- Öncelikle hedefte devrimci tutsaklar vardı. Çünkü devrimci tutsaklar bilinçleri ve kararlılıklarıyla öncü güçlerdi. Ekonomik ve sosyal yıkımın, demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluğun kitleler içinde devrim davasını güçlendirmesi düzenin, sermaye devletinin korkulu rüyasıdır. Bu korku onları her zaman tetikte olmaya zorluyor. Kitlelerin ne pahasına olursa olsun devrimcilerle buluşmaması, onların en büyük hedeflerinden biridir.

Onyıllardan bu yana yaşananlar düzenin yaşadığı devrim korkusu nedeniyle ortaya çıkan saldırganlığın yeni bir örneğidir. Tarihte de benzer örnekler çoktur. Bunun için kısa bir tarihsel gezinti yapmak yeterlidir. 30'lu yıllarda “TKP Tevkifatları”nın amacı ne ise özelden 19 Aralık'ta, genelde son kırk yılda devrimcilere uygulanan da odur. Tüm bu katliamlar ABD emperyalizmi ve işbirlikçi Türk burjuvazisi için Türkiye'yi dikensiz gül bahçesi haline getirmek için yapılıyor.

- Son olarak neler söylemek istersiniz?

- Tüm katliamların kaynağı sermaye düzenidir. Bu kokuşmuş kapitalizmin egemen olduğu Türkiye tablosunda yeni katliamların boy vermesi kaçınılmazdır. Devrimci tutsaklar özelden 19 Aralık operasyonunda, gerekse tüm cezaevi operasyonlarında “teslimiyet asla” şiarını haykırmış, bu tutumlarıyla katliamcıları rezil rüsva etmişlerdir. Katliamların olmadığı, katliamların hesabının sorulduğu bir Türkiye için yapılması gereken devrimci sınıf mücadelesini güçlendirmek, devrim yürüyüşüne hız kazandırmaktır.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Kartal'da devrimci faaliyet

Kartal'da sınıf devrimcileri, “İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği” etkinliğinin ardından çalışmalarını tüm yoğunluğuyla sürdürüyor.

Emperyalist savaş ve NATO karşıtı çalışmaları sürdüren sınıf devrimcileri, 16 Aralık günü emperyalist savaş ve işgalin son bulması ve Türkiye'deki NATO üslerinin kapatılması için eylem yapacak. Eylem öncesi, eyleme çağrı ozalitleri Kartal Merkez'e yapıldı.

Devrimci Liseliler Birliği (DLB) de 13 Aralık 1980'de faşist cunta tarafından katledilen Erdal Eren'i anma etkinliği yapacak. Bu kapsamda etkinliğe çağrı yapan A3 ebadlı afişler Kartal Merkez'e yapıldı. Etkinlik ile ilgili olarak çıkarılan el ilanları ve etkinlik afişleri okul önlerinde kullanılacak.

BDSP'nin çağrısıyla bölgede örgütlenen 19 Aralık eylemine çağrı ozalitleri de yine Kartal Merkez'e yapıldı.

Kızıl Bayrak / Kartal

Mamak'ta film gösterimi

Mamak İşçi Kültür Evi İşçi Komisyonu tarafından 9 Aralık Pazar günü saat 17.00'de Mamak İşçi Kültür Evi'nde film gösterimi gerçekleştirildi. İşçi komisyonunun önüne koyduğu etkinlik programı çerçevesinde *İşte Özgür Dünya* isimli film gösterildi.

İşçi Kiralama Büroları'nı ve bu bürolar aracılığıyla iş bulan göçmen işçilerin yaşadığı sorunları konu alan film işçi kiralama bürosu sahiplerinin işçiler üzerinden nasıl para kazandıklarını da ortaya koyuyor.

İşçi Komisyonu gerçekleştirdiği film gösterimiyle önüne koyduğu 4 haftalık etkinlik programını tamamlamış oldu. Komisyon önümüzdeki süreçte işçi sınıfına asgari ücret adı altında dayatılan sefalet ücretinin teşhiri ve işçi sınıfına dayatılan kölece yaşam koşullarına karşı örgütlü mücadeleyi yükseltme çağrısı yapan bir çalışma yürütmeyi planlıyor.

Kızıl Bayrak / Mamak

Yüksel'de Kızıl Bayrak satışı

Her Cumartesi Yüksel Caddesi'nde stant açarak devrimci-sosyalist basını işçi-emekçi ve gençlere ulaştıran sınıf devrimcileri bu hafta da faaliyetlerini sürdürdüler.

Kızıl Bayrak satışı ile birlikte BDSP'nin asgari ücret bildirimlerinin de dağıtımı yapıldı. Ajitasyonlarla yapılan bildiri dağıtımı esnasında örgütlenme ve mücadele etme çağrısı yükseltildi.

Ayrıca Erdal Eren'in ölüm yıldönümünün yaklaşması vesilesiyle Erdal'la ilgili yapılan ajitasyonlar oldukça ilgi çekti.

Stant faaliyetinin yanı sıra Yüksel ve Konur sokakta bulunan kafelere girilerek *Kızıl Bayrak* satışı yapıldı. Faaliyet esnasında onlarca gazete kullanıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Destansı direnişin sırrı devrime kilitlenmektir

M. Kurşun

Benim için anılarımın tazelenmesine neden olan, ama genel için, iyi ve nesnel bir belgesel niteliği taşıyan "Simurg" filmi izlenmeli ve izlettirilmeli diye düşünüyorum. Filme ismini veren Simurg'un ne olduğuna baktım. Küllerinden yeniden doğan efsanevi, bir anlamda kurtarıcı kuşmuş. Simurg'la ilgili başka bir öykü de şöyle:

30 kuş bir gün Simurg'un olduğunu düşündükleri bir kanat bulurlar. Kurtarıcı olarak Simurg'u bulmak için Kaf dağına uçmaya başlarlar. Simurg'un yaşadığı söylenen bilgi ağacını bulurlar. Ağaçta bir kuş bulmazlar ama Simurg'un anlamını öğrenirler. Farsça "si" 30, "murg" da kuş demektir. Böylelikle kurtarıcı diye aradıklarının kendileri olduklarını görürler.

20 Ekim 2000'de Ölüm Orucu Direnişi'ne başlarken, bir anlamda biz de Simurg'duk. İşçi sınıfının ve ezilen halkların öncüsü-Simurg'u-kurtarıcısı sınıfın partisidir. Parti o gün, orada bende cisimleşiyordu.

2 yıl önce Ümit yoldaş "uğrunda tereddüt etmeden öleceğimiz davayı kazandık" demişti. Bunu Partili kimliğiyle söylemişti. 1 yıl sonra da tereddüt etmeden ölümü göğüsledi.

Habip ve Ümit yoldaşları asla erişemeyeceğim yücelikte görüyordum, o günlerde. Davaya ve devrime inanmış, hedefe kilitli devrimciler olduklarının farkında değildim. Onlar üstün özellikleri olan insanlardı. Ben onlarla birlikte halaya duramazdım. Ama 20 Ekim 2000'de attığım adımla yaptım bunu. 19 Aralık'ta da tıpkı onların Ulucanlar'da yaptığı gibi halaya durdum. Devrime inanmak, bir anlamda tek başına duygusal bir durum. Bunu somutlamak ise hedefe kilitlenerek emek harcamakla mümkün. Başta devrim hedefi olmak üzere, anın görevlerinde hedefe kilitlenmeyen bir devrimci için Habip ve Ümitler asla erişilmeyecek, insan üstü bir varlık gibi görünür. Devrime inanmadan hedefe kilitlenilmez, ama hedefe kilitlenmeden de devrim yapılmaz. Habip ve Ümit yoldaşlar devrime ve davaya inanan, hedefe kilitlenmiş yoldaşlardı. Devrim ve davaya inanıp hedefe kilitlenildiğinde onlarla birlikte devrim halayına durulabildiğini 19 Aralık'ta yaşayarak öğrendim.

Gerek 19 Aralık'ta gerekse Ölüm Orucu Direnişi'nde benim baştaki durumumu aşan devrimci bir pratik sergiledim. Habip ve Ümit yoldaşlardan devraldığım bayrağımıza leke düşürmedim. Beni böyle güçlü kılan davaya ve devrime olan inancım ve hedefe kilitlenerek bunu somutlamış olmamdı.

Yalnız kendim için değil, hedefe kilitlenerek, inancımı somutlayan tüm yoldaş ve siper yoldaşları için de bunlar geçerli. 19 Aralık'ta şehit düştüğünü sandığımız Hasan Güngörmez 9 gün sonra şehit düştü. 9 gün boyunca tedavi kabul etmeyerek ölümün üstüne yürüdü. Onu böylesine güçlü kılan devrim hedefine ve güncel hedefe kilitlenmiş olmasıydı. İrfan Ortakçı için de aynı durum geçerli. Acıdan kıvrılmaması imkansız bir durumdayken İrfan tek bir "ah" bile demedi. Onun "ah" çekmesi direniş alanına korku bombası düşürebilirdi. Böyle bir şeye neden olmamak için, İrfan korku bombalarını yüreğindeki devrimci cesaretle etkisizleştirdi. Neredeyse insan üstü bir davranış gösterdi. Ama İrfan insan üstü güçlere sahip

değil, davasına inanmış ve hedefe kilitlenmiş onurlu bir devrimciydi.

Beni eskiden tanıyan birine 19 Aralık'ta korkmadım desem pek inandırıcı gelmez. Sınır gazı atıldığında, "artık öleceğim" diye düşündüm. Ama korkmadım. Varolan korkular, inancım ve inancımı somutlayan hedefe kilitlenmiş olmamın altında ezilmişti. Ne 19 Aralık'ta ne sonra süren direnişte bu melun özellik hiç açığa çıkamadı. Belini bile doğrultamadı.

O günden sonra net olarak gördüm ve yaşadım ki, inancını hedefe kilitlenerek somutlayan bir devrimcinin yapamayacağı şey yok. Eksik, hatta yanlış da yapabilir. Elbette yanlış yapmamaya dikkat etmek gerekir. Ama yanlış yaparım korkusuyla hiç bir şey yapmamaktan daha büyük bir yanlış olmaz. 19 Aralık'ta eksiklerimiz yanlışlarımızda olmuştur. Ama kesin olan bir şey var; 19 Aralık'ta biz kazandık!

Simurg öyküsünde olduğu gibi, "kurtarıcı" bizim, sınıf devrimcileri. 25 yılda sınıf devrimcisi bir kimlik yaratan davamız. Ulucanlar'da, 19 Aralık'ta nasıl kazandıysak, aynı şekilde "göğü de fethedeceğiz!"

* Ölüm Orucu gazisi Muharrem Kurşun, 20 Ekim 2000 tarihinde başlayan direnişte 1. Grup'ta yer aldı. Çankırı Cezaevi'nde bulunan Kurşun, 19 Aralık katliamını burada karşıladı. Direnişin 273. gününde tahliye edildi.

"Failer belli, kayıplar nerede?"

Cumartesi Anneleri, 1993 yılında Urfa Siverek'te gözaltında kaybedilen Hüseyin Taşkaya'nın akıbetini sormak için eylemdeydiler.

Eylemde ilk olarak Hüseyin Alpsoy'un torunları konuştu. "Bu meydanda önce anneler çocuklarını, eşlerini aradılar şimdi onların çocukları torunları kayıplarını arıyor" denerek söz Helin Alpsoy'a verildi. Torun Alpsoy, dedesine yazdığı mektupla seslenirken "senin katilini buluncaya kadar burada olmaya devam edeceğiz" dedi.

1995'te İzmir'de kaybedilen Murat Yıldız'ın annesi Hanefi Yıldız önceki hükümetlerin ve şimdiki hükümetin uygulamalarına bakarak kayıplar için ne yapacaklarının belli olduğunu ifade etti.

Yıldız'ın ardından söz Hüseyin Taşkaya'nın kızı Serpil Taşkaya'ya verildi. Taşkaya babasına yazdığı mektupla eylemdekilere seslendi.

Oğul Taşkaya ise babasının kaybedilmesinin 19. yıldönümü olduğunu belirterek kendisinin de bir baba olduğunu, evlatlarından ayrılanın ne demek olduğunu bildiğini söyledi. Sözlerini kayıpların bulunması ve failerin yargılanması talebini yineleyerek bitirdi.

Bu haftanın açıklamasını İHD üyelerinden Gülseren Yoleri okudu. Yoleri açıklamada 10 Aralık İnsan Hakları Evrensel Bildirisi'nin ilanının yıldönümünün geldiğini anımsatarak yine devlet adına açıklamalar yapılacağını ve "insan haklarına büyük önem verildiği" iddia edileceğini söyledi. Devlet adına yapılacak açıklamalara karşı kendilerininse başta yaşam hakkı ve kişi güvenliği hakkının güvence altına alan politikaların esas alınması talebini yineleyeceklerini, bu talebin gerekçesi olarak 402. haftası gerçekleşen Cumartesi Anneleri eyleminin sürdüğünü ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sarıgazi'de polis terörü!

8 Aralık Cumartesi günü Sarıgazi Halk Cephesi "Zalimin zulmüne direneceğiz" kampanyası kapsamında Demokrasi Caddesi'nde saat 19.00'da "tencere-tava" eylemi gerçekleştirdiği sırada polis akreplerle gelerek saldırmış 2 kişiye darp ederek gözaltına almıştı.

Sonrasında Sarıgazi Halk Cephesi gözaltına alınanlar serbest bırakılana kadar Kaymakamlık önünde oturma eylemi gerçekleştirdi. Ajitasyon ve teşhir konuşmalarıyla oturma eylemine çağırılan Halk Cepheliler'e, içinde BDSP'nin de olduğu birçok devrimci, demokrat kurum destek verdi. Polis in yoğun ablukası altında süren oturma eylemi gözaltına alınanların sabah bırakılması ile sonlandırıldı.

9 Aralık Pazar günü saat 16.00'da Sarıgazi Halk Cephesi yaşanan polis terörüne karşı Demokrasi Caddesi'nden merkeze kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. Merkezde basın açıklaması ile sonlandırılan eylemde yaşanan polis terörü teşhir edildikten sonra işçi ve emekçiler mücadeleye çağrıldı.

Eyleme BDSP, DHF, SODAP, Kaldıraç, HDK destek verdi.

Kızıl Bayrak / Sarıgazi

Doha Zirvesi'nde değişen birşey yok...

Kapitalizm dünyayı felakete götürüyor!

Birleşmiş Milletler'in öncülüğünde Katar'ın başkenti Doha'da düzenlenen ve iki hafta süren "Dünya İklim Zirvesi"nden hiçbir sonuç çıkmadı. Zirveye anlaşmamak için gelen kapitalist-emperyalist dünyanın temsilcileri istediklerini elde ettiler. Her biri topu diğerine atarak zirvenin sonuna kadar bu oyunu sürdürdüler. Sonuçta Doha Zirvesi bir kez daha, kapitalist sistemin sınırları içerisinde, çevre sorununa bir çözüm bulunamayacağını teyit etmiştir. Zira sorunun kaynağında duranlar, onu çözemezler.

Küresel ısınma ve kapitalizm

Zirve öncesinde birçok çevre ajansı yaptığı araştırmaların sonuçlarını açıkladı. Hemen hemen tamamı kapitalistler tarafından finanse edilen bu ajanslar, küresel karbondioksit salınımının 2011 yılında rekor seviyeye ulaşarak 34 milyar tonu bulunduğunu, taahhütlerin yerine getirilmemesi durumunda 2060'lı yıllarda sıcaklığın 4 derece kadar artabileceğini, bunun sonucunda ise küresel bir gıda krizinin yaşanacağını bildiriyorlar.

Avrupa Çevre Ajansı verileri de, kapitalizm öncesi döneme göre şu an dünyamızın ortalama sıcaklığının 1,3 derece daha arttığını ortaya koymaktadır. Ajansın açıklamasında "son 10 yılda Avrupa'da sıcaklık artışı rekor kırmıştır" denilirken, "Avrupa'nın güneyinde kuraklığın, kuzeyinde ise aşırı yağışların rekor seviyeye ulaştığı" belirlenmesinde bulunuluyor.

Uzunca bir süre iklim değişimini kabul etmeyen kapitalist dünyanın egemenleri, bilim insanlarının ortaya koydukları karartılamaz bilimsel gerçekleri kabul etmek zorunda kaldılar. Ancak bu sonuca kapitalizmin yol açtığı gerçeğini inkar ettiler. Kapitalizm içerisinde, çevre sorununa çare bulunacağı yanılsamasını yaydılar. Ellerinin altındaki medya aracılığıyla, her önemli politik sorunda olduğu gibi yoğun bir bilgi kirliliği yarattılar. Çevre sorununa emekçilerin ilgisinin önünü almak için de magazin bir sunum yolunu tuttular. Sudan'da 1984 yılında kuraklık sonucunda yaşanan kıtlık ve yetersiz beslenmeye bağlı olarak 100 bin civarında insanın ölmesine neden olan iklim şartlarının, Bangladeş'te 1970 yılında 300.000 insanın ölümüne yol açan siklonun (atmosferde bir alçak basınç alanı çevresinde hızla dönen rüzgârların oluşturduğu şiddetli fırtına), iklim değişimine bağlı olarak yaşanan çevre felaketleri olduğu gerçeğini inkar ettiler. Ancak burjuvazinin umutsuz çırpınışları, bilim insanlarının ortaya koydukları yalın gerçeklere çarparak parçalandı. Bu "doğal" felaketlerin nedenleri bir "sır" olmaktan çıktı, sorunun kaynağı da çözümü de artık bellidir.

Küresel ısınmanın nedenleri

Küresel ısınmanın nedeni karbondioksit ve metan adlı iki sera gazıdır. Karbondioksit diğerine göre

daha etkilidir. Bir karbon molekülünün (C) iki oksijen (O) molekülü ile birleşmesinden (CO₂) oluşuyor. Karbondioksit arttıkça sıcaklık da artar. Bunun nedeni karbondioksitin güneşten gelen radyasyonun dünyadan uzaya gitmesini engellemesidir. Geride kalan bu radyasyon sıcaklık olarak dünyayı ısıtıyor.

Yüz binlerce yıl boyunca dünya, buz çağı ile sıcak dönemler arasında gidip geldi. Buz çağlarında havada milyonda 180 parça CO₂ vardı. Sıcak dönemlerde milyonda 280 parça. Kyoto anlaşması yapıldığı zaman gezegenimizdeki CO₂ oranı milyonda 380 parçaydı ve gezegenimiz için büyük bir tehlike olarak görülüyordu. Kyoto anlaşmasıyla, sera gazı salınımları yüzde 5.2'ye düşürülerek, 1990 seviyesine çekileceği açıklanmıştı. Geçen zaman içerisinde, salınımlar düşmek bir yana daha da yükseldi.

2004 yılında küresel CO₂ salınımı toplamı 27 milyar ton iken, geçen yıl 34 milyar tonu ve Uluslararası Enerji Ajansı'na göre bu yıl da 40 milyar tonu bulacaktır. (1 parçacık kabaca 8 milyar ton CO₂'ye eşittir.)

Atmosferdeki sera gazlarının artışının nedeni, kapitalist rekabetin sonucu olarak salınım artışının doğal yollarla emilecek oranının çok üzerinde olmasıdır. Gereksinimleri karşılama yerine aşırı üretim ve tüketim çılgınlığını kışkırtan kapitalist üretim sorumsuzca ve çılgınca enerji tüketmektedir. Bitkiler, ağaçlar ve okyanusların emeceği çok çok üzerindeki sera gazı salınmaktadır. Bu da giderek atmosferde ciddi miktarlarda bir birikim yaratmaktadır. 2011 verilerine göre yılda 34 milyar ton olan CO₂ salınımının doğal kaçış yolundan sadece 11 milyar tonu emiliyor. Geçen yılın verilerine göre yılda 34 milyar ton olan CO₂

salınımının 23 milyar tonu atmosferde kalmış oluyor. Bu salınımların bu yıl 40 milyar tonu bulacağı tahmin ediliyor ve bu durum her yıl artarak devam ediyor. Kapitalist tekellerin kâr hırsı, ani iklim değişikliğini tetikleyerek, dünyamızdaki canlı yaşamı tehdit eder duruma gelmiştir.

2004 verilerine göre dünyamızdaki CO₂ salınımları 27 milyar tondur. Bu, kişi başına ortalama olarak 4,2 milyar ton anlamına gelmektedir. Buna karşılık ABD'de kişi başına düşen CO₂ salımı 20.2, Kanada'da 18.1, Almanya'da 10.5, Japonya'da 9.9, Çin'de 6.4 ve Hindistan'da 1.1 olarak gerçekleşmiştir. Buradan çıkan sonuca göre, ABD Avrupa ortalamasının ikibuçuk, Çin'in üç ve Hindistan'ın yaklaşık 19 katından fazla CO₂ salımı yapmıştır. Almanya, Fransa ve İngiltere ise Çin'in yaklaşık iki katı ve Hindistan'ın ise 8-10 katından fazla CO₂ salımı yapmışlardır.

Dünyanın herhangi bir bölgesinde atmosfere karışan CO₂, bir-iki yıl içerisinde eşit olarak dünyamıza yayılmaktadır. Yerkürede çekilen ulusal sınırlar, doğa tarafından kendi diyalektik yasalarıyla ezilip geçilmektedir. Kapitalist tekellerin, rekabet ve hakim olma savaşının yol açtığı bu koşullarda dünya halkları birlikte yaşamaktadırlar.

İklim değişimine ve bir bütün olarak da çevre sorununa karşı mücadele kapitalizme karşı mücadele kapsamında yürütülmelidir. Bu mücadelenin kendisi doğası gereği enternasyonalist bir mücadeledir. "Fosil yakıtlara dayalı üretimi ve tüketim alışkanlıklarını" değiştirecek tek hareket, devrimci sınıf hareketidir.

Azami kâr ve dünyaya hakim olma hırsıyla verdikleri mücadeleden dolayı, iki hafta süren Doha zirvesinde anlaşamayan kapitalist sistemin egemenleri, bir kez daha bu gerçeği ispatlamıştır.

İzmir’de nükleer atık skandalı...

Kapitalistler ve devlet elbirliğiyle İzmir’in Çernobili’ni yarattı!

İzmir Gaziemir’deki bir kurşun fabrikasıyla ilgili çıkan haberler bir anda nükleer tehlikeyi gündeme getirdi. Olayın Radikal Gazetesi’nde çıkan bir haberle gündemleşmesinin ardından yaşanan çevre felaketinden devletin ilgili kurumlarının beş yıldır haberinin olduğu, ancak bir önlem almadıkları ve caydırıcı bir yaptırım uygulamadıkları da ortaya çıktı.

Gaziemir’deki Aslan Avcı Döküm Sanayi’nin şehir merkezinde bulunan depoları, asit havuzlarıyla yaklaşık 70 dönümlük arazide kurulmuş. Hasan Yavaş tarafından kurulan fabrikada yaklaşık 70 yıl boyunca ömrünü tamamlamış aküler ve hurdalardan kurşun üretimi yapılmış. Fabrikada üretim iki yıl önce durdurulurken bir kısmı gömülü, bir kısmı halen açıkta duran atıklar halen temizlenmemiş durumda ve tehlike saçıyor.

İlk tespit 2007 yılında...

Fabrikadaki nükleer atıklar ve yarattığı tehlike yakın zamanda gündeme gelmiş olmasına rağmen aslında ilk tespit Nisan 2007’de yapılmış. Türkiye Atom Enerjisi Kurumu (TAEK) fabrikada radyasyonlu atıkların gömülü olduğu alanı tespit etmiş ve Çevre ve Orman Müdürlüğü’ne durumu bildirmiş. Çevre ve Orman Müdürlüğü’nün olaya müdahale etmesi bir yıldan fazla vakit alırken yapılan denetimlerde yüzlerce ton tehlikeli atık tespit edilmiş ve bunların bertaraf edilmesi istenmiş. TAEK de Aslan Avcı’ya gönderdiği yazıda radyasyonlu atıkların bulunduğu yerin karantina altına alınması gerektiğini belirtmiş.

2009 yılına kadar TAEK ile Çevre ve Orman Müdürlüğü tarafından pek çok denetim yapılmış. Yapılan denetimlerde yönetmeliklere göre bir tesis içerisinde en fazla 6 ton atık bulunabilirken Aslan Avcı’da sadece yüzeydeki atıkların yaklaşık yüz bin ton olduğu, ayrıca gömülü atıkların da bulunduğu tespit edilmiş. Bu süreçte durumdan Çevre ve Şehircilik Bakanlığı, İzmir Valiliği, İzmir Büyükşehir Belediyesi, Gaziemir Kaymakamlığı, Gaziemir Belediyesi de haberdar olmuş.

Atıklarda “Europium 152” tespit edildi...

TAEK’e bağlı Çekmece Nükleer Araştırma Merkezi’nin (CNAM) atık numuneleri üzerinde yaptığı inceleme sonucunda radyasyon tespit edilen malzemelerin aslında “atık sınıfı”nda olmadığı, “radyoaktif kaynak” olduğu da belirlenmiş. CNAM’ın tespitine göre radyasyon “Europium 152” adı verilen bir malzemedan bulaşmış olabilir. Bu malzeme ise ancak nükleer santrallerde bulunan nükleer çubukların eritilmesi ile elde ediliyor. Ayrıca Europium 152’nin Türkiye’ye yasal girişinin olmaması Aslan Avcı patronlarının kirli işlerine de işaret ediyor.

Okan Üniversitesi Öğretim Üyesi Atom Mühendisi Prof. Dr. Tolga Yarman da Aslan Avcı’da yaşananları şöyle değerlendiriyor: “Yanmış nükleer reaktör yakıt elemanları Türkiye’ye nasıl ve niye getirilmiş? Bunun ötesinde yanmış atıklarda bu fabrika neyi eritmiş? Sehven (farkında olmadan) eritildiğini söylüyorlar. Buna ihtimal vermek zor. Atık, fabrikanın bulunduğu

yerin altına gömülmüş ancak fabrikanın erittiği ve üretimde kullandığı malzemenin içinde de mutlaka radyoaktif malzemelerin bulunduğuna ilişkin bir resim çok vahim şekilde karşımıza çıkıyor. Fabrikanın üretimi olan aküleri bulup derhal kontrol altına almak gerekir. Üretimde çalışanları izlemek gerekir. Kanser adayı olmalarından endişeliyim.”

Yarman, Europium 152’nin etkisinin 100 yıl sürdüğünü, bölgenin karantina altına alınması ve yasadışı ilişkiler sebebiyle derhal TAEK’in savcılığa suç duyurunda bulunması gerektiğini belirtiyor.

Devletin sıradanlaşan ritüeli: İnkâr

Uzmanların yaptığı açıklamalar fabrikadaki atıkların yarattığı tehlikeyi gözler önüne sererken devletin ilgili tüm kurumları ise durumdan beş yıldır haberdar olmalarına rağmen çözüm için hiçbir adım atmıyorlar. Konuyla ilgili açıklama yapan Ulaştırma, Denizcilik ve Haberleşme Bakanı Binali Yıldırım ise devletin bu tarz olaylar karşısında ortaya koyduğu ve artık sıradanlaşan bir ritüel olan inkar politikasıyla olayı örtbas etmeye çalıştı ve şu açıklamayı yaptı: “İzmir’de Çernobil vakası gibi bir şey var demek, bu kente yapılacak en büyük kötülüktür. Burada normal insan yaşamını etkileyecek hiçbir olumsuz seviyede radyoaktif malzeme yok. Bütün ortamlarda olabilecek düzeyde bir radyoaktivite var, onun ötesinde başka bir şey yok.”

Devletin bu örtbas çabalarının altında sermayeye hizmet etme ve onun açıklarını kapatma görevini layıkıyla yerine getirme çabası olduğu açıktır. Sonuçta yaşanan çevre felaketinin sorumlusu Aslan Avcı fabrikası patronları bırakalım ciddi bir yaptırımla karşılaşmayı neredeyse ödüllendirilmişlerdir. 2007 yılında yapılan denetimler sonrasında tespit edilen tehlikeli atıkların bertarafının bedelinin en az 12 milyon lira olduğu tespit edilmiş, bunun sonunda patronlar önlem almak yerine çözümü fabrikayı kapatmak ve başka yere taşımakta bulmuşlardır.

2011 yılında İzmir Torbalı’da beş ortakla ve “Heper Metal” adıyla yeni bir kurşun fabrikası kurulmuştur. Heper Metal’in internet sitesinde duyurduğu sloganı ise tam bir yüzüzlük ve pervasızlık örneğidir: “Geleceğimizi geleceğe taşıdığımız için gururluyuz...”

Hasan Yavaş’ın torunu Heper Metal patronları açık bir şekilde Aslan Avcı’nın kirli geçmişine sahip çıkmaktan gurur duyduklarını ilan etmektedirler. Bir yandan da TAEK’in tapu üzerinde şerhi bulunmasına rağmen bölge sakinleri fabrika arazisinin el altından TOKİ’ye satılacağını konuşuyorlar.

Kısacası Aslan Avcı fabrikasında yaşanan nükleer atık skandalı “İzmir’in Çernobil’i” olarak değerlendirilirken, patronların daha çok kar elde etme hırsıyla her türlü yolu mubah görerek insan ve çevre sağlığına ne kadar duyarsızlaşabileceğinin bir örneğini oluşturuyor.

O kadar radyasyon her yerde varmış!

İzmir’deki nükleer atık faciasına dair açıklama yapan bakan “o kadar radyasyonun her ortamda olacağını söyledi.

Ulaştırma, Denizcilik ve Haberleşme Bakanı Binali Yıldırım yaşanan çevre felaketine açıklık getirmek yerine habercilere çattı. “İzmir’de Çernobil vakası gibi bir şey var demek, bu kente yapılacak en büyük kötülüktür” diyerek olayın mahiyetine değil sunuluşuna takılan Bakan, “İzmir’in Çernobili” ifadesinin kullanılmasının İzmir’in EXPO 2020 adaylığını etkileyebileceğini belirtti.

Radyasyonlu olmadığını kanıtlamak için çay içen Cahit Aral’ı hatırlatırcasına atıkların radyoaktif olmadığını iddia eden Bakan “Bütün ortamlarda olabilecek düzeyde bir radyoaktivite var” dedi. Cahilliğini gizlemeye de gerek duymayan Yıldırım, “Radyasyon tehdidi nükleer tesisin tahrip olması ile ortaya çıkar. Ama böyle bir durum yok” diyerek aristo mantığı ile radyoaktivite tespitlerinde bulundu. Bakan kirliliğin kimyasal olduğu iddialarını da yineledi.

Yeni YÖK Yasası'nı sokakta parçalamak için...

Yüksek Öğretim Kurumu (YÖK), bir süre önce YÖK Yasası'nda yapılması öngörülen değişiklikleri taslak haliyle açıkladı. "Demokrasi" ve "özgürlük" soslarına bulanarak piyasaya sürülen taslak üzerinden bir dizi toplantı vb. gerçekleştirildi. Sermaye temsilcilerinden akademisyenlere kadar geniş kesimlerle yapılan toplantılarda yeni yasanın katılımcı bir yöntemle hazırlandığı yanılması yaratılmaya çalışıldı.

Gelinen yerde, hemen tüm kesimler yasa üzerine görüşlerini açıklamış bulunuyor. Ancak dinci-gerici cenah dışında, neredeyse tüm kesimler taslağa yönelik eleştirilerde bulunuyor. Elbette herkes kendi durduğu yerden yapıyor bunu.

Şu aşamada süreci bütünlüklü bir değerlendirmeye konu edebilmek, bu kapsamlı saldırının püskürtülebilmesi için yapılması gerekenlerin bir kez daha altını çizmek ve genç komünistlerin bu süreçte oynayacağı rol ile çalışma yöntemine dair hatırlatmalarda bulunmak istiyoruz.

Düzen cephesinden yansıyanlar

Başını AKP'nin çektiği dinci-gerici cenah, YÖK yasasında yapılması öngörülen değişiklikler ile üniversitelerdeki sermaye egemenliğini güçlendirmeye, ticarileşme sürecine yeni bir boyut kazandırmaya çalışıyor. Bu nedenle tüm güç ve imkanları ile sürece yüklenerek elini çabuk tutmak istiyor.

Ancak sermaye baronlarının bu sadık uşaklarının çabalarından tam anlamıyla tatmin olmadığı görülüyor. Zira sermaye temsilcileri ile yapılan toplantılarda sürekli olarak yasanın eksik kaldığı ifade ediliyor. Eksiklik olarak ifade edilen şey ise şirketlerin doğrudan özel üniversite açmalarının yolunun hala tam olarak düzenlenmemiş olması, özel üniversitelerin denetiminin doğrudan sermayedarlara bırakılması, rekabetin arttırılması, her düzeyde üniversite çalışanlarının sözleşmeli hale getirilmesi, yabancı üniversite açmanın önündeki engellerin tümüyle kaldırılması gibi konular. Yani üniversitelerin her şeyiyle sermayenin doğrudan yönetimi ve denetimi altına alınması, sermaye baronları için kâr kapısı haline getirilmesi biçimindeki eksiklikler...

Öte yandan, yeni yasanın YÖK'te cisimleşen merkezîyetçiliği kırmadığı, bunun da üniversitelerin gelişiminin önünde engel olduğu ifade ediliyor. "Kategorize edilmemiş fakat çeşitlendirilmiş" üniversiteler ile gelişimin önünün açılacağı, bunun ise ancak idari ve mali özerkliğin tam anlamıyla hayata geçirilmesi ile mümkün olacağı belirtiliyor. Ancak yasa bu konuda fazlasıyla "cesur" adımlar atıyor zaten. Üniversiteler, sermaye baronlarının doğrudan yer alacağı mütevellî heyetlerine bırakılıyor. Üniversite eğitimi, sermayenin ihtiyaçlarının giderilmesi için planlanan bir üretim sürecine döndürülüyor.

Açık ki sermayenin rahatsızlığının gerisinde başka nedenler de var. İddia edildiği gibi yeni yasayla birlikte YÖK'ün merkezîyetçi yapısı kırılmıyor, tersine daha da güçlendiriliyor. Şöyle ki, mütevellî heyetlerinde mülki-idari amirlere yer verilerek üniversitelerin merkezi yapı ile bağları güçlendiriliyor. Sermaye baronlarını rahatsız eden şey ise tam da bu durum oluyor. Zira böylelikle dinci-gerici cenahın

üniversitelerdeki eli güçlendiriliyor.

Herşeye rağmen, taslağın sermayeyi tatmin edecek biçimde elden geçirileceği anlaşılıyor. YÖK Başkanı Gökhan Çetinsaya'nın tartışmaların ardından yaptığı açıklamalar buna işaret ediyor.

Yasaya karşı mücadelenin önemi ve sorunları

Sıkça ifade edildiği gibi, YÖK Yasası'nda yapılması planlanan değişiklikler, üniversitelere dönük kapsamlı bir saldırı anlamına geliyor. Üniversitelerin ticarethaneleştirilmesi, üniversitelilerin müşterileştirilmesi, bilimin tümüyle kapitalist üretime hizmet eden bir metaya dönüştürülmesi ve bunlar gibi temelli saldırıları kapsıyor. Bu böyle olunca, yasaya karşı verilecek mücadelenin içeriği ve kapsamı da ayrı bir anlam taşıyor.

Açık ki saldırıyı püskürtebilmenin yolu birleşik ve kitlesel bir eylemsel sürecin ürünü olabilir. Üniversitenin tüm bileşenleri ile birlikte yasaya karşı alanlara çıkmak, yasa tasarısının geri çekilmesinin sağlamanın tek yoludur.

Bugün bu açıdan atılan anlamlı adımlar bulunuyor. Bir dizi üniversitede eğitim emekçileri ve devrimci-ilerici gençlik özneleri tarafından yasa karşıtı platform türü birliktelikler kuruldu/kuruluyor. Ancak bu birlikteliklerin sorunlarından biri çeşitli öznelerin eylem birlikteliğini bugün için aşamamış olmasıdır. Birliktelikler, saldırıyı göğüsleme gücünü ancak etkin bir kitle faaliyeti ile kitleleri sokağa taşıyabilme becerisi ile kazanabilir. Bu anlamda yapılması gereken, yakalanan bu ortaklaşmanın çalışma alanında kendisini gösterebilmesini, birleşik biçimde planlı ve sistematik bir çalışma ortaya koyabilmesini sağlayabilmek olmalıdır.

Birleşik mücadeleyi yalnızca böylesi birlikteliklere sıkıştırmamak da önemli noktalardan biridir. Öyle ki, kitlesel eylemlerin hayati önem taşıdığı bu süreçte, bunu sağlayabilmenin koşulu geniş gençlik kesimlerini saldırıya karşı seferber etmek olmaktadır. Yine sıkça ifade edildiği gibi, gençlik kitlelerine, yani tabana dayalı bir çalışma ve eylem süreç örülemediği koşullarda yasanın geri çekilmesini sağlamak mümkün olmayacaktır.

Öte yandan, bugün kendisini ciddi olarak hissettirmese de, taslağın yasalaşmasının Anayasa Mahkemesi engeline takılacağı yanlışları olduğu da biliniyor. Değişikliklerin anayasaya aykırı olduğu ve bu nedenle Anayasa Mahkemesi'nden döneceği beklentileri, mücadelenin önünde engele dönüşebilir.

Bilinmelidir ki, sermayenin böylesine kapsamlı bir değişikliğe gittiği yerde yasal engellerin hiçbir hükmü yoktur. Sermaye rahatlıkla bir kılıf hazırlayabilir. Yeni anayasa hazırlıklarının da sürdüğü düşünülürse, bunun soyut bir genelleme olmadığı da anlaşılabilir.

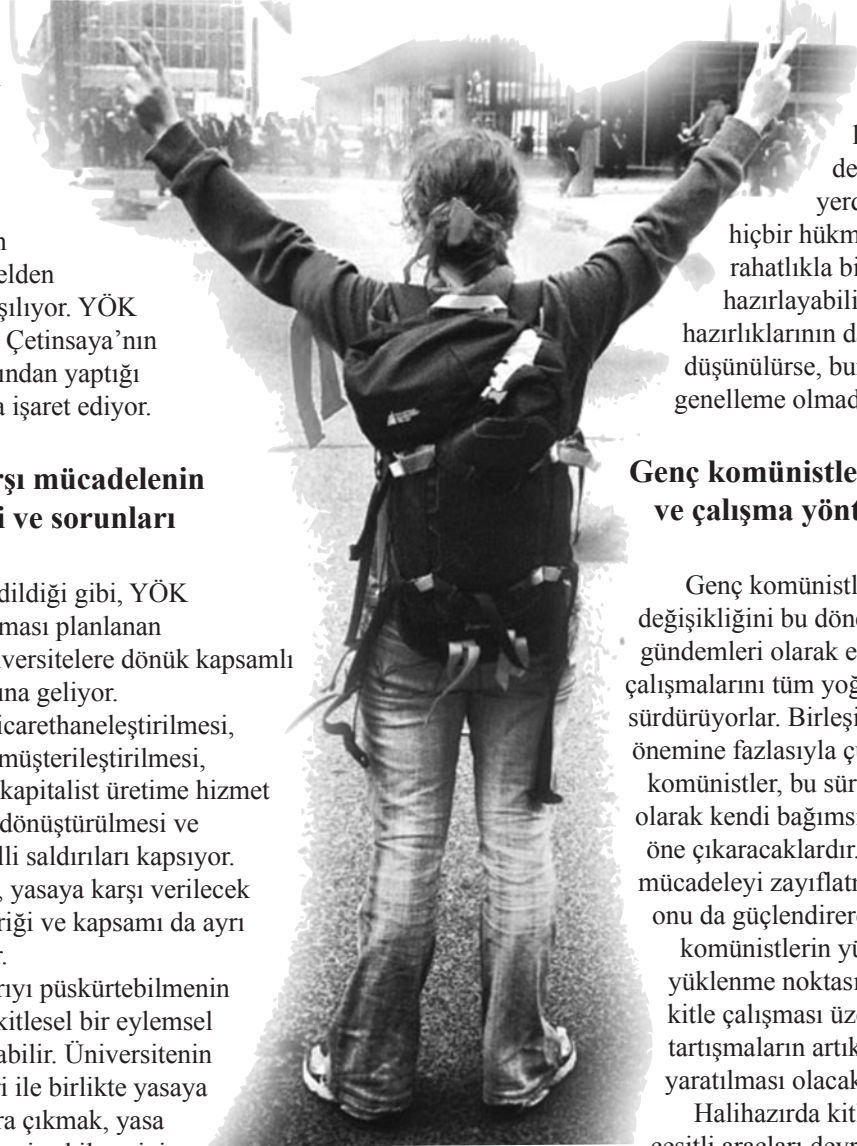
Genç komünistlerin müdahalesi ve çalışma yöntemleri üzerine

Genç komünistler, yeni yasa değişikliğini bu dönemki temel gündemleri olarak ele alıyorlar ve çalışmalarını tüm yoğunluğuyla sürdürüyorlar. Birleşik mücadelenin önemine fazlasıyla çubuk büken genç komünistler, bu süreçte temel halka olarak kendi bağımsız kitle faaliyetini öne çıkaracaklardır. Birleşik mücadeleyi zayıflatmayarak, tersinden onu da güçlendirerek... Genç komünistlerin yürüteceği faaliyetin yüklenme noktası ise bir süredir kitle çalışması üzerinden yürütülen tartışmaların artık pratik karşılığının yaratılması olacaktır.

Halihazırda kitle çalışması için çeşitli araçları devreye sokmuş bulunan genç komünistler, "yüzü kitlelere dönük" devrimci bir siyasal faaliyet örecek, kitlelerle doğrudan bağ kuran, örgütleyen ve harekete geçiren bir çalışma tarzı ortaya koyacaklardır. Bu, kitle çalışması için tarif edilen üç başlığın (ajitasyon-örgütlenme-eylem) bütünlük içinde ve azami başarı ile hayata geçirilmesi demek oluyor.

Öyle ki, bu süreçte yine yaygın propaganda yapılacak, saldırının kapsamı geniş gençlik kitleleri nezdinde teşhir edilecek, mücadele çağırısı yükseltilecek. Ancak bu kitlelerle doğrudan bağ kurularak yapılacak. Örneğin, çalışma değerlendirilirken temel ölçü, kaç tane afiş asıldığı ya da kaç tane bildiri dağıtıldığı değil, kaç insanla süreç üzerine sohbet edilebildiği, kaç insanın harekete geçirilebildiği, kaç okulda/kampüste/derslikte ajitasyon konuşmaları yapılabildiği, konuyla ilgili nasıl bir eylemsel süreç örüldüğü ve kitlelerin yasayı parçalamak hedefiyle sokağa taşınıp taşınmadığı olacaktır. Yani kitlelerle buluşabilmenin ne ölçüde başarılı olduğu ve bu buluşmanın ne ölçüde alanlara taşınabildiği olacaktır. Süreç bunun başarılı olabilmesi için fazlasıyla olanak sunmaktadır.

Böylesi bir çalışmada alınacak mesafe, genç komünistlerin yürüttüğü devrimci gençlik faaliyetinde önemli bir gelişme sağlamanın yanı sıra, düzenin yaratmaya çalıştığı bulanık havanın dağıtılmasında ve yasa üzerinden hayata geçirilmek istenen saldırının püskürtülebilmesinde de belirleyici bir yer tutacaktır.

Zaman'ın ve sermayenin ortak aklı: “Yeni YÖK Yasası'nı istiyoruz!”

Yeni YÖK Yasa Tasarısı'nın meclisin gündemine gelmesi, bütçe görüşmeleri nedeniyle Ocak ayına sarkmış durumda. Fakat tartışmaları sürüyor. Sermaye cephesi bu tartışmalardan tasarıyı meşrulaştırmak için yararlanmaya çalışıyor. Gerici propagandanın borazanı Zaman gazetesi ve onun kaleşörleri bu konuda da başı çekiyor. “Zaman'ın Ortak Akli” toplantılarıyla “YÖK Kanunu Değişirken Nasıl Bir Üniversite?” başlığını tartıştıran Zaman gazetesi, şimdilerde de bu toplantının sonuçları üzerine propaganda faaliyeti yürütüyor.

Bu toplantıya katılan üniversitelerin ve elbette üniversiteleri temsil eden kişilerin profillerine baktığımızda tartışmaların ne denli çoğulcu ve demokratik (!) olduğunu görebiliriz. Şirketlere “vakıf” kurmaksızın üniversite açabilme imkânını tanıyan Yeni YÖK Yasa Taslağı'nı, “iş adamlarına yeterince güvenmemekle” eleştiren katılımcıların “özel üniversite kurmanın daha kolay hale getirilmesini” istemeleri bu toplantıların asıl amacını dosdoğru anlatıyor.

Bahçeşehir Üniversitesi Mütevelli Heyeti Başkanı Enver Yücel'in üniversitelerin mali açıdan hesap verebilir hale getirilmesini istemesi ve akla ziyan şu önerisi ise oldukça dikkat çekici: “En öncelikli konu budur. Üniversiteler hesap verebilir hale gelmeli. Bir sözleşme yapalım. Başaramayanlar bataabilir ama bu sayede çok iyi üniversitemiz de olur.” Yücel'in üniversite algısının “kazanamazsa batar” olmasının şaşırtıcı bir yanı yok elbette.

Özyeğin Üniversitesi Mütevelli Heyet Başkanı Hüsnü Özyeğin ise bu toplantıdaki kişilerin ortak aklını yansıtıyor. Özyeğin, “Kamudan hiçbir şey almadan 400 milyon liralık yatırım yaptığım için üniversitemin geleceği için fevkalade hassas ve ilgiliyim” sözleriyle başladığı konuşmasında başarının ölçülebilmesi için tıpkı bankalarınki gibi reyting sistemi kurulması gerektiğini savundu. Türkiye’de özel liselerin bulunduğunu söyleyerek “özel üniversiteler de özel liseler gibi özerk olsun. Çünkü bizim hammaddemiz buralardan geliyor” dedi. Bu sözleriyle üniversiteler hakkında konuşanların tüccar takımı olduğunu teyit etti.

AKP hükümetinin, YÖK'ün ve elbette vakıf üniversitelerinin ortak aklına dönüşen Zaman'ın toplantısında akademisyenlerin, öğrencilerin yaşayacağı sorunlara dair söz söyleyen tek bir kişi bile olmazken YÖK Başkanı Gökhan Çetinsaya da önerilerin ve eleştirilerin dikkate alınacağını belirtti.

Ama aynı YÖK Başkanı, onca eleştiriye rağmen taslağın ilk halinde herhangi bir değişiklik yapmazken, sendikaların ve öğrencilerin taleplerine kulaklarını tıkamaktadır.

Üniversitelinin ortak aklı:

Yasayı kabul etmiyoruz, çöpe atacağız!

Üniversitenin asıl bileşenleri olan öğrencilerin, akademisyenlerin ve emekçilerin taleplerini görmezden gelen YÖK'ün patron örgütleriyle kol kola yürütmesi, karakterine uygundur. TÜSİAD, MÜSİAD gibi patron örgütlerinin, “eğitimi ve bilgiyi” pazarlayan vakıf üniversitelerinin, iktidarın her yaptığı icraatın destekçisi görünümünde olan

kimi profesörlerin, sahibinin sesi gazetelerin yasayı olumlu bulması ise doğaldır.

YÖK başkanı Gökhan Çetinsaya'nın iddialarının aksine bu yasa tam olarak ideolojiktir. Üniversiteleri sermaye sınıfının ihtiyaçların uygun olarak düzenlemeyi hedefleyen Yeni YÖK Yasası işçi ve emekçiler ile onların çocuklarının hayatlarını ve geleceklerini tehdit etmektedir. Bu yasa akademisyenlerin ve idari personelin iş güvencesini ortadan kaldırmakta, özgür düşünceyi ve bilimi baskı altına almayı amaçlamaktadır. Bizler iş güvencesinin olduğu ve bilimsel üretimin engellere-sansürlere tabi olmadığı üniversiteler istiyoruz. Bu nedenle Yeni YÖK Yasa Taslağı'nı kabul etmiyoruz!

Yaz aylarında yoğun bir propagandayla harçları kaldırdığını müjdeleyen AKP hükümeti, bu yasa taslağında yer alan bir maddede “Üniversiteler kendi öğrenim ücretlerini belirleyeceklerdir” diyor. Bu yasa taslağıyla paralı eğitim uygulamaları katmerleniyor ve eğitim, parası olanın erişebileceği bir meta haline getiriliyor. Bizler yıllardır her aşamada parasız eğitim talebiyle mücadele ediyoruz. Bu yüzden işçi-emekçi çocuklarına üniversite kapılarını kapatan Yeni YÖK Yasası'nı kabul etmiyoruz!

İdari açıdan sadece üniversite bileşenlerinden “özerk” olan, yöneticilerinin YÖK ve Cumhurbaşkanlığı tarafından belirlendiği üniversitelerdeki rektör belirleme sistemi de değiştiriliyor. Bakanlar Kurulu'ndan, kapitalist örgütlerden, vergi rekortmeni kapitalistlerden ve birkaç tane de profesörden oluşan 11 kişilik bir konseye devredilen atama yetkisiyle üniversite ve bilimle alakası olmayan zatların rektör olabilmelerinin önü açılıyor. Bizler tüm üniversite bileşenlerinin söz sahibi olduğu ve demokratik işleyişin hâkim kılındığı üniversiteler istiyoruz. Bu nedenle Yeni YÖK Yasası'nı kabul etmiyoruz!

Bu palavradan “özerkliği” mali özerklikle tamamlanacağı söyleniyor. Üniversitelerin kamusal kaynaklardan finanse edilmesini durduran ve “her üniversite kendi yağında kavrulsun” diyen bu anlayış, insan ve toplum yararına bilgi üretmesi gereken bu kurumların “şirket” mantığıyla idare edilmesinin zeminini hazırlıyor. Bizler devlet tarafından finanse edilen ve bu kaynaklarını

kullanmakta özgür olan üniversiteler istiyoruz. Bunun için Yeni YÖK Yasası'nı kabul etmiyoruz!

Üniversiteler kurumsallaşmış ve kurumsallaşmakta olan biçiminde kategorize edilerek birbiriyle yarışan kurumlar haline getirilmeye çalışılıyor. Ama bizler Akdeniz Üniversitesi'nde gerçekleştirilen yüz naklinin ardından Hacettepe Üniversitesi'nin bir insanın hayatına mal olan hamlesiyle hatırladığımız bu yarışın desteklenmek bir yana, önüne geçilmesi gerektiğini savunuyoruz. Bilimsel üretimin performans, puanlamaya ve rekabete tabi tutulamayacağını düşünüyoruz. Bu yüzden de Yeni YÖK Yasası'nı kabul etmiyoruz!

Tüm üniversite bileşenlerini AKP hükümeti, YÖK ve sermaye sınıfı tarafından üniversitelere ve elbette geleceğimize yönelik bu saldırı yasasını sokakta parçalamaya, “ortak akla sahip olup birlikte hareket edenler” gibi birlikte mücadele etmeye çağırıyoruz.

Ekim Gençliği

Beytepe'de soruşturma terörü

Hacettepe Üniversitesi'nde geçtiğimiz aylarda onlarca öğrenci hakkında açılan soruşturmalar sonuçlandı. “Hocalı Katliamı”nın yıldönümünde Beytepe'de estirilen ırkçı-faşist provokasyon, Anadolu Gençlik Derneği adlı dinci-gerici güruhun “Hz. Muhammed'e Sevgi Etkinliği”nin ilerici-devrimci öğrenciler tarafından engellenmesi, İbrahim Kaypakkaya'yı anma etkinliğine yönelik ÖGB saldırısı sonrası çıkan arbede olaylarından uzaklaştırma cezası alan öğrencilerin sayısı tam olarak netleştirilemedi de 2 öğrencinin bir dönem uzaklaştırma cezası aldığı biliniyor. Ayrıca aralarında Ekim Gençliği okurlarının da bulunduğu onlarca öğrenciye de uyarı ve kınama cezaları verildiği öğrenildi.

Bunun yanı sıra Ekim Gençliği okurları hakkında “sprey boyalarla duvara yazı yazmak” ve “ÖGB'ye hakaret ve tehditte bulunmak” suçlamalarıyla açılan soruşturma 6 Aralık Perşembe günü görüldü. Soruşturma esnasında “Duvara yazı yazmak doğru mu?”, “Siz yazılama yapmayı savunuyor musunuz?”, “Yazılmaların içeriğini sahipleniyor musunuz?” gibi polisvari sorular yöneltildi. Ekim Gençliği okurları ise soruşturmanın siyasi olduğunu vurgulayarak devrimci-siyasal faaliyeti savundular.

Ekim Gençliği / Beytepe

Çanakkale YÖK Karşıtı Platform kuruldu!

Eğitim Sen'in çağrısıyla, Çanakkale'de faaliyet yürüten tüm ilerici-devrimci gençlik örgütlerinin katılabileceği geniş bir toplantı alınmış, Ekim Gençliği, Sosyalist Gençlik Derneği, Yeni Demokrat Gençlik, TKP'li Öğrenciler, Öğrenci Kolektifleri, Gençlik Muhalefeti, Çanakkale Gençlik Derneği, Demokratik Gençlik Hareketi ve Emek Gençliği toplantıya katılmıştı.

Alınan toplantıda Ekim Gençliği, Yeni YÖK Yasa Tasarısı'na karşı birleşik ve kitlesel bir mücadeleyi örmek amacıyla ve eğitimin tüm bileşenleri ile bir araya gelmek için YÖK Karşıtı Platform oluşturma önerisini dile getirdiler. Öneri üzerine bir takım tartışmalar gerçekleştirildi ve düşünceler dile getirildi.

Uzun süredir devam eden toplantılar ve yapılan tartışmalar sonucunda Çanakkale YÖK Karşıtı Platform, Ekim Gençliği, Eğitim-Sen, YDG ve SGD bileşenleri ile kuruldu. Kimi yapılar da sürece gözlemci ya da destekçi oldular.

Kurulan platformun deklarasyon metninde GATS, Bologna Süreci ve Türkiye'de Bologna Süreci olarak 3 ana başlık bulunuyor ve bu süreçler değerlendiriliyor. Deklarasyonda Yeni YÖK Yasa Tasarısı başlığı altında şunlar ifade ediliyor:

"Tüm bu çok yönlü saldırıları hayata geçirmek adına ortaya konulan son hamle, Yeni YÖK Yasa Tasarısı'dır. Ancak bizler bu saldırı yasasına geçit vermeyeceğimizi ilan ediyoruz. Çanakkale'de Yeni YÖK Yasa Tasarısı'na karşı bir arada çalışma yürütme perspektifiyle, Çanakkale YÖK Karşıtı

Platform'un oluşturulduğunu ilan ediyoruz.

Çanakkale YÖK Karşıtı Platform'un temel hedefi Yeni YÖK Yasa Tasarısı'nı alanlarda parçalamak, bir darbe kurumu olarak YÖK'ü, YÖK düzenini ve yeni YÖK Yasa Tasarısı'nı teşhir etmektir."

Platform çalışmaları başlatıyor

Çanakkale YÖK Karşıtı Platform, çalışma planı da oluşturdu. Terzioğlu ve Anafartalar Yerleşkesi'ndeki fakülte kantinleri, yemekhaneler ve sosyal paylaşım alanları tek tek gezilerek, hazırlanan bildiri, anket ve yeni YÖK Yasa Tasarısı'na dair imza kampanyası aracılığı ile öğrencilerle iletişim kurulacak.

Bu şekilde hem akademisyenler hem de öğrencilerin katılımı ile 16 Aralık günü gerçekleştirilmesi planlanan YÖK forumu, tabandan doğru örgütlenecek, öneriler ile şekillendirilecek. Gerçekleştirilen forumda, tepkilerin eyleme dönüştürülmesi anlamında ne yapılabileceği geniş bir kitleyle tartışılacak ve karara bağlanacak.

Ayrıca "YÖK'e reform değil, üniversitelere özgürlük" şiarlı stickerlar da üniversitenin ve kentin muhtelif yerlerinde kullanılacak. Sosyal paylaşım ağları üzerinden hayata geçirilen "Çanakkale YÖK Karşıtı Platform" isimli sayfalar da faaliyete geçirildi ve yaygın olarak öğrencilere ulaştırılmakta. Bunun dışında hafta içi kordonda, küçük bir fotoğraf sergisi ile görsel anlamda zenginleştirilmiş bir stand açılacak ve çalışmalar zenginleştirilecek.

Ekim Gençliği / Çanakkale

Sermayenin saldırılarına ve soruşturmalara karşı mücadeleyi büyüteceğiz!

Son yıllarda üniversitelere hak arama mücadelesinin, devrimci faaliyetin karşısına soruşturma ve uzaklaştırma terörü ile çıkılarak öğrenci gençlik hareketi boğulmaya çalışılıyor. Bu yıl da ilerici, devrimci, yurtsever öğrenciler aynı saldırganlığa maruz kalıyor. Bu süreci çok yakından yaşayan üniversitelerden biri de Kocaeli Üniversitesi'dir.

Bu yıl Kocaeli Üniversitesi'nde gerçekleşen YÖK protestosu ve açlık grevlerini destekleme eylemi ÖGB ve polis saldırısıyla engellenmeye çalışılmış ve öğrenciler gözaltına alınmıştı. Bu eylemler gerekçe gösterilerek geçtiğimiz hafta itibarıyla 100'ü aşkın öğrenciye soruşturma açıldı. Bu tablo üniversitelerdeki baskıcı tutumu bir kez daha ortaya koydu.

Bu süreçlerin bizlere bir kez daha gösterdiği gibi sermaye devletinin bütün icraatları üniversitelerden başlayarak toplumda yükselen sesleri boğmaya yönelik bir hazırlıktır. Sermaye, üniversitelere ve eğitim sürecine dönük yeni saldırılara hazırlanırken bir yandan da baskı ve yasakları yoğunlaştırıyor. Bologna Süreci ve görüşülen Yeni YÖK Yasa Tasarısı'nı önceleyen süreçte öğrenci mücadelesinin baskı ve soruşturma terörü ile karşı karşıya bırakılması, sermayenin hedeflerinden ayrı olmadığını bir kez daha günyüzüne çıkarttı.

Üniversiteler üzerindeki bu planların, kamuoyuna yansımından çok daha önce hazırlıklarının olduğu ve Bologna Süreci'yle birbirini besleyen bağlantılarının olduğu ortada. Bu tasarı ile üniversiteler bir kez daha sermayenin ihtiyaçlarına kapılarını sonuna kadar açıyor ve bizleri geleceksizliğe mahkum ediyor. Üniversiteleri ticari kurumlara dönüştüren sermaye devletinin hedefinde bu kez yalnızca öğrenciler değil öğretim görevlileri de yer alıyor. Bologna Süreci ile başlayan üniversitelerdeki hızlı dönüşüm çabaları şu günlerde yasalastırılarak karşımıza çıkartılmaya hazırlanıyor.

Öğrencilerin hak arama mücadelelerinin karşısına yıllardır olduğu gibi son zamanlara da planlı bir şekilde çıkmaya hazırlanan sermaye; soruşturmalara, baskılarla öğrencilerin mücadelesini bastırmaya çalışıyor. Soruşturmalar, baskılar ve yasaklar bizleri engellemeyecek. Bizler ticarileşen üniversitelere, müşteri haline getirilmeye, Bologna Süreci'ne, YÖK Yasa Tasarısı'na karşı çözümümüzü söylemeye ve mücadelemizi büyütme devam her zamanki gibi devam edeceğiz.

Soruşturmalar, baskılar ve yasaklar bizi yıldırılmaz!

**YÖK Yasa Tasarısı'nı sokakta parçalayacağız!
Kocaeli Üniversitesi Ekim Gençliği**

Mücadele Postası

PETKİM'de TİS süreci saldırılarla başladı

PETKİM'de 2012 -2014 TİS görüşmeleri devam ediyor. Taslak hazırlıkları için sendikamızla birlikte toplantılar yapılıyor. Ancak daha taslaklar hazırlanmadan PETKİM patronu da saldırılara başladı.

5 Aralık tarihinde PETKİM içerisinde 16.00-24.00 vardiyası başlangıcında bir eylem gerçekleştirildi. Eylemden dolayı mesai 40-45 dakika geç başladı. Eylem, Mekanik İnşaat Destek Müdürlüğü'nün, pompacı işlerine bakacak ayrı bir birim oluşturmak istemesi nedeniyle oldu. Çünkü bu tutum hukuki değil. Gerçekte taşeronlaştırmanın asıl işlere dönük olarak kapsamının genişletilmesi hedefleniyor. Eylemimiz bu planın geri çekilmesi talebiyle gerçekleştirildi.

Eylemin ardından da saldırı dalgası devam etti. Eyleme katılan ve katılmayan neredeyse sendika üyesi tüm işçilerin, eylemden yarım saat sonra insan kaynaklarından cep telefonlarına mesajlar yollandı. Mesajda aynen şunlar yazılıydı: "Yaptığınız bu eylem yasadışıdır. Şirketimiz çalışanları ve şirketimizin emniyetini tehlikeye düşürmektedir. Bu nedenle yasadışı bu eyleme derhal son veriniz. Aksi halde eylemi düzenleyenler ve katılanlar hakkında yasal işlem yapılacaktır."

Bizlere gönderilen bu mesajın amacı bellidir. Önümüzdeki günlerde gelişecek eylemli sürecin önünü şimdiden kapatmayı amaçlıyorlar.

Bu gelişmeler, önümüzdeki dönem PETKİM'de sınıf mücadelesinin keskinleşeceğini gösteriyor. Dolayısıyla sendikamıza, PETKİM'deki öncü ve ilerici işçilere büyük görevler düşüyor. Bu saldırı dalgasını püskürtmezsek birçok hakkımız da elimizden uçup gidecek.

Bir Petkim işçisi

Erdoğan buyurdu, dizi yasaklanıyor!

AKP şefinin buyruklarının düzen kurumlarınca emir telaki edildiği biliniyor. Son olarak da Muhteşem Yüzyıl dizisini hedef alan Erdoğan, "Biz öyle bir Kanuni, öyle bir Sultan Süleyman tanımadık. Onun ömrünün 30 yılı at sırtında geçti. Sarayda, o gördüğünüz dizilerdeki gibi geçmedi" demiş ve "Bu milletin değerleriyle oynayanlara, milletçe gereken dersin, gereken cevabın hukuk içinde verilmesi gerekir" sözleriyle toplumsal anlamda linç çağrısı yapmıştı.

İzleyen günlerde ise bu kez suçlamaları daha da ileri götürerek "Birileri bizim tarihimizin savaştan, kılıçtan, entrikadan, iç çekişmeden, maalesef haremnden ibaret olduğunu iddia ediyor. Bizden olmayan birileri son derece kasıtlı şekilde bizim tarihimizi bize böyle anlatmaya çalışsa da biz kendi tarihimizi böyle göremeyiz, görmeyeceğiz" diyerek açıkça dizi yapımcılarını "bizden olmayan" biçiminde suçlamıştı.

AKP şefinin çağrıları hızla karşılık buldu ve diziyeye karşı bir çok alanda tepkiler yükseldi. THY'nin uçaklarda dizinin gösterimini durdurması sivil alanda yaşanan fiili bir uygulama olarak dikkat çekerken bir dizi satılmış köşe yazarı da konuya dair açıklamalar yaparak Erdoğan'a destek çıktı.

Son olarak ise AKP İstanbul Milletvekili Oktay Saral dizinin 2013'te yayından kaldırılacağını açıkladı. Çıkarılacak yasayla dizinin kaldırılacağını katıldığı televizyon programında pervasızca anlatan ve sansürlü övünen Saral dizinin kaldırılması için kanun teklifi verdiğini belirtti.

Bütçe görüşmelerinin ardından 2013 başında tasarımı gündeme alacaklarını söyleyen Saral genel kurulda değerlendirilmesinin ardından tasarının meclise sunulacağını, MHP'nin de desteğiyle yasayı çıkaracaklarını duyurdu. RTÜK'ün de bu yeni yasaya "ciddi derecede itibar" edeceği belirten Saral sözlerini şöyle sürdürdü: "Bundan sonra arkadaşlarımız Türk toplumunun aile yapısına uygun, gençlerimizi, çocuklarımızı rencide etmeyecek, bizim dilimizde zıvanadan çıkarmayacak bir yapıda dizi yapacaklar. Artık bu tarz dizileri bin düşünüp bir yapacaklar"

Tehdidin yanısıra gözdağı olarak da yorumlanabilecek bu açıklama, Saral'ın "dizi zaten bitecekti" biçiminde sözleriyle birlikte düşünüldüğünde baskıyla dizinin yayına son vermeye zorlanması anlamı taşıyor. Çıkarılacak yasa ise belli yeni projeler üzerinde caydırıcı bir etki yaratacak. Ancak tartışılan biçimiyle yasanın meşhur 301. maddeden farkı bulunmuyor. Zira hoş gitmeyen tüm tarihi olaylar, "eccada hakaret" olarak yorumlanmaya açık. Ta ki resmi tarih dışında bir düşünce belirtilmeyinceye kadar.

Ağzı salyalı kalemleri, düzeni kurtaramayacak!

Parayı veren Ahmet'i alır

HMET Kaya demiş ki: bir zamanlar.

Habertürk yazarı Fatih Altaylı, '99 yılında Ahmet Kaya ile ilgili içeriği hakaret ve ırkçılıkla dolu olan ve Kaya'ya "haysiyetsiz" diyen bir yazı yazmıştı. Ağzı salyalı bu yazar, aradan geçen onca zamana rağmen hakaret ve ırkçı saldırılarını sürdürüyor. Bu konuyla ilgili geçtiğimiz günlerde yazan Altaylı, kendisini eleştirenlere "zibidi" diyebiliyor.

Altaylı ve benzerlerinin tüm bu saldırıları aslında Ahmet Kaya şahsında Kürt halkına yöneliktir. Bu saldırı sermaye devletinin, hakları yok sayılan ve her gün imha edilen bir ulusa dair politikasının ve bakış açısının bir yansımasıdır.

Sermaye devletinin tarihi aydın ve sanatçılara yönelik saldırılarla doludur. Nazımlar'ı yıllarca hapisanelerde tutan kapitalist devlet, Ruhi Su'nun tedavi olması için yurtdışına çıkışına izin vermeyerek ölümüne sebep olmuştur. Ruhi Su'ya pasaport sorunu çıkaran sermaye devleti, Yılmaz Güney'in ise ülkeye girişini yasaklamıştır. Bugün aynı devlet geleneği devam etmektedir. Üstelik daha da gerici ve ırkçı-kafatasçı bir şekilde...

Böylesi kafatasçı kalemler aracılığı ile işçi ve emekçilerin bilinçlerini kirlüten devlet saldırılarını sadece ilerici sanatçı Ahmet Kaya üzerinden sürdürmüyor. Sermaye iktidarı, işçi sınıfını devrimci-ilerici kültür sanat birikiminden uzak tutarak ve sınıfı bu kültür sanat öğelerine düşmanlaştırarak da işini görüyor. Saldırılarına Pınar Aydınlar'a cezalar vererek, Grup Yorum üyelerini hapisanelere atarak, ev hapisleri vererek, Ferhat Tunç'a konuşma yasağı getirerek devam ediyor.

Varsın Fatih Altaylılar saldırılarına devam ededursun. Ne yaparlarsa yapsınlar çapulcuları ve onları besleyen yozlaşmış ve yıkılmayı bekleyen devleti kurtaramayacaktır. İşçi sınıfı tarih sahnesine örgütlü bir güç olarak çıktığı zaman böyle yozlaşmış sermaye temsilcileri değerlerimiz üzerine öyle kolayından cümle kuramayacaklardır. İşçi sınıfı, o zaman Altaylıgiller'i tarihin çöplüğüne gömecektir.

F. Deniz

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

İzmir Cad. Halilbey İşhanı D-9/13 Kızılay / ANKARA

*“Umut belki bir tohumdu
o çağda
umut şimdi
koskocaman bir çınar
anlıyorum
biliyorum
inanıyorum
emek’ler kurtaracaklar
paralarda kalan o adalet’i
o hürriyet’i”*

Hasan Hüseyin Korkmazgil

**Erdal Eren
devrim ve sosyalizm
mücadelemizde yaşıyor!**